

**LE RÔLE DE L'ACTIVITÉ TOURISTIQUE
DANS LA CONSERVATION CULTURELLE D'UNE COMMUNAUTÉ :
LE CAS DU MARCHÉ SAMCHUK À SUPHAN BURI.**

**par
Kewalee JITPLANG**

**Ce mémoire fait partie des études supérieures conformément
au règlement du Diplôme d'Études Supérieures
MASTER DE FRANÇAIS POUR LE TOURISME CULTUREL
Département des Langues Occidentales
École des Études Supérieures
UNIVERSITÉ SILPAKORN**

2010

**LE RÔLE DE L'ACTIVITÉ TOURISTIQUE
DANS LA CONSERVATION CULTURELLE D'UNE COMMUNAUTÉ :
LE CAS DU MARCHÉ SAMCHUK À SUPHAN BURI.**

par

Kewalee JITPLANG

**Ce mémoire fait partie des études supérieures conformément
au règlement du Diplôme d'Études Supérieures
MASTER DE FRANÇAIS POUR LE TOURISME CULTUREL
Département des Langues Occidentales
École des Études Supérieures
UNIVERSITÉ SILPAKORN**

2010

บทบาทของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ชุมชนในเชิงวัฒนธรรม:

กรณีศึกษาตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี

โดย

นางสาวเกวลี จิตแปลง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ภาควิชาภาษาตะวันตก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

L'École des Études Supérieures de l'Université Silpakorn a accepté le mémoire : « Le rôle de l'activité touristique dans la conservation culturelle d'une communauté : Le cas du marché Samchuk à Suphan Buri. » proposé par Mademoiselle Kewalee JITPLANG dans le cadre de master de français pour le tourisme culturel.

(Professeur Assistant Dr.Panjai Tantatsanawong)

Doyen de L'École des Études Supérieures

...../...../.....

Directeurs du Mémoires

1. Professeur Assistant Dr. Sukanya NANTHASILP
2. Dr. Frédéric CARRAL
3. Prof. Dr. Jean-Marcel PAQUETTE

Le jury

..... Président

(Prof. Dr. Sodchuen CHAIPRASATHNA)

...../...../.....

.....Member

(Dr.Emilie Testard Blanc)

...../...../.....

..... Member

(Professeur assistant Dr. Sukanya NANTHASILP)

...../...../.....

..... Member

(Dr. Frédéric CARRAL)

...../...../.....

..... Member

(Prof. Dr. Jean-Marcel PAQUETTE)

...../...../.....

51111303: MASTER DE FRANÇAIS POUR LE TOURISME CULTUREL

MOTS CLÉS : LA CONSERVATION CULTURELLE, LE PATRIMOINE

ARCHITECTURAL, COMMERCE ET TOURISME, LE MARCHÉ
SAMCHUK À SUPHAN BURI.

KEWALEE JITPLANG : LE RÔLE DE L'ACTIVITÉ TOURISTIQUE DANS LA
CONSERVATION CULTURELLE D'UNE COMMUNAUTÉ : LE CAS DU MARCHÉ
SAMCHUK À SUPHAN BURI. DIRECTEURS DU MÉMOIRE : PROFESSEUR
ASSISTANT DR. SUKANYA NANTHASILP, DR. FRÉDÉRIC CARRAL ET
PROF. DR. JEAN MARCEL PAQUETTE, 106 PP.

Notre recherche porte sur le marché Samchuk à Suphan Buri qui est devenu, ces dix dernières années, un des sites touristiques les plus importants du tourisme national. Nous avons fait une étude de type historique et géographique pour chercher à comprendre le mode de conservation et le processus de transformation d'un ancien marché local en un site de tourisme culturel national.

Nous avons mis en évidence les différents acteurs (communauté villageoise, Comité des commerçants, fondation pour l'aide au développement...) et l'enchaînement des circonstances (protection du bâti, intérêt médiatique, intégration dans circuit touristique...) Tous ces facteurs jouent un rôle primordial non seulement dans la préservation d'un patrimoine culturel mais aussi dans le développement du marché Samchuk comme lieu touristique culturel d'aujourd'hui.

Dans ce mémoire, l'accent est mis sur la recherche documentaire, l'entretien individuel et l'observation participative sur place dans la durée pour décrire la vie du marché. Ce qui nous a amené à dégager des questions de type sociologique à savoir les relations entre anciens et nouveaux résidents, les relations intergénérationnelles dans les familles.

Le marché Samchuk est devenu un des modèles de référence du tourisme nostalgique et de la conservation du patrimoine architectural à travers une activité commerciale. Nous nous interrogeons sur l'avenir à moyen terme de cette activité et sur son impact sur la vie des communautés concernées.

Département des langues occidentales École des Études Supérieures, Université Silpakorn Année universitaire 2010

Signature de l'étudiant

Signature des Directeurs du mémoire 1. 2. 3.

51111303: สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

คำสำคัญ: การอนุรักษ์วัฒนธรรม, มรดกทางสถาปัตยกรรม, การค้าและการท่องเที่ยว,

ตลาดสามชุก จังหวัด สุพรรณบุรี

เกวลี จิตแปลง: บทบาทของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ชุมชนในเชิง

วัฒนธรรม: กรณีศึกษา ตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ :

ผศ.ดร.สุกัญญา นันทศิลป์, DR. FRÉDÉRIC CARRAL และ PROF. DR. JEAN MARCEL PAQUETTE, 106 หน้า.

งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรีซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งในระยะสิบปีที่ผ่านมา โดยได้ศึกษาด้านประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์เพื่อทำความเข้าใจรูปแบบการอนุรักษ์และกระบวนการเปลี่ยนแปลงตลาดท้องถิ่นเก่าแก่ให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมระดับประเทศ

ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของบุคคลากรและองค์กรต่างๆ อาทิ ช่างชุมชนตลาดสามชุก คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุกเชิงอนุรักษ์ องค์กรที่ให้การช่วยเหลือพัฒนาตลาดรวมทั้งความสัมพันธ์ของกระบวนการต่างๆ(การอนุรักษ์อาคาร การประชาสัมพันธ์ การเยี่ยมชมของคณะนักท่องเที่ยว) ทุกองค์ประกอบเหล่านี้มีบทบาทสำคัญต่อการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม และการพัฒนาตลาดสามชุกให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในปัจจุบัน

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ไปสำรวจการอนุรักษ์อาคาร การประชาสัมพันธ์ การเยี่ยมชมของนักท่องเที่ยวพื้นที่ตลาดสามชุกเพื่อที่จะได้เข้าใจชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนและสอบถามปัญหาด้านสังคมของตลาดแห่งนี้ด้วย เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่อยู่เดิมและผู้ที่ย้ายมาอยู่ใหม่ รวมถึงความสัมพันธ์ของบุคคลต่างวัยภายในครอบครัว

ตลาดสามชุกได้กลายเป็นแบบอย่างของการท่องเที่ยวแบบย้อนอดีตและการอนุรักษ์มรดกทางสถาปัตยกรรมโดยอาศัยกิจกรรมการค้าภายในชุมชน ผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์เรื่องอนาคตของวิถีทางการพัฒนาในลักษณะนี้ รวมถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อชีวิตของคนในชุมชนแห่งนี้อีกด้วย

ภาควิชาภาษาตะวันตก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2553

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 1. 2. 3.

Remerciements

En tout premier lieu, qu'il me soit permis d'exprimer ici ma plus profonde gratitude à mes mécènes, Prof. Dr. Jean-Marcel PAQUETTE et M. Georges RIVALIN qui ont financé mes études de Master en Tourisme culturel à l'université Silpakorn. Grâce à leur générosité, j'ai pu bénéficier de la gratuité pour les frais d'inscription tout au long de mon cursus. J'ai ainsi pu poursuivre mes études directement après la licence sans devoir travailler au préalable pour les financer.

Je tiens à exprimer mes remerciements les plus vifs ainsi que ma reconnaissance à tous mes professeurs, en particulier au Prof. Dr. Sodchuen CHAIPRASATHNA, la directrice du programme MAFCT, à mes directeurs de recherche Professeur assistant Dr. Sukanya NANTHASILP et Dr. Frédéric CARRAL pour leurs précieux conseils, leurs encouragements et leur patience. Ils m'ont aidée à concevoir mon enquête et à écrire ce mémoire.

J'exprime aussi mes remerciements une autre professeur du MAFCT en particulier Madame Emilie TESTARD-BLANC, membre du jury pour m'avoir conseillée la rédaction de mon mémoire.

Ma reconnaissance toute particulière va aux habitants du marché Samchuk, aux membres du Comité et aux représentants des groupes partenaires. C'est grâce à leur accueil et leur collaboration que j'ai pu mener à bien mon enquête.

Également, mes remerciements vont à ma famille et à mes amis qui m'ont encouragée pendant ces années pour que ce travail puisse aboutir.

Table des matières

	Pages
Résumé en français.....	d
Résumé en thaï (บทคัดย่อ).....	e
Remerciements.....	f
Introduction	
Choix du sujet.....	1
Problématique de départ.....	2
Chapitre I : Cadre général et travail préparatoire	
1.1) Cadre théorique.....	4
1.2) Méthodologie de travail	9
Chapitre II : La description du terrain	
2.1) L'histoire générale de la communauté du marché Samchuk.....	15
2.2) Les activités touristiques dans la communauté du marché Samchuk.....	20
Chapitre III : Résultat de la recherche et validation des hypothèses de départ	
3.1) Le processus de conservation du marché Samchuk et sa transformation en lieu de tourisme culturel.....	30
3.2) Les effets du tourisme sur la vie du marché Samchuk	42
3.3) La validation des hypothèses de départ.....	45
Conclusion	49
Bibliographie	53
Table des illustrations.....	58
Annexe	
Annexe 1 Exemple des livres promotionnels.....	60
Annexe 2 Questionnaires	63
Annexe 3 Transcription des entretiens	71
Annexe 4 Plan du marché Samchuk.....	104
Biographie - CV	105

Introduction

Choix du sujet

De nos jours, beaucoup de touristes en Thaïlande s'intéressent au « tourisme nostalgique ». C'est-à-dire au tourisme concernant l'art de vivre des Thaïs dans le passé récent et à la visite de sites organisés sur le modèle des écomusées et des conservatoires des arts et traditions populaires. C'est « *la nostalgie du passé, nos contemporains veulent échapper au mode de vie bruyant des grandes villes pour revenir temporairement vers la nature ou le passé* », (notre traduction du thaï, voir Chanida CHITBANDIT 2000 : 72-103, cité par Maneewan PEWNIM)¹. Il y a des communautés anciennes qui sont conservées et développées en lieux de tourisme culturel. Elles présentent l'histoire des communautés pour attirer les touristes qui veulent se plonger dans l'ambiance du passé.

¹ มณีวรรณ คิวนิ่ม และ ประภานา จันทร์พันธุ์.โครงการพัฒนาการและผลกระทบของการท่องเที่ยวกรณีศึกษาชุมชน ตลาดน้ำชุดโครงการนโยบายและแผนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว .กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกอ.), 2546. (notre traduction : Maneewan PEWNIM et Prathana CHANTARUPAN. Projet d'étude de l'impact du tourisme sur le marché flottant : le projet de recherche sur la politique et la planification du tourisme. Le Fonds pour la recherche en Thaïlande, 2003).

Notre intérêt pour étudier le marché Samchuk a commencé lors d'une première visite à ce marché en 2006, lorsque nous étions encore étudiante en licence de français. Nous y étions allés pour accompagner notre famille lors d'un week-end. À ce moment là, ce marché était déjà devenu populaire et il accueillait beaucoup de touristes thaïs. À l'époque, le marché Samchuk bénéficiait d'une large couverture médiatique. Les journalistes informaient sur l'histoire locale, le projet de conservation culturelle, les activités touristiques. Nous avons remarqué également que d'autres marchés anciens se transformaient en lieu de tourisme culturel dans la province de Suphan Buri. Nous faisons référence au marché Sri Prachan (où nous sommes allés en 2009) et au marché Kao Hong (que nous avons visité en 2006). Cela annonçait l'intérêt pour le tourisme nostalgique en Thaïlande.

Ce premier contact avec le marché Samchuk a été suivi d'une deuxième visite de loisir en 2009, à une époque où nous étions en train de réfléchir au choix de notre sujet d'étude pour notre mémoire de recherche en Master de tourisme culturel. C'est lors de cette deuxième visite qu'est né notre questionnement initial sur la conservation du patrimoine et l'activité touristique dans les marchés traditionnels. Nous avons constaté des changements dans l'aspect général et social du marché. Donc, nous avons décidé d'étudier le mode de conservation et les effets du tourisme sur la vie de ce marché. Nous souhaitons aussi savoir, à l'époque, comment développer ce type de tourisme pour un public occidental.

Problématique de départ

La communauté du marché Samchuk est une communauté ancienne qui se trouve au bord de la rivière Tha Chin depuis près d'un siècle. Récemment, le site a été transformé en lieu de tourisme culturel par les habitants. Il accueille beaucoup de touristes et il reçoit aussi beaucoup de visites de professionnels de l'urbanisme ou du tourisme qui s'intéressent à la conservation culturelle d'une communauté. Cependant, le marché Samchuk se voit confronté aux effets négatifs du tourisme à cause de l'importance excessive prise par les activités touristiques dans la communauté.

Donc, dans notre étude nous essayons de comprendre le mode de conservation du marché Samchuk et sa transformation en lieu de tourisme culturel puis d'étudier les effets à moyen et long terme du tourisme. Notre questionnement principal est sur la thématique du développement durable :

L'activité du tourisme « shopping-nostalgie » peut-elle être pérennisée dans le respect d'une vie traditionnelle?

Avant d'entreprendre notre travail d'enquête, nous avons posé préalablement **deux hypothèses** concernant la conservation culturelle et les effets du tourisme :

Premièrement, pour réussir la conservation d'une communauté à travers l'activité touristique, il faut que les habitants coopèrent autour d'un projet commun.

Deuxièmement, quand le tourisme devient l'activité principale, il y a des effets positifs et négatifs du tourisme sur l'environnement, l'économie et la structure sociale de la communauté et il faut les identifier pour mieux les gérer.

Chapitre I

Cadre général et travail préparatoire

1.1) Cadre théorique

Pour comprendre la vie du marché Samchuk, nous nous référons à plusieurs théories et nous avons consulté de nombreux ouvrages sur ce thème. Les différentes dimensions du thème concernent la géographie du tourisme, la géographie économique (les études sur le marché traditionnel, les conditions de vie matérielles d'une communauté, le marketing d'un site touristique), l'anthropologie culturelle (la vie de la communauté Sino-Thaï, la vie familiale des commerçants, l'interculturel entre les provinciaux et les citadins, entre les Thaïlandais et les étrangers), l'urbanisme... La cartographie est également nécessaire pour connaître l'aspect général du terrain.

Le tourisme culturel

Le tourisme est « le fait de voyager, de parcourir pour son plaisir un lieu autre que celui où l'on vit habituellement », on trouve des types différents de tourisme par exemple le tourisme culturel, le tourisme médical, le tourisme d'affaires, l'écotourisme, etc.

« Le tourisme culturel est un déplacement d'au moins une nuitée dont la motivation principale est d'élargir ses horizons, de rechercher des connaissances et des émotions au travers de la découverte d'un patrimoine et de son territoire. Par extension, on y inclut les autres formes du tourisme où interviennent des séquences culturelles. Le tourisme culturel est donc une pratique culturelle qui nécessite un déplacement d'au moins une nuitée, ou que le déplacement va favoriser² »

Selon la définition du Programme européen sur l'impact du tourisme culturel (PICTURE Pro-active Management of the Impact of Cultural Tourism Upon urban Resources and Economies) « le tourisme culturel est une forme de tourisme centré sur la culture, l'environnement culturel (incluant les paysages de la destination), les valeurs et les styles de vie, le patrimoine local, les arts plastiques et ceux du spectacle, les industries, les traditions et les ressources de loisirs de la communauté d'accueil. Il peut comprendre la participation à des événements culturels, des visites de musées et monuments et la rencontre avec des locaux. Il ne doit pas seulement être considéré comme une activité économique identifiable, mais plutôt comme englobant toutes les expériences vécues par les visiteurs d'une destination au-delà de leur univers de vie habituel : cette visite doit durer au moins une nuitée et moins d'un an, se passer dans un hébergement privatif ou marchand de la destination »³

D'après les universitaires thaïlandais, « le tourisme culturel, ou en anglais Cultural based Tourism / Cultural Tourism, est le voyage pour comprendre la culture locale des sites touristiques où des habitants jouent un rôle important dans la gestion et dans la préservation de l'environnement et des ressources culturelles »⁴

Une autre définition du tourisme culturel, à laquelle on se réfère en Thaïlande, est « les éléments du tourisme culturel en Thaïlande concernent l'histoire et les traces

² Claude ORIGET du CLUZEAU, auteur du Que Sais-je ? « Le tourisme culturel », 1999, Conférence disponible sur <http://www.tourismeculturel.net/les-incontournables/quest-ce-que-le-tourisme-culturel-27>, consulté le 17 décembre 2010.

³ Idem

⁴ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ใช้ภาษาอังกฤษว่า “Cultural based Tourism” หรือ “Cultural Tourism” หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวชมและศึกษาวัฒนธรรมประเพณีที่มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่น โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยว บนพื้นฐานของการมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของท้องถิ่น (notre traduction du thaï, voir Chanun WONGWIPAK, 2004) การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม Eco-Tourism and Cultural Tourism Management. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2550.19 (notre traduction : Ecotourisme et management du tourisme culturel). Université Kasetsart, 2007. 19)

historiques, l'archéologie et le musée, l'architecture ancienne, l'art, l'artisanat, la sculpture, la peinture, la religion et le culte, la musique et les spectacles, le cinéma, la langue et la littérature, le mode de vie, l'habillement et la gastronomie, les coutumes et les festivals, la technologie et l'art de vivre traditionnel. »⁵.

Le tourisme nostalgique en Thaïlande

Le tourisme nostalgique en Thaïlande, c'est le tourisme concernant l'art de vivre des Thaïs dans le passé récent et la visite de sites organisés sur le modèle des écomusées et des conservatoires des arts et traditions populaires.

Aujourd'hui, on peut voir beaucoup de sites du tourisme nostalgique surtout sous la modalité du marché ancien au bord de la rivière ou du marché flottant.

Le point d'intérêt principal dans ces marchés anciens, c'est l'architecture avec les compartiments chinois ou les maisons en bois. Les maisons se trouvent au bord de la rivière. L'intérieur est décoré par les objets anciens, par exemple les meubles, les outils anciens de travail, les vieilles photos, de même des panneaux présentent l'histoire locale du marché.

Les produits principaux des marchés anciens ce sont les aliments traditionnels et les desserts locaux, les fruits, l'artisanat, la vannerie, l'objet de décoration, les jouets rétro, les vêtements, les bijoux, etc.

Pour le mode vie des habitants de chaque marché, ils essaient de conserver et continuer l'art de vivre, de reproduire le travail des anciens dans le commerce, l'artisanat ou l'agriculture.

Les sites du tourisme nostalgique connus en Thaïlande sous la forme du marché au bord du fleuve sont, par exemple, le marché centenaire Samchuk, le marché Sri Prachan (le marché doit son nom à un personnage du roman Khun Chang Khun

⁵ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) "ได้อธิบายว่าการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมประกอบด้วย ประวัติศาสตร์และร่องรอยทางประวัติศาสตร์, โบราณคดีและพิพิธภัณฑ์, งานสถาปัตยกรรมเก่าแก่ดั้งเดิม, ศิลปะ หัตถกรรม ประติมากรรม ภาพวาด รูปปั้นและแกะสลัก, ศาสนารวมถึงพิธีกรรมต่างๆทางศาสนา, ดนตรี การแสดงละคร ภาพยนตร์, ภาษาและวรรณกรรม, วิถีชีวิต เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย อาหาร, ประเพณี วัฒนธรรมพื้นบ้าน เทศกาลต่างๆ, ลักษณะงานและเทคโนโลยี ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่นำมาใช้เฉพาะท้องถิ่น) (notre traduction du thaï, voir Boonlert JITTANGWATTANA, 2005) <http://ba.bu.ac.th/ejournal/IB/>, consulté le 17 décembre 2010.

Phaen) et le marché Kao Hong (le marché de la maison avec neuf pièces) dans la province de Suphan Buri, le marché Ban Mai (le marché du nouveau village) et le marché Khlong Suan Roi Pi (le marché centenaire du canal près du jardin) dans la province de Chachoengsao, le marché de Ang Sila Roi Samsip Sam Pi (le marché Cent trente-trois ans du bassin en pierre) à Chonburi, le marché Bang Luang Ro So Roi Sip Song (le marché du quartier royal de l'an 112 de l'ère Rattanakosin), le marché Tha Na (le marché de l'embarcadère des rizières) dans la province Nakhon Pathom, le marché Lat Chado (le marché du poisson Chado) à Ayutthaya.

Pour les marchés anciens sous la forme du marché flottant ce sont le marché flottant ancien Bang Phli (étymologie incertaine) à Samut Prakan, le marché flottant Amphawa (le marché du verger de manguiers), le marché flottant Tha Kha (étymologie incertaine), le marché flottant Bang Nok Khwaek (le marché de l'oiseau) dans la province de Samut Songkhram, le marché flottant Don Wai (le marché de la colline de rotins) à Nakhon Pathom, etc.

Le développement durable et le tourisme durable

Le développement économique est l'objectif des années 1970, cette vision du monde est basée sur la conviction que la croissance économique (mesurée par le PIB) peut, par elle seule, éradiquer la pauvreté. Cette idéologie de la croissance a été remise en question face aux problèmes politiques de la mauvaise gouvernance d'une part et aux catastrophes climatiques et écologiques liées à l'exploitation économique d'autre part.

« Le développement durable est une nouvelle conception de l'intérêt public, appliquée à la croissance économique et reconsidérée à l'échelle mondiale afin de prendre en compte les aspects environnementaux généraux d'une planète globalisée. C'est un développement qui répond aux besoins des générations du présent sans compromettre la capacité des générations futures à répondre aux leurs »⁶.

⁶ http://fr.wikipedia.org/wiki/D%C3%A9veloppement_durable, consulté le 8 décembre 2010.

De même, « *le développement durable se veut un processus de développement qui concilie l'écologique, l'économique et le social et établit un cercle vertueux entre ces trois pôles : c'est un développement, économiquement efficace, socialement équitable et écologiquement soutenable. Il est respectueux des ressources naturelles et des écosystèmes, support de vie sur Terre, qui garantit l'efficacité économique, sans perdre de vue les finalités sociales du développement que sont la lutte contre la pauvreté et les inégalités* ». ⁷

La problématique du développement durable concerne toutes les activités économiques, y compris celle du tourisme.

Pour le tourisme durable, « *il décrit généralement toutes les formes du tourisme qui respectent, préservent et mettent durablement en valeur les ressources patrimoniales (naturelles, culturelles et sociales) d'un territoire à l'attention des touristes accueillis, de manière à minimiser les impacts négatifs qu'ils pourraient générer.*

Le développement touristique durable satisfait les besoins actuels des touristes et des régions d'accueil tout en protégeant et en améliorant les perspectives pour l'avenir. Il est vu comme menant à la gestion de toutes les ressources de telle sorte que les besoins économiques, sociaux et esthétiques puissent être satisfaits tout en maintenant l'intégrité culturelle, les processus écologiques essentiels, la diversité biologique, et les systèmes vivants. Sous la condition que tous les acteurs concernés participent activement et s'engagent à respecter la mise en œuvre effective du tourisme durable». ⁸

Pour le développement du tourisme durable, il faut avoir une forte collaboration de tous les acteurs concernés. Sans interventions actives des pouvoirs publics et locaux, le développement durable devient impossible.

⁷ <http://www.actu-environnement.com>, consulté le 8 décembre 2010.

⁸ http://fr.wikipedia.org/wiki/Tourisme_durable, consulté le 9 décembre 2010.

1.2) Méthodologie de travail

Rappel de l'objectif du travail

L'objectif de notre étude est de comprendre le mode de conservation du marché Samchuk et sa transformation en lieu de tourisme culturel et d'étudier les effets positifs et négatifs du tourisme sur ce site.

Nous adoptons un point de vue géographique descriptif en cherchant à distinguer la dimension environnementale et urbanistique, la dimension économique, la dimension sociale et humaine. Nous nous intéressons aussi aux relations grégaires dans les groupes familiaux, communautaires, associatifs et dans les relations avec les touristes et les commerçants extérieurs au marché.

Pour vérifier nos hypothèses et recueillir les informations utiles pour notre recherche, nous avons utilisé la recherche documentaire, l'entretien et l'observation participative.

a) Recherches documentaires

Les ressources documentaires que nous avons utilisées, viennent de l'Internet, de la bibliothèque de l'université Silpakorn Thapra et de la Bibliothèque Nationale de Thaïlande. Il s'agit d'informations générales en langue thaïe sur le marché Samchuk qui regroupent des recherches académiques (mémoires de Master en économie, en sociologie...), des guides touristiques, des articles de revues, des ouvrages littéraires et des documents audio visuels. Cette recherche documentaire permet de comprendre l'histoire locale, le plan et la topographie du marché, les descriptions des sites touristiques associés (le musée, le temple) et l'historique du mode de conservation du marché Samchuk avec sa transformation en lieu de tourisme culturel.

L’histoire de la communauté du marché Samchuk a été relatée dans des ouvrages de la littérature thaïe, des contes locaux, des recherches universitaires⁹, des livres divers (guides touristiques, ouvrages promotionnels) en thaï, des articles sur des sites Web, etc.

Pour la littérature, on en parle dans « *Le Nirat Suphan* » (Récit de voyage à Suphan Buri), une œuvre de Sunthon Phu¹⁰, le grand écrivain qui a vécu sous les règnes des rois Rama I à Rama IV. Il a visité la communauté commerçante Samchuk sous le règne du roi Rama III. Cette narration poétique est une preuve de l’existence de cette communauté avant 1842.

D’après le livre « *les légendes locales de Suphan Buri* », le nom « Samchuk » proviendrait de la contraction de deux mots :

- le mot « sampeng » (prononciation chinoise du mot « samphraeng ») qui signifie « les trois routes », deux routes fluviales et une route routière pour les voyageurs qui se rendent à Samchuk,

- et le mot « chukchum » (pullulant) parce qu’à cette époque là, les marchands et les clients pullulent sur cet axe de communication¹¹.

« *Le Nithan Yan Suphan* » (« Les contes de Suphan », notre traduction) est un recueil des contes de Suphan Buri. Dans ce recueil, il est dit que « Samchuk » proviendrait de la fusion de deux mots, le mot « kra chuk » qui signifie la vannerie et le mot « sampeng » (le nom original de la communauté du marché Samchuk).¹²

⁹ อรุณี จำปานิล, “ประวัติศาสตร์ชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรีระหว่างปี พ.ศ. 2466-2544” (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ศึกษา ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550) 6. (notre traduction : Arunee CHAMPANIL, “L’histoire du marché Samchuk de 1923 à 2001” mémoire de Maîtrise en histoire, Université Silpakorn, 2007, 6.)

¹⁰ คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุกจังหวัดสุพรรณบุรี, สืบสานงานศิลป์ถิ่นสามชุก, 2551, 5. (notre traduction : Comité du développement du marché Samchuk, Conservation des produits locaux de Samchuk, 2008, 5.)

¹¹ สิวากันท์ ปทุมสูติ, ผู้รวบรวม. ตำนานท้องถิ่นสุพรรณบุรี.ม.ป.ท.: สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี, 2534. (notre traduction : Siwakan PATHUMSUT, Les légendes locales de Suphan Buri. Département provincial de l’enseignement primaire de Suphan Buri, 1991.)

¹² สมฤทัย เสือปาน, “รูปแบบการสื่อสารในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทสาขาสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549) 68. (notre traduction : Somruthai SUAPAN, “La forme de la communication pour la gestion du tourisme : la communauté du marché Samchuk, Suphan Buri” mémoire de Maîtrise en communication, Université Chulalongkorn, 2006, 68)

Les recherches concernant l’histoire du marché Samchuk traitent de l’histoire du bassin du fleuve Tha Chin, par exemple « *L’histoire sociale des communautés dans le bassin du fleuve Ta Chin* » écrit par Suphaporn JINDAMANEEROJ¹³.

Le mémoire de Maîtrise en histoire d’Arunee CHAMPANIL, de la Faculté des lettres de l’Université Silpakorn « *L’histoire du marché Samchuk de 1923 à 2001* »¹⁴ et le mémoire de Ruj RATTANAPAHU de la Faculté d’Architecture de l’université Chulalongkorn « *Conservation et Développement de la communauté du marché Samchuk à Suphan Buri* »¹⁵ présentent l’histoire et l’évolution de la communauté du marché Samchuk.

Par ailleurs, le mémoire de Maîtrise en communication de Somruthai SUAPAN, de l’université Chulalongkorn présente le processus de conservation de ce marché¹⁶.

Il y a aussi des articles de presse qui parlent de la communauté du marché Samchuk par exemple « Talat Samchuk » écrit par Anek NAWIGAMUNE dans la revue « Sarakadee » du 12 septembre 2002. Il présente l’aspect historique de cette communauté.¹⁷

Il y a beaucoup de livres en thaï qui sont riches en informations sur le marché Samchuk, par exemple le livre « *Conservation des produits artistiques locaux de*

¹³ สุภากรณ์ จินดามณีโรจน์. *ประวัติศาสตร์สังคมของชุมชนในลุ่มน้ำท่าจีน*. ม.ป.ท., 2532. (notre traduction : Suphaporn JINDAMANEEROJ, *L’histoire sociale des communautés dans le bassin du fleuve Ta Chin*, 1989)

¹⁴ อรุณี จำปานิล, “ประวัติศาสตร์ชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรีระหว่างปี พ.ศ. 2466-2544” (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ศึกษา ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550). (notre traduction : Arunee CHAMPANIL, “L’histoire du marché Samchuk de 1923 à 2001” mémoire de Maîtrise en histoire, Université Silpakorn, 2007.)

¹⁵ รุจ รัตนพาหุ, “แนวทางการอนุรักษ์และพัฒนาพื้นที่ชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี” (วิทยานิพนธ์ ปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547) (notre traduction : Ruj RATTANAPAHU, “Conservation et Développement de la communauté du marché Samchuk à Suphan Buri” mémoire de Maîtrise en architecture, Chulalongkorn Université, 2004.)

¹⁶ สมฤทัย เสือปาน, “รูปแบบการสื่อสารในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทสาขาสังคมศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549). (notre traduction : Somruthai SUAPAN, “La forme de la communication pour la gestion du tourisme : la communauté du marché Samchuk, Suphan Buri” mémoire de Maîtrise en communication, Université Chulalongkorn, 2006)

¹⁷ เอนก นาวิกมูล. “ตลาดสามชุก.” *วารสารสารคดี* 12, 211 (กันยายน 2545): 18-19. (notre traduction : Anek NAWIGAMUNE. “Talat Samchuk”. *Sarakadee*, 12 septembre 2002.) Cité par อรุณี จำปานิล, “ประวัติศาสตร์ชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรีระหว่างปี พ.ศ. 2466-2544” (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ศึกษา ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550) 8. (notre traduction : Arunee CHAMPANIL, “L’histoire du marché Samchuk de 1923 à 2001” mémoire de Maîtrise en histoire, Université Silpakorn, 2007, 8.)

Samchuk » écrit par le Comité du développement du marché Samchuk¹⁸, le livre « *Le quartier du marché centenaire de Samchuk et sa communauté pour la conservation* » écrit par la fondation Chumchon Thai¹⁹.

b) Enquête de terrain

La méthode de notre enquête de terrain est principalement basée sur l'entretien individuel avec les vingt-quatre membres du groupe échantillon que nous avons constitué. Il s'agit de membres du Comité du développement du marché Samchuk (sept personnes), des habitants du marché Samchuk (neuf personnes), d'un marchand extérieur et d'un représentant d'un des groupes partenaires, des touristes thaïs et occidentaux (six personnes). (Voir le tableau à la page 14)

L'entretien individuel est une méthode qualitative pour recueillir des informations concernant les effets du tourisme sur la vie du marché Samchuk. Nous avons des séries de questions différentes selon les quatre sous-groupes de notre échantillon. Les questions pour les membres du Comité concernent les méthodes pour conserver le marché Samchuk, la planification du travail, les obstacles et les solutions pour résoudre les problèmes et aussi les effets du tourisme sur la vie du marché.

Aux habitants et aux marchands locaux, nous posons des questions concernant le changement de mode de vie après l'apparition du tourisme dans le marché, les relations sociales dans la famille et entre les habitants, la collaboration avec le Comité pour soutenir le projet de la conservation culturelle du marché, et nous posons aussi des questions sur les effets du tourisme.

Pour l'entretien individuel avec les marchands venus de l'extérieur, on parle de la motivation du choix de venir faire du commerce dans ce marché et la relation entre les marchands extérieurs et les marchands locaux.

¹⁸ คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุกเชิงอนุรักษ์, สืบสานงานศิลป์ถิ่นสามชุก, (2551). (notre traduction : Comité du développement du marché Samchuk, Conservation des produits locaux de SamChuk, 2008)

¹⁹ มูลนิธิ ชุมชนไท, ย่านตลาด 100 ปี สามชุก กับวิถีชุมชนในมรดกการอนุรักษ์, (2550) (notre traduction : La fondation Chumchon Thai, Le quartier du marché centenaire de Samchuk et sa communauté pour la conservation, 2007)

Pour les touristes thaïs et occidentaux, nous posons des questions sur la motivation du choix de se rendre au marché Samchuk, la satisfaction et l'insatisfaction sur les activités touristiques dans ce marché, nous essayons d'évaluer les suggestions proposées par les touristes pour développer le tourisme de ce marché.

Les questions pour le représentant de la fondation Chumchon Thai concernent la coopération entre les groupes partenaires et le Comité pour conserver ce marché, les étapes du travail et les conseils pour développer le tourisme dans cette communauté.

Pour collecter les informations sur place en utilisant l'entretien nous nous sommes toujours présentés en précisant la nature et le but de notre étude. Tout d'abord, nous choisissons les sept principaux responsables du Comité et leur donnons la lettre de recommandation de l'université Silpakorn, ensuite nous prenons rendez-vous pour un entretien.

Cependant, nous avons rencontré des difficultés pour interviewer les marchands locaux et extérieurs. Ils disent ne pas avoir le temps de parler avec nous à cause de leur travail. Par contre, avec les habitants du marché Samchuk, nous pouvons converser facilement parce qu'ils ont pris l'habitude de parler avec les touristes.

L'observation participative est aussi un des moyens que nous utilisons pour comprendre les activités touristiques ce marché. Nous nous sommes rendus plusieurs dizaines de fois sur le marché pour en voir les évolutions et les rythmes saisonniers.

Nous étions présente lors du festival « Délices à Samchuk » le 31 décembre 2009 pour participer à la dégustation gastronomique et lors de la remise du prix du mérite (UNESCO) le 11 décembre 2009, ce jour là nous avons rencontré les organisateurs de promenade en bateau et nous avons assistée à la conférence organisée par le Comité.

Tableau récapitulatif des personnes interrogées

N°	Genre	Profession	Sous-groupe de l'enquête
1	M	Marchand	Membre du Comité
2	M	Marchand	Membre du Comité
3	F	Marchand	Membre du Comité
4	F	Professeur	Membre du Comité
5	F	Marchande	Membre du Comité
6	F	Professeur	Membre du Comité
7	M	Marchand	Membre du Comité
8	F	Marchande	Marchande
9	M	Marchande	Marchande
10	F	Marchande	Marchande
11	F	Marchande	Marchande
12	F	Marchande	Marchande
13	F	Marchande	Marchande
14	F	Habitante	Habitante
15	F	Habitante	Habitante
16	M	Marchand	Marchand extérieur
17	M	Ecolier	Le petit guide
18	F	-	Une représentante de la fondation Chumchon Thai
19	M	Graphic Artist	Touriste étranger
20	F	-	Touriste étrangère
21	F	-	Touriste étrangère
22	M	-	Touriste thaïs
23	F	Etudiante	Touriste thaïe
24	F	Etudiante	Touriste thaïe

Nous n'avons pas l'âge des personnes interviewées sauf pour les deux touristes thaïes étudiantes qui avaient 21 ans.

Chapitre II

La description du terrain

2.1) L’histoire générale de la communauté du marché Samchuk

Illustration 1 : Le marché Samchuk en 1957
(photo donnée par le Comité)

Le marché centenaire Samchuk est un ancien marché qui se trouve au bord de la rivière Tha Chin à 35 km du district Mueang Suphan Buri de la province Suphan Buri. C’était, à l’origine, une petite communauté villageoise au bord du fleuve. Ensuite, c’est devenu une grande communauté commerçante, et puis, le marché permanent du district Samchuk²⁰.

²⁰ อรุณี จำปานิล, “ประวัติศาสตร์ชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรีระหว่างปี พ.ศ.2466-2544” (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ศึกษา ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550) 1. (notre traduction : Arunee CHAMPANIL, “L’histoire du marché Samchuk de 1923 à 2001” mémoire de Maîtrise en histoire, Université Silpakorn, 2007, 1.)

Dans le passé, c'était un centre de commerce et de transport fluvial, un port où les marchands faisaient escale pour débarquer leurs marchandises. Il était fréquenté également par les voyageurs qui faisaient le voyage en bateau pour aller à Bangkok et vers d'autres destinations le long du fleuve Tha Chin.

Illustration 2 : Le port « Tha Ruea Daeng » dans le passé »
(photo donnée par le Comité)

Illustration 3 : Le transport fluvial dans le passé
(photo donnée par le Comité)

Le nom « Samchuk » apparaît dans « *Le Nirat Suphan* » (Récit de voyage à Suphan Buri), une œuvre de Sunthon Phu, le grand écrivain ayant vécu au XIXe siècle sous les règnes des rois Rama I à Rama IV. Il a visité la communauté commerçante Samchuk sous le règne du roi Rama III. Cette narration poétique est une preuve de l'existence de cette communauté avant 1842.²¹

²¹ คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุกเชิงอนุรักษ์, สืบสานงานศิลป์ถิ่นสามชุก, (2551)5. (notre traduction : Comité du développement du marché Samchuk, Conservation des produits locaux de SamChuk, 2008, 5.)

ถึงนามสามชุก*ถ้า ป่าดง
 เกรียงไรได้ฟ้ายลง แลกถ้า
 เรือค้าทำนั้งคอง คอยเกรียง เรียงเอย
 รายจอตทอคทำน้ำ นับฝ้ายขายของ
 (จากโคลงนิราศสุพรรณ ของสุนทรภู่)
 *สามชุก = Samchuk

À la fin du XIXe siècle, la communauté commerçante Samchuk s'agrandit avec des Thaïs, des Chinois, des Karens et des Laotiens qui se joignent aux activités commerciales en échangeant mutuellement des produits. Actuellement, il s'agit surtout de Sino-Thaïs.

L'agrandissement de la communauté du commerce Samchuk fait que les Chinois construisent des bâtiments permanents dans la communauté. En 1916, un commerçant chinois très connu est « Thaokae Hui Sae Heng » (« Thaokae » veut dire le « riche patron » en chinois). Son autre nom est « Khun Chamnong Chi Na Rak », le titre donné par le Palais.

Illustration 4 : Khun Chamnong Chi Na Rak
 (photo donnée par le Comité)

Il a fait construire des compartiments chinois à trois niveaux (rez-de-chaussée et deux étages), décorés par des panneaux de bois sculpté dans le style du règne du roi Rama V, pour en faire sa résidence et son local commercial. Après la création des

compartiments chinois en bois, la communauté du commerce Samchuk devient « le marché Samchuk ».

Illustration 5 : La maison de Khun Chamnong Chi Na Rak
(photo donnée par le Comité)

Après la création des constructions permanentes, le commerce progresse de manière continue. Il y a les marchandises diverses qui sont fabriquées dans ce marché surtout les nourritures. Le riz, les vêtements et des produits entretiens sont apportées des autres quartiers.

À partir de l'année 1987, on note un fort ralentissement de l'activité économique au marché Samchuk. Il s'assoupit pour trois causes principales :

- La première cause est le progrès des communications routières, cela fit diminuer le transport fluvial ;
- La deuxième cause concerne l'apparition des marchés hebdomadaires réguliers près du marché Samchuk. Il y a également les supermarchés qui détournent la clientèle vers les marchandises modernes ;
- La crise économique en Thaïlande en 1997 est la troisième cause importante aggravante qui a nui à ce marché.

Avec l'aggravation de la situation économique, les habitants quittent le marché en laissant les maisons à l'abandon.

En 1986, le marché Samchuk se trouve dans une situation difficile quand le Département du Trésor, le propriétaire des terrains des blocs un et deux, propose d'édifier des nouveaux bâtiments au lieu des compartiments anciens²².

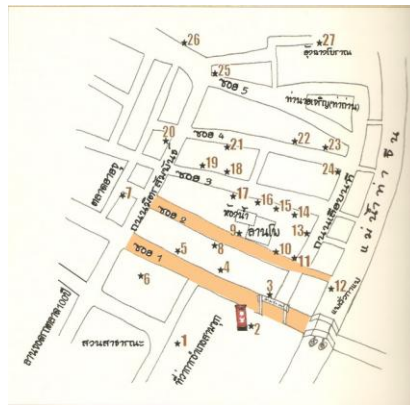

Illustration 6 : Plan du bloc 1 et 2
(Illustration tirée du livre « Conservation des produits locaux de Samchuk »)

Ce projet est alors contesté par quelques habitants qui ont conscience de la valeur patrimoniale de l'architecture ancienne et veulent conserver ce marché en l'état.

Donc, en 2001, les habitants se regroupent en un « Comité du développement du marché Samchuk » pour chercher les moyens de conserver et développer ce marché. Ce projet d'un groupe d'habitants reçoit l'aide de la fondation Chumchon Thai pour conserver leur communauté sous la forme « *Marché vivant, Musée vivant* ».

Aujourd'hui, le marché Samchuk est la communauté modèle pour la conservation culturelle en Thaïlande. La qualité du site est reconnue par le prix d'excellence de la conservation architecturale en 2005, attribué par la société d'Architecture sous patronage royal, le prix d'excellence du tourisme attribué par le TAT pour le projet de l'industrie du tourisme en Thaïlande, en 2007. Le prix de *Hospitality Management* en 2007, attribué par le Ministère du Tourisme et des Sports, le prix du Mérite (*Award of Merit*), attribué par l'UNESCO en 2009.

²² อรุณี จำปานิล, “ประวัติศาสตร์ชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรีระหว่างปี พ.ศ.2466-2544” (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ศึกษา ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550) 119. (notre traduction : Arunee CHAMPANIL, “L’histoire du marché Samchuk de 1923 à 2001” mémoire de Maîtrise en histoire, Université Silpakorn, 2007, 119.)

2.2) Les activités touristiques dans la communauté du marché Samchuck

Pour se rendre au marché Samchuk depuis Bangkok, on peut y aller en voiture en prenant la route nationale numéro 340, la direction de Suphan Buri passer par districts Lad Bua Luang, Bang Plama, Sri Prachan et on arrive au district Samchuk. On trouve facilement en suivant les nombreuses panneaux de signalisation tout au long de la route.

On peut aussi prendre la navette sur l'avenue Ratchadamnoen pour aller directement au marché Samchuk ou bien prendre le bus climatisé no 975 et no 954 Bangkok – Tha Chang à la gare routière du sud Sathani Khonsong Phudoisan Krungthep (Sai Tai Mai) rue Borom Rat Chonnani.

Pour les touristes qui veulent passer la nuit sur place, il y a un hôtel Suphannaphumi et des Resorts près du marché par exemple Ban Suan Resort.

Pour entrer dans le marché Samchuk, on doit traverser un petit pont où l'on peut voir le panneau de signalisation. À l'entrée on trouve le grand panneau en bois avec le mot « Samchuk, le marché centenaire », près duquel il y a la boîte aux lettres du début des Postes siamoises, le pont Phon Pracha et le chariot de démonstration pour la vannerie de type *krachuk*, un type de matériau beaucoup utilisé sur ce marché dans le passé. On trouve aussi ici le bureau du district Samchuk.

Illustration 7 : L'entrée du marché (photo personnelle)

Illustration 8 : Chariot de démonstration pour la vannerie de type *krachuk*
(photo personnelle)

Les activités touristiques dans le marché Samchuk se composent de trois activités principales. Premièrement, c'est la visite du musée « Ban Khun Chamnong Chi Na Rak » et des magasins anciens. Deuxièmement, les touristes découvrent les produits divers sur les étals devant les portes des maisons. La promenade en bateau sur la rivière Tha Chin est la troisième activité.

La partie où se situe le site touristique appelé « *le marché centenaire* », se compose de dix blocs (ce que les habitants appellent des « soi », c'est à dire dans ce cas des alignements de maisons) de compartiments chinois. Les blocs un et deux sont les plus anciens, ils ont cent ans. En ce qui concerne les blocs trois à huit, ils datent d'environ quatre-vingt ans.

Pour justifier le slogan « *un marché vivant, un musée vivant* », le marché Samchuk dispose de sites importants, surtout le musée « Ban Khun Chamnong Chi Na Rak » et les magasins anciens, répartis dans tous les blocs de compartiments.

Au bloc 1, on trouve une allée de compartiments chinois, les commerces épiceries, les magasins anciens de disques, le magasin de jouets et les horlogeries anciens Ratcha Phon et Bun Chuai Hatthakit qui présentent des horloges et des montres de différents styles.

Le cafetier ancien Ran Kafae Tharuea Song accueille des clients depuis plus de quatre-vingt ans. Les héritiers conservent encore les recettes originales, on trouve aussi un descendant qui grille les grains de café à l'embarcadère. C'est un lieu de rendez-vous important des habitants.

Illustration 9 : Le cafetier Ran Kafae Tharuea Song
(photo personnelle)

Illustration 10 : L'horlogerie Bun Chuai Hatthakit
(photo personnelle)

Au bloc 2, on peut trouver la maison Ban Thaokae Cheng - Che Ki, un magasin de souvenirs, la pharmacie Thai Sae Tueng, le magasin Nguan Pha Nit qui vend des objets pour le culte bouddhique, le café au rez-de-chaussée de l'ancien hôtel Udom Chok. C'est le deuxième hôtel du marché, le plus ancien est l'hôtel « Samran Rom » qui n'existe plus. Ces hôtels n'accueillent plus de clients, ils sont devenus des musées.

Illustration 11 : La maison Ban Thaokae Cheng - Che Ki
(photo personnelle)

Illustration 12 : Le café au rez-de-chaussée de l'ancien hôtel Udom Chok (photo personnelle)

Sur la place Lan pho, c'est le bureau du Comité du développement du marché Samchuk, près duquel, on trouve le lieu de réunion des habitants. On peut voir le panneau du « Samchuk quartier historique », label attribué par le Département des Beaux Arts, la photo souvenir et aussi la promotion en anglais.

Illustration 13 : La place Lan Pho (photo personnelle)

Le site le plus important au bloc 2 est le musée « Ban Khun Chamnong Chi Na Rak ». Au rez-de-chaussée, il y a un réfrigérateur ancien, le tableau avec les noms des groupes partenaires, c'est à dire la fondation Chumchon Thai, le TAT, le Thai Health Promotion Foundation, le CODI Community Organizations Development Institute (Public Organization) et le Comité du développement du marché Samchuk. On trouve aussi la maquette du marché Samchuk, les panneaux présentant les magasins anciens, les prix et récompenses posés dans la vitrine.

Au premier étage, après avoir monté l'escalier en bois, on trouve les panneaux de bois sculpté dans le style du règne du roi Rama V, que l'on appelle « du style de Ginger Bread » en haut du mur, la chambre de Khun Chamnong Chi Na Rak, le salon, un meuble ancien, le vaisselier, la véranda, le plafonnier, la fenêtre ouverte sur la rue devant le musée.

Au deuxième étage, on peut voir aussi la véranda, la fenêtre, les peintures du marché Samchuk réalisée par les étudiants de l'institut Technologique du Roi Mongkut Ladkrabang et les calligraphies chinoises accrochées au mur de cette maison.

Illustration 14 : Le musée « Ban Khun Chamnong Chi Na Rak »
(photo personnelle)

Au bloc 3, parmi l'allée de compartiments chinois, il y a l'épicerie Chok Chai, on y trouve les produits d'entretien par exemple du savon, du dentifrice, de la poudre, des articles de toilette. On peut voir aussi la maison Lim Tek Seng, expose les produits en laiton, la salle pour les cours de musique thaïe, le magasin Khu Seng Huat qui vend le matériel de cuisine, le studio de photos Sin Thammachat est encore utiliser les vieilles l'appareil photo avec la toile de fond est les vêtement rétro pour créer le portrait des clients.

On trouve également la pharmacie chinoise Hok An Osot avec l'herboristerie ouverte depuis soixante-dix ans pour vendre les herbes médicinales chinoises. On y trouve les équipements pour faire les médicaments chinois par exemple des recettes médicales, une balance, des couteaux, les tiroirs pour des herbes médicinales. De même, l'épicerie Pa Na présente les ustensiles en acier inoxydable, les coussins traditionnels, les objets pour les cultes chinois et bouddhiste et les gâteaux locaux.

Illustration 15 : Les magasins du bloc 3 (photo personnelle)

Au bloc 4, on voit la boutique de matériel de pêche Sri Bang-on, la boutique de cadeaux, les écoliers qui jouent de la musique le week-end pour demander de l'argent aux passants, la pharmacie chinoise Hok Nguan Tueng qui est tenue par les descendants. Dans cette pharmacie, on trouve les recettes des médicaments chinois et les herbes médicinales, on y voit une balance pour vendre les herbes au poids etc. On peut voir l'orfèvrerie chinoise Michai, l'épicerie Tri Thong, l'électroménager Chok Ni Mit.

Par ailleurs, les produits en plastique, la vannerie, les tissus, les vêtements, les jouets rétro et les outils agricoles, les faucilles, la coutellerie se trouvent facilement au bord de la petite rue du bloc 4.

Illustration 16 : L'épicerie Tri Thong et les jouets rétro
(photo personnelle)

Le port « Tha Nai Chareun » ou « Tha Tan » se trouve au bloc 5. Dans le passé, c'était le port pour transporter du charbon.

Aux blocs 6, 7, 9, il y a aussi les compartiments chinois utilisé comme le séjour des habitants mais pas beaucoup de petits magasins.

Au bloc 8, on trouve le cabinet dentaire Tang Sim Song et une allée de compartiments chinois dont le haut est en bois, et le bas est en briques, de même, la pharmacie chinoise « Sawaddee O Sod » on peut sentir l'ambiance de la clinique dentaire dans le passé à travers les objets pour fabriquer les médicaments chinois.

Le barbier Anan et le magasin de vannerie Siri Sap qui a ouvert depuis cinquante ans pour vendre des ustensiles en bois et en rotin se situent au bloc 10.

Illustration 17 : Le tailleur de rue devant le salon du barbier Anan
(photo personnelle)

Illustration 18 : Le magasin de vannerie Siri Sap
(photo personnelle)

Dans le bloc au bord du fleuve, appelé par le nom du « marché Thaokae Biao », on trouve le sanctuaire chinois San Chaopho Lak Mueang Samchuk, l'esprit gardien du lieu, c'est le site sacré du marché Samchuk. Les habitants croient que la divinité peut les protéger contre les mauvais esprits et leur apporter la prospérité. Il y a de grandes cérémonies pour rendre hommage deux fois par an, en janvier et en juin. Il y a aussi la librairie et la boutique de cadeaux.

Illustration 19 : Le marché Thaokae Biao (photo personnelle)

Illustration 20 : Le sanctuaire chinois « San Chaopho Lak Mueang Samchuk »
(photo personnelle)

Pour les produits trouvés dans ce bloc, il y a les produits en bois et en rotin et les étals de nourriture, des jouets rétro, l'artisanat, les vêtements, près desquels, on peut voir une balance à disposition des clients. Les clients peuvent vérifier le poids des marchandises pour éviter le problème du vol sur le poids par les marchands.

Illustration 21 : Les produits en rotin (photo personnelle)

Les constructions dans ce marché sont conservées comme une ville-musée pour leur architecture locale. On y retrouve des objets anciens, par exemple : les porcelaines, les horloges, les meubles, les photos anciennes, etc. Ils présentent l'histoire locale et le mode de vie des habitants. Quelques ustensiles sont toujours utilisés de nos jours. C'est le mode de vie authentique du passé, les activités ont été maintenues pour attirer les touristes.

Dans ce marché, il y a des restaurants anciens qui sont tenus par les descendants, ils servent des plats anciens par exemple « les nouilles avec du porc » du restaurant de « Jek Ao », « le riz cuit à la vapeur dans la feuille de lotus » du restaurant « Rang », « le canard rôti » de « Ja cheud », « des sauces et pâtes pimentées » de « Mae Kim Lang », « les poissons séchées » de « Pi Jid », etc.

Non seulement les magasins anciens sont tenus par les habitants du marché Samchuk, mais aussi les magasins et les emplacements sont loués par des marchands extérieurs pour présenter les produits modernes, par exemple les vêtements, les bijoux, l'orfèvrerie, les objets de décoration, etc.

On trouve le magasin Ban Coke qui est loué par un marchand extérieur. Devant ce magasin, il a une grande poupée avec le vêtement qui change selon la saison. À côté, on trouve la bijouterie fantaisie Korn Kaew, le magasin Maha Sanuk et le magasin Arun Sawat avec son panneau d'orientation. Ils sont aussi loués par des marchands extérieurs.

Illustration 22 : Les magasins sont loués par des marchands extérieurs
(photo personnelle)

Pour la promenade en bateau sur la rivière Tha Chin, les touristes peuvent prendre le bateau de l'agence privée de Khun Cheng, on doit payer 59 bath pour aller pendant une heure visiter sa maison thaïe traditionnelle. Également, les touristes peuvent prendre les bateaux du temple Wat Samchuk qui dépendent du Comité pour visiter ce temple ancien de l'époque d'Ayutthaya, il ne faut pas payer mais les passagers peuvent faire un don.

Illustration 23: Le bateau de l'agence privée de Khun Cheng
(photo personnelle)

Illustration 24: Le bateau du temple Wat Samchuk
(photo personnelle)

Chapitre III

Résultat de la recherche et validation des hypothèses de départ

3.1) Le processus de conservation du marché Samchuk et sa transformation en lieu de tourisme culturel

La recherche documentaire montre que la conservation culturelle est due au projet « *Marché vivant, Musée vivant* ». Ce projet sollicite la participation des habitants pour conserver et développer leur communauté en coopérant avec des groupes partenaires. La conservation vise l'habitat (les compartiments chinois « ban ruean thaeo»), l'alimentation régionale et le mode de vie traditionnel des habitants.

Comme nous l'avons dit dans la présentation historique, les habitants ont réagi à un projet de démolition émanant de l'institution propriétaire des terrains.

Tout d'abord en 2001, M. Surapon Chinda-in le descendant du magasin « King Thong Panich » demande des conseils à Dr. Somkiat Onwimon l'ancien sénateur de Suphan Buri ; actuellement membre de l'Assemblée législative.

Celui-ci suggère de conserver le marché ancien pour en faire un centre de l'histoire, de l'architecture et de la culture locale, également le site touristique pour stimuler l'économie de cette communauté.²³

Donc, les habitants se réunissent pour créer « le Comité du développement du marché Samchuk » qui a pour but de conserver développer ce marché.

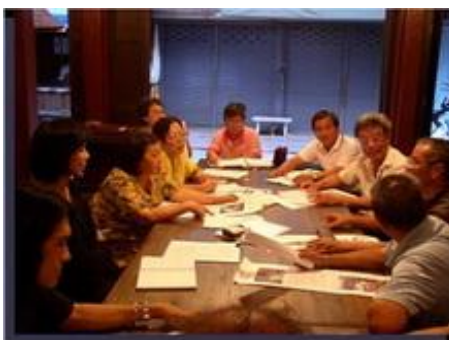

Illustration 25 : La réunion des membres du Comité du développement du marché Samchuk (photo donnée par le Comité)

Au début, le Comité se compose de trente personnes²⁴ qui ont des métiers divers, par exemple des marchands, des professeurs, des fonctionnaires, des architectes, des hommes d'affaires. Ce Comité est dirigé par M. Pongwin Chaivirat, le chef du Comité et le maire de l'administration municipale de Samchuk. À ce moment là, le Comité est divisé en deux parties.

1. La section exécutive

Elle est responsable de diriger et contrôler le plan du travail pour conserver et développer ce marché et résoudre les problèmes.

2. La section du travail

²³ อรุณี จำปานิล, “ประวัติศาสตร์ชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรีระหว่างปี พ.ศ.2466-2544” (วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ศึกษา ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550) 131. (notre traduction : Arunee CHAMPANIL, “L’histoire du marché Samchuk de 1923 à 2001” mémoire de Maîtrise en histoire, Université Silpakorn, 2007, 131.)

²⁴ สมฤทัย เสือปาน, “รูปแบบการสื่อสารในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทสาขาสังคมศาสตร์ สาขาวิชานิติศาสตร์พัฒนการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549) 81. (notre traduction : Somruthai SUAPAN, “La forme de la communication pour la gestion du tourisme : la communauté du marché Samchuk, Suphan Buri ” mémoire de Maîtrise en communication, Université Chulalongkorn, 2006, 81.)

Elle est responsable de mettre en oeuvre le plan du travail pour achever ce projet. La section du travail se compose de quatre sous-sections

2.1 La section académique

Elle joue le rôle important de ramasser les informations du marché Samchuk pour éditer des documents qui vont présenter ce marché au public.

2.2 La section du développement et de l'amélioration du marché Samchuk.

Elle travaille pour préserver la forme originale du marché pour faire que les visiteurs comprennent l'identité de cette communauté.

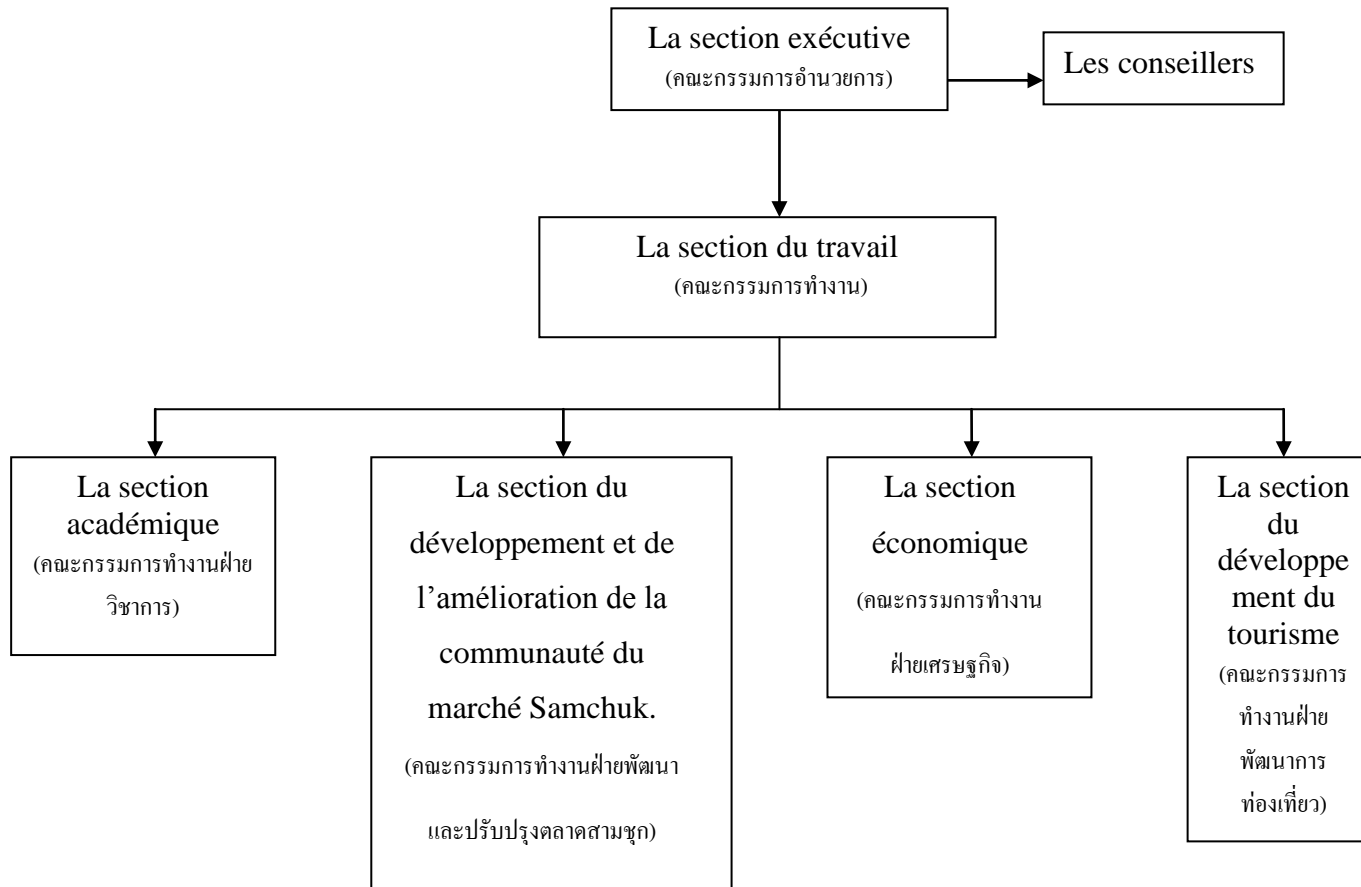
2.3 La section économique

Elle est responsable d'étudier la situation commerciale dans ce marché et des autres communautés voisines. Elle soutient également la fabrication des produits originaux et la création de nouveaux produits pour accroître les revenus des habitants.

2.4 La section du développement du tourisme

Elle est responsable de transformer le marché Samchuk en lieu de tourisme culturel.

L'organigramme du Comité du développement du marché Samchuk en 2001

Le Comité et les habitants se réunissent plusieurs fois pour chercher les moyens de conserver la communauté. Cependant, le projet de conservation et du développement du marché Samchuk ne réussit pas parce que la plupart des habitants n'y participent pas.

Pour réussir la conservation, il faut s'assurer de la participation de tous les habitants. Donc, le Comité crée des activités pour inciter les habitants à participer aux travaux du Comité. Il demande aux habitants d'être fiers de leurs compétences culinaires en matière d'alimentation authentique en créant un festival gastronomique « Délices à Samchuk » en 2001. C'est une fête pour présenter les produits alimentaires intéressants avec le but de promouvoir le marché Samchuk auprès du public. Ce festival continue à se tenir annuellement jusqu'à aujourd'hui.

Pour organiser ce festival, le Comité invite les restaurants et les marchands des autres communautés voisines pour participer. Il a pour but de promouvoir ce marché auprès de public.

Les dépenses pour la mise en place ce festival viennent des sponsors (les entreprises, les grands magasins) et des dons des habitants et des membres du Comité.

Illustration 26 : Délices à Samchuk en 2001
(photo donnée par le Comité)

Grâce à ce festival, le Comité comprend mieux la manière de collaborer avec les habitants, cela remet en route le projet de la conservation et du développement avec les activités diverses : la fête de Songkran (Nouvel an thaï), la fête de Loy Krathong, la fête de Nouvel an, etc.

Après les festivals, le travail du Comité est arrêté momentanément parce que certains membres du Comité sont découragés parce que le projet n'avance pas.

Pourtant, le Comité refait ce projet après l'apparition des organisations libres dans le marché.

Fin 2002, les représentants de la fondation Chumchon Thai, soutenu par « Thai Health Promotion Foundtion (ThaiHealth) » viennent au marché Samchuk. Ils se réunissent avec le Comité pour discuter le but et les étapes du projet de conservation du marché.

Le 27 février 2003, le Comité organise une conférence en invitant les habitants du marché. Cette conférence commence avec la présentation du programme « communauté et ville habitable », c'est un projet de développement des communautés et des villes en collaboration avec les habitants invités par la Fondation Chumchon Thai et puis repris à son compte par le Comité qui explique le but et les moyens du travail de la conservation du marché. La conférence finit par un débat public avec les participants.

Illustration 27 : La réunion du Comité avec la fondation Chumchon Thai
(photo donnée par le Comité)

Suite à la conférence, le Comité conduit en formulant treize activités pour mettre en œuvre le projet du développement du marché. Nous allons évoquer quelques activités essentielles : conserver les maisons anciennes ; développer les sites de promenade en bateau ; établir « Le Fonds de la conservation des maisons qui ont la valeur architecturale » ; promouvoir le marché Samchuk au public en lieu du site de tourisme culturel. Après la mise en commun des idées, le Comité et les habitants travaillent ensemble pour nettoyer le marché le 30 mars 2003.

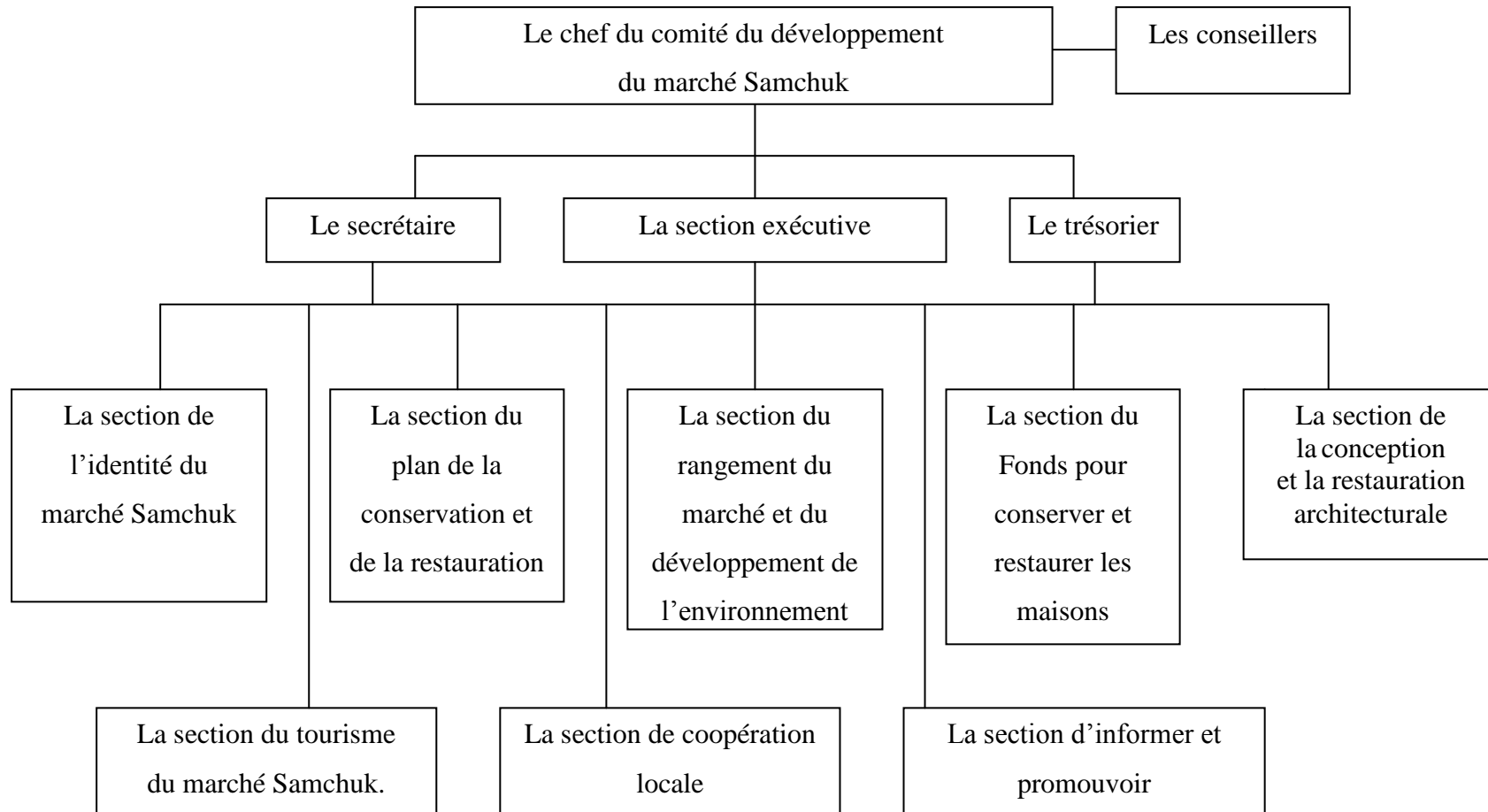

Illustration 28 : Nettoyer le marché (photo donnée par le Comité)

Grâce à ces activités, les représentants de la fondation Chumchon Thai comprennent mieux la capacité du Comité et les habitants du marché Samchuk. Donc, ils choisissent ce marché pour être une des douze communautés expérimentales du programme « communauté et ville habitable ». De plus, ils donnent aussi un budget pour continuer le projet.

Alors, la nouvelle structure du Comité proposée par la fondation Chumchon Thai est adoptée. Les membres du Comité peuvent s'inscrire librement à un des huit sections selon la capacité et l'aptitude à travailler. (Voir tableau ci-dessus)

L'organigramme du Comité du développement du marché Samchuk en 2003

La fondation Chumchon Thai suggère également au Comité du développement du marché Samchuk de participer aux conférences organisées par des autres communautés à savoir la réunion du Comité et le marché Khlong Suan (un des groupes partenaires) en 2004, la réunion des habitants et des groupes partenaires du programme « communauté et ville habitable » en 2004. Par ailleurs, le Comité visite des autres sites du tourisme culturel.

Illustration 29 : La réunion du Comité et le marché Khlong Suan en 2004 (photo donnée par le Comité)

Illustration 30 : La réunion des habitants et des groupes partenaires du programme «communauté et ville habitable» (photo donnée par le Comité)

Le Comité bénéficie de l'aide de la fondation Chumchon Thai qui suggère aux membres du Comité de faire la visite du marché au bord de l'eau Don Wai à Nakhon Pathom et de la maison-musée d'Anek NAWIGAMUNE pour comprendre ce qu'est la conservation d'une communauté grâce au tourisme culturel. Cette visite concrétise l'idée de la conservation avec la création d'un musée local de la communauté.

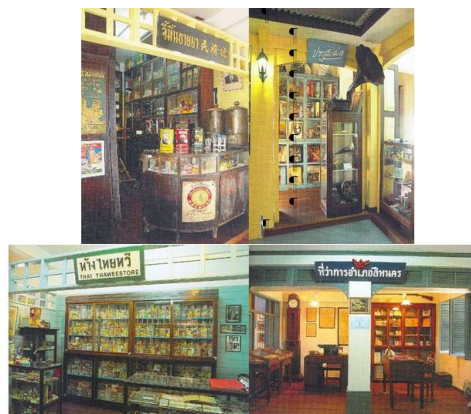

Illustration 31 : La maison-musée d'Anek NAWIGAMUNE
(photos tirées par <http://www.osotho.com/th>)

Le Comité a choisi la maison de Khun Chamnong Chi Na Rak pour la rénover en musée local. Pour cela, ils coopèrent avec des architectes de l'Institut Technologique Rajamangala de Suphan Buri et des architectes de l'administration municipale Samchuk pour conserver de forme originale la construction (2003 2004).

Non seulement la maison de Khun Chamnong Chi Na Rak mais le Comité rénove aussi les magasins anciens en conservant l'aspect original ; par exemple le cafetier, l'horlogerie, l'hôtel, l'épicerie, la pharmacie chinoise, le studio de photos, le magasin de vannerie, l'ancienne clinique dentaire, etc. Des informations et des photos des magasins anciens sont présentées dans le livre « *Conservation des produits locaux de Samchuk* ».

Pendant des travaux pour la création du musée local, le Comité, les habitants et les représentants de la Fondation Chumchon Thai font la visite à Rayong et Chonburi pour étudier la gestion des villes anciennes pour comprendre mieux les moyens de la conservation de la communauté que l'on peut adapter pour leur projet.

Pour continuer de s'assurer la participation des habitants, le Comité organise l'exposition « L'histoire du marché Samchuk à travers les photos anciennes » en 2003. Les personnes âgées sont invitées pour commenter les photos et l'histoire de la communauté du marché Samchuk. Cette activité transmet l'histoire du passé aux jeunes pour qu'ils soient fiers de leur communauté et soient responsabilisés dans sa conservation future.

Illustration 32 : L'activité « L'histoire du marché Samchuk à travers les photos anciennes » en 2003 (photo donnée par le Comité)

Le Comité s'intéresse particulièrement aux jeunes de la communauté, il organise les activités, par exemples le rallye en vélo, les jeunes font du vélo autour du marché et s'arrêtent à chaque site important où les instructeurs expliquent l'histoire. De même, il y a la formation « Le Petit Guide » pour former les jeunes à devenir guides locaux.

Par ailleurs, la Fondation Chumchon Thai suggère au Comité d'organiser des conférences, par exemple les conférences en 2004 « Marché vivant, Musée vivant » en invitant le Professeur associé. Srisak WALLIPODOM à expliquer les étapes de la création du musée local dans une communauté.

Illustration 33 : Une conférence avec le Prof Srisak Wallipodom (photo donnée par le Comité)

Il y a eu également des séminaires réunissant des communautés aux expériences similaires. Un autre groupe partenaire est le TAT (Office national du tourisme) qui choisit de placer le marché Samchuk dans l'itinéraire touristique de Bangkok à Suphan Buri. Ce programme touristique a fait connaître le marché au public.

L'Institut Technologique du Roi Mongkut Ladkrabang à Bangkok est aussi un partenaire qui a présenté le marché Samchuk au public lors d'une exposition qui

a suscité l'intérêt de beaucoup d'universitaires (fin de l'année 2003). Il y avait la conférence du projet du développement et la conservation du marché Samchuk.

Après la rénovation de la maison de Khun Chamnong Chi Na Rak, le Comité ouvre officiellement le marché Samchuk les 10 et 11 décembre 2004. L'inauguration du marché Samchuk est nommée « Ouverture du Marché vivant, Musée vivant ».

Le Comité invite au marché cinq cents visiteurs environ, ce sont les groupes partenaires du programme « communauté et ville habitable », des intellectuels, des fonctionnaires, des journalistes, des habitants du marché Samchuk, le gouverneur de Suphan Buri, le représentant du bureau du TAT à Suphan Buri, les représentants du TAT et M. Anurak CHURIMAT, le ministre de la culture qui préside l'inauguration en découvrant les panneaux « Le marché centenaire Samchuk » et « la maison de Khun Chamnong Chi Na Rak ».

Il y a des spectacles qui viennent des quatre régions de la Thaïlande, le spectacle de tambours « Klong Sabat Chai de Chiang Mai, le spectacle de « Like Hu Lu » de Pattani, le spectacle folklorique « Pong Lang » du nord - est et le spectacle de chansons « Phleng I Saeo » du centre de la Thaïlande.

Illustration 34 : La cérémonie d'ouverture « Marché vivant, Musée vivant » en 2004 (photo donnée par le Comité)

Après cette inauguration et avec l'aide des groupes partenaires et la participation des habitants, le marché Samchuk devient un site touristique très connu et la communauté est présentée en modèle de la conservation d'une ancienne communauté grâce au tourisme culturel.

3.2) Les effets du tourisme sur la vie du marché Samchuk

Lorsque l'on étudie les effets du tourisme sur la vie du marché Samchuk, on constate des effets positifs sur l'environnement. Ce sont la création d'infrastructures publiques non seulement pour accueillir les touristes mais aussi pour améliorer le paysage autour du marché, à savoir le parking, les toilettes, la signalisation, la place avec les bancs publics.

En ce qui concerne la réglementation et l'aménagement de la zone marchande, pour la devanture des magasins, il faut respecter un espace libre, de deux mètres de large, pour le passage de chalands.

Illustration 35 : L'aménagement de la zone marchande
(photo personnelle)

Pour l'aspect économique, on trouve la valorisation du terrain et on note aussi le maintien des habitants sur leur lieu de vie et l'amélioration de leurs revenus, grâce aux nouvelles activités commerciales, par exemple la promenade en bateaux, la fabrication des souvenirs, la création des produits divers. Il y a aussi les nouveaux métiers, le service de nettoyage et de sécurité, les employés de magasin, les serveurs, etc.

On trouve que l'alimentation est le produit commercial qui a le plus de succès réalise des bénéfices, cela stimule la circulation de l'argent dans ce marché. Grâce au profit économique, les gens qui ne participent pas changent d'avis, et entrent dans le projet de la conservation, cela fait le travail du Comité aller comme sur des roulettes.

Sur le plan social, il y a la valorisation du rôle des personnes âgées, ils reviennent au travail et ils ont l'occasion de transmettre leurs métiers traditionnels à leurs descendants par exemple la production de médicaments. On note aussi la

coopération intergénérationnelle dans les familles de commerçants, des jeunes aident leurs parents à travailler pendant le week-end.

Illustration 36 : La coopération intergénérationnelle dans les familles de commerçants (photo personnelle)

Il y a aussi l'entraide et la coopération entre les habitants pour construire les infrastructures et pour créer les activités touristiques, par exemple le festival gastronomique. Cela renforce la cohésion de la communauté et aussi la conservation de la cuisine régionale, de l'architecture, de l'artisanat, du mode de vie et du métier traditionnel (le chef de cuisine, l'artisan, le photographe, etc.).

Illustration 37 : La conservation de la nourriture locale (photo personnelle)

Illustration 38 : La conservation de l'artisanat
(photo donnée par le Comité)

On trouve non seulement la conservation des produits locaux, mais aussi le choix de marchandises de haute qualité et le soutien aux produits O-Top qui viennent des autres communautés.

Les effets négatifs de l'activité touristique sont comme suit : la dégradation de l'environnement avec l'augmentation des déchets, l'insuffisance des toilettes et des places de parking et la sur-fréquentation des touristes qui provoque l'engorgement des ruelles. Tout cela rend la promenade des touristes inconfortable.

On trouve également la détérioration du musée de Khun Chamnong Chi Na Rak à cause de la visite excessive des touristes. Par conséquent, le Comité doit le fermer provisoirement.

Sur le plan économique, le tourisme devient une mono-activité et donc la survie de la population est dépendante de son image et de l'effet de mode.

Sur le plan social, on constate l'augmentation de la petite délinquance en particulier la présence de voleurs même s'il y a des policiers et des gardes qui surveillent constamment dans le marché.

On peut voir l'arrivée et la concurrence des marchands extérieurs qui louent des séjours et des espaces aux devantures des compartiments pour faire du commerce. Ils présentent parfois les produits de moindre qualité avec un prix excessif. Ils ne participent pas au projet de la conservation et ne respectent pas la réglementation organisée par le Comité. Il y a également l'imitation et la contrefaçon des marchandises locales, et aussi la création de produits fantaisistes détournant un label traditionnel.

Pour résoudre ce problème, le Comité demande aux marchands de vendre les produits de bonne qualité, et d'afficher leurs numéros de téléphone et la date

d'expiration des produits. Il essaie aussi de demander aux propriétaires des maisons d'avertir le locataire de respecter les règles.

Pour le non-respect des normes architecturales pour certains magasins, c'est le grand problème que le Comité ne peut pas résoudre faute de règles strictes. Les propriétaires des magasins peuvent donc adapter leur habitation à leurs besoins.

On trouve que après l'apparition excessive des touristes dans le marché, les habitants n'a pas le temps de transmettre l'histoire du marché aux visiteurs, c'est la raison pour laquelle les touristes joindre seulement dans les activités touristiques sans comprendre l'authenticité de ce marché. Quant aux membres du Comité, ils sont très échangés jusqu'à ce qu'ils n'aient pas l'occasion d'échanger les idées pour continuer le projet de développement.

Actuellement, le marché Samchuk affronte le problème de la capacité d'accueil avec le terrain impossible d'agrandir, et aussi les obstacles de la gestion des services publics et la difficulté de la gestion du commerce. Pour faire disparaître ces problèmes, il faut exiger la coopération de tous les secteurs, le Comité, les habitants et les touristes.

3.3 La validation des hypothèses de départ

Tout au long de notre travail, nous avons recueilli les informations concernant la conservation du marché Samchuk et sa transformation en lieu de tourisme culturel, également les effets du tourisme sur ce marché.

Pour comprendre ce sujet, nous devons bien connaître cette communauté. Tout d'abord, nous avons cherché à retracer l'histoire de la communauté sur la base des sources documentaires, des recherches universitaires, des guides touristiques, des livres promotionnels et des articles en ligne, puis nous avons visité plusieurs fois le marché Samchuk pour participer aux activités touristiques et commerciales et pour établir des relations personnelles avec des habitants.

Lorsque nous nous sommes posé la question de la conservation d'une communauté commerçante à travers le maintien du patrimoine architectural puis les effets du tourisme sur cette communauté, nous avons posé deux hypothèses.

Premièrement, pour réussir la conservation d'une communauté à travers l'activité touristique, il faut que les habitants coopèrent autour d'un projet commun.

Deuxièmement, quand le tourisme devient l'activité principale, il y a des effets positifs et négatifs du tourisme sur l'environnement, l'économie et la structure sociale de la communauté et il faut les identifier pour mieux les gérer.

Les résultats de notre recherche montrent que la conservation du marché Samchuk avait pour but préalable de conserver le patrimoine architectural, ce sont des compartiments chinois anciens en bois au bord du fleuve.

La motivation première était celle de petits propriétaires immobiliers qui souhaitaient conserver leurs maisons construites sur un terrain public. Une grande partie de ces petits propriétaires étaient des commerçants qui souhaitaient maintenir l'activité locale. Cependant, ce n'est que tardivement que l'idée d'accueillir des touristes venus de toute la Thaïlande est devenue l'objectif principal.

En réaction au projet de démolition, proposé par le Département du Trésor en 1986, les habitants se regroupent en un Comité du développement du quartier du marché Samchuk en 2001. Il se réunit plusieurs fois avec l'ensemble des habitants, mais ils ne trouvent pas seuls les moyens appropriés pour s'opposer à la démolition parce qu'ils n'ont pas d'expérience concernant la politique de conservation culturelle.

En 2002, la fondation Chumchon Thai décide d'aider ce marché. La fondation Chumchon Thai est une fondation royale pour l'aide au développement. Elle essaie de mener des projets en accord avec la philosophie de l'économie auto-suffisante prônée par Sa Majesté le Roi de Thaïlande.

Tout d'abord, la fondation Chumchon Thai a sous but de promouvoir la santé publique, c'est l'objet du programme « Communauté et ville habitable ». Pour motiver la participation des habitants de Samchuk à ce programme de santé publique, la fondation Chumchon Thai décide d'y intégrer la dimension conservation de l'habitat. Donc, la fondation émet l'idée de conserver les compartiments chinois, c'est l'idée principale pour attirer la participation de la population au projet « Communauté et ville habitable ».

La fondation Chumchon Thai donne des conseils aux habitants pour le processus de la conservation d'une communauté en faisant connaître les partenaires (les intellectuels, les institutions académiques, les autres communautés, etc.)

Par ailleurs, la fondation Chumchon Thai travaille principalement comme coordinateur entre les habitants du quartier, les membres du Comité du marché et les partenaires extérieurs pour organiser les réunions débats et pour stimuler la participation des habitants aux activités. Par exemple, la visite pour étudier la conservation des autres communautés, les activités pour comprendre et valoriser l'histoire et la valeur culturelle du marché Samchuk.

Ce processus a probablement connu des obstacles et des conflits entre les habitants du marché parce qu'il y a des groupes de personnes qui n'ont pas la même vision que le Comité et on trouve aussi des personnes qui ne voient pas d'avantages à la réussite du projet de la conservation, donc ils ne se joignent pas à ce projet.

Pourtant la réussite finale est le résultat de l'effort du chef du Comité, M. Pongwin Chaiwirat, et des autres membres qui s'adonnent au travail, également grâce à l'aide des groupes partenaires, de même à la participation des habitants qui finissent par adhérer avec enthousiasme pour développer leur communauté.

Nous pouvons donc dire que notre hypothèse de départ est vérifiée. Cependant, arrivée au terme de notre étude, il nous apparaît que nous avons probablement été trop naïve lorsque nous avons posé notre hypothèse sur le succès via la collaboration et la bonne entente de tous.

Nous avons à l'époque basé notre hypothèse sur le discours promotionnel du Comité du marché tel qu'il est formulé dans les brochures officielles ou sur les panneaux du musée. Le Comité insiste sur la « *sucess story* », la réussite due à la volonté et à la solidarité populaire ainsi qu'aux conseils avisés de la fondation royale. Il met en scène le discours promotionnel basé sur les valeurs de fierté nationale et de solidarité villageoise pour séduire les touristes thaïlandais.

Il y a probablement une enquête de type journalistique (historique et économique) à mener pour comprendre pourquoi le marché Samchuk est devenu un modèle du marché traditionnel pour le tourisme national thaïlandais, alors que bien d'autres villes et d'autres marchés avaient des structures similaires à développer et ne l'ont pas fait.

Il faudrait aussi pouvoir évaluer à qui profite effectivement ce marché, quels sont les profits générés, comment ils sont distribués et dans quelle mesure ils sont réinvestis pour la conservation du patrimoine.

Pour comprendre le processus de création de ce marché, il nous faudrait donc avoir accès aux informations financières et juridiques. Nous pourrions ainsi voir les différents enjeux économiques, les prises de risque, les intérêts à court, moyen et long terme. Le discours explicatif basé sur la démocratie collective, la vie associative et l'entraide nationale est probablement un discours à valeur promotionnelle pour attirer la sympathie du public mais qui ne nous dit pas tout des enjeux économiques (immobiliers et commerçants).

En ce qui concerne la deuxième hypothèse sur la gestion des effets négatifs du tourisme, il faut rappeler que le tourisme a été la conséquence et non la cause de la conservation du patrimoine architectural. L'étude nous a montré qu'il y avait eu quatre phases dans le développement du marché :

Premièrement, les habitants souhaitaient conserver leurs maisons et continuer à travailler avec la clientèle locale.

Deuxièmement, le succès médiatique avait entraîné l'arrivée de touristes nationaux.

Troisièmement, le succès national avait entraîné l'arrivée de commerçants extérieurs qui ont loué ou acheté les emplacements commerciaux.

Quatrièmement, les membres du Comité doivent gérer l'arrivée de ces nouvelles populations et redéfinir les objectifs de développement du marché.

Pour l'instant les effets négatifs du succès touristique sont contenus. Il y a une solidarité et un respect de règles minimales de vie en commun de la part des commerçants anciens et nouveaux.

Les problèmes de sur-fréquentation, de délinquance, d'impact sur l'environnement... restent à un niveau contrôlable. Cependant, les interrogations sont nombreuses. Comme toute entreprise humaine, le marché Samchuk est arrivé à une phase de développement où il est nécessaire de redéfinir des objectifs. Il faut se renouveler pour perdurer. La tendance tourisme nostalgie est en plein développement au niveau national, mais elle est susceptible de connaître un effet de mode en faveur des nouveaux sites. On ne sait pas si les autres marchés traditionnels créeront un effet de concurrence négative ou bien de synergie positive.

Conclusion

Aujourd'hui, on constate que la conservation de la communauté du marché Samchuk en lieu de tourisme culturel a été rendue possible par la participation des habitants en coopérant avec les groupes partenaires, même si ce projet n'est pas soutenu par l'administration nationale à cause des divergences politiques (le marché Samchuk et l'administration provinciale de Suphan Buri, sont gérés par des responsables de partis politiques différents.

Pour le développement du tourisme durable, on doit respecter l'environnement, répondre aux besoins des loisirs humains, tout en protégeant et en conservant les milieux d'accueil, sans négliger pour autant les nécessités économiques et socioculturelles de tous les acteurs concernés par les activités touristiques. C'est la prochaine tâche pour laquelle les habitants doivent trouver de nouvelles modalités de fonctionnement. L'étude du marché Samchuk montre que ce marché est confronté aux effets négatifs du tourisme. Pour aider à développer durablement ce marché, nous émettons quelques suggestions :

Premièrement, tout site a une capacité d'accueil maximale. L'activité touristique excessive peut détruire le site. Nous suggérons de limiter la fréquentation des touristes en les orientant vers d'autres sites touristiques près du marché : le temple « Wat Samchuk », le temple « Wat Ban Thueng »,

le marché Sri Prachan, le marché Kao Hong, le parc Bueng Chawak Chalerm Phra Kiet. Néanmoins, le problème du transport entre les sites du tourisme autour du marché Samchuk est encore un obstacle, on trouve qu'il n'y a pas beaucoup de moyens de transport pratiques pour des touristes qui n'ont pas de voiture. Il faut peut-être à l'avenir organiser un service de minibus pour s'y rendre.

Deuxièmement, pour contrôler la qualité des marchandises, on doit établir un règlement du commerce concernant le choix des produits selon le concept du « marché centenaire » et fixer un prix commun des marchandises sur l'ensemble du marché. Il faudra mettre en place des procédures de vérifications fréquentes du prix des produits.

Troisièmement, en ce qui concerne l'accueil des touristes étrangers, il faut préparer les brochures en anglais présentant l'histoire, la description des sites d'attractions, les activités touristiques dans ce marché et le plan du marché. On doit organiser de même les réceptionnistes qui sont capables de parler anglais.

Quatrièmement, il faut non seulement ajouter les infrastructures, par exemple les bancs publics, le point de vue située au bord du fleuve, le parking, les ventilateurs, le bassin de décantation mais aussi améliorer le paysage près du fleuve. Pourtant on doit prendre en compte l'aspect général du marché ancien.

Cinquièmement, il faut organiser les autres activités touristiques dans ce marché, cela peut-être l'activité de donner de la nourriture aux poissons, ramer en bateau sur le fleuve où montrer la préparation de desserts en invitant le touriste pour participer lui-même dans cette activité.

Nous avons, dans un premier temps, étudié la période de création de ce marché. Nous allons, par la suite, interroger à nouveau les différents interlocuteurs. Nous chercherons à noter leurs évaluations et leurs propositions en rapport avec les perspectives d'avenir et qu'elle est la façon la meilleure à leurs yeux pour gérer la période de croissance et de pérennisation de cette activité économique et patrimoniale.

L'identité du marché Samchuk est la vraie ancienneté qui n'est pas créée pour duper les visiteurs. Même s'il y a d'autres sites de tourisme nostalgique (le

marché Khlong Suan, le marché flottant Amphawa, le marché Kao Hong) qui sont ressemblants par les constructions, l'ambiance du passé, ou l'aspect économique. On note que ces sites, populaires dans le passé, jouant le rôle du centre de commerce, ils ont été moins fréquentés en raison de la crise économique et du progrès du transport routier.

La solution pour préserver les marchés anciens est « la vente de l'identité culturelle ». C'est la transformation de la culture en lieu de marchandise. Cependant, si on consomme trop cette marchandise culturelle, cela va amener assurément le déclin du site et la chute de popularité.

Actuellement, on trouve plusieurs marchés anciens qui sont en train de devenir le marché en plein air, les produits de moindre qualité sont apportés des autres parties de Thaïlande et des pays voisins (la Chine et la Malaisie). Si on laisse les gens extérieurs louer aux résidents pour faire le commerce en apportant des marchandises qui ne correspondent pas au concept des sites touristiques, cela peut faire disparaître les produits locaux et ces sites touristiques peut-être perdent la popularité.

Notre recherche a commencé difficilement par la définition du cadre de l'étude. En effet, nous nous intéressions au marché Samchuk, mais ce marché pouvait être étudié selon différents points de vue ; tels que la conservation, le tourisme, l'architecture, la politique locale, le commerce, etc. C'est la raison pour laquelle, nous devons construire notre objet d'étude pour comprendre la relation entre la conservation du bâti et le tourisme dans ce marché.

Le sujet de notre étude nous a donné l'occasion d'avoir une expérience du tourisme nostalgique à Suphan Buri et de connaître la vie traditionnelle très intéressante du marché Samchuk. Nous avons étudié les effets du tourisme et avons essayé d'imaginer les bonnes solutions pour mieux les gérer. Surtout, nous avons mieux compris le processus de la préservation d'un patrimoine culturel et la gestion d'une politique touristique dans une communauté locale.

Pourtant, notre travail ne peut être qu'une première étape dans l'étude de la conservation d'une communauté et les effets du tourisme sur ce marché. Nous avons travaillé sur les informations plus facilement accessibles qui étaient parfois superficielles ou bien déjà mises en forme par le Comité. Il est à noter que les

membres du Comité a déjà commencer à travailler sur des documents d'archiver pour reconstituer l'histoire du marché et le changement de la structure sociale et la culture, grâce à une bourse de recherche donné par *Office of The National Culture Commission*²⁵.

Pour les études des impacts du tourisme sur le marché Samchuk, il faut étudier dans la durée du fait que les activités touristiques dans ce marché continuent à produire des nouveaux effets qui provoqueront d'autres changements à l'avenir. Nous espérons que notre travail, qui est une première esquisse sera utile au marché Samchuk et aux autres sites du tourisme nostalgique en Thaïlande.

En ce qui nous concerne, nous aimerions continuer à nous former dans le domaine de la géographie économique et humaine pour pouvoir mener d'autres recherches sur ce sujet et cette thématique.

²⁵www.culture.go.th/subculture5/images/stories/2.doc, consulté le 23 avril 2011,

Bibliographie

En thai

Note : *Les translittérations des lettres thaïes en lettres latines suivent la règle générale de l'Institut Royal de Thaïlande. Elles ont été produites de manière automatique à l'aide du logiciel du professeur Wirote AROONMANAKUN. Pour quelque mots très usuels, nous avons rétabli la romanisation courante ou officielle ; par exemple «Silpakorn» et non «Sinlapakon». Mais nous n'avons pas fait ces modifications de façon systématique. Nous avons également fait l'équivalence entre les années bouddhistes et les années chrétiennes.*

- กษมา ประจง. “ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชน: กรณีศึกษาชุมชนบ้านศรีฐาน ตำบลศรีฐาน อำเภอภูกระดึง จังหวัดเลย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา เพื่อ การพัฒนา สำนักงานบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏเลย, 2546.
(Kasama PRAJONG. "Phonkrathop Khong Kan Thongthiao To Chumchon : Korani Sueksa Chumchon Ban Si Than Tambon Si Than Amphoe Phu Kradueng Changwat Loei. " Witthaya Niphon Parinya Sinlapasat Mahabandit Sakha Thai Sueksa Phuea Kan Phatthana Samnakngan Bandit Sueksa Sathaban Ratchaphat Loei, 2003.)
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. เที่ยวบ้านเราสุขใจไปสุพรรณ. 2549.
(Kan Thongthiao Haeng Prathet Thai. Thiao Ban Rao Sukchai Pai Suphan. 2006.)
- คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุกเชิงอนุรักษ์. สืบสานงานศิลป์ถิ่นสามชุก. พิมพ์ครั้งที่ 2. 2549.
(Khanakammakan Phatthana Talat Samchuk Choeng Anurak Suep San Ngan Sin Thin Samchuk. Phim Khrang Thi Song.2006.) (Note : Ouvrage publié par le Comité du développement du marché Samchuk)
- จารุภัทร วิมุตเศรษฐ์. “นายรอบรู้” นักเดินทาง: สุพรรณบุรี. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สารคดี, 2548.
(Charupat VIMUTSED. " Nai Ropru " Nak Doenthang : Suphan Buri Krungthep Maha Nakhon : Samnak Phim Sankhadi, 2005.)
- พรรณงาม เก้าธรรมสาร และ ปรีดา คงแป้น. ย้อนมองสามชุกตลาดร้อยปีกว่าจะถึงวันนี้. 2552.
(Phanngam NGAOTHAMMASAN Lae Preeda KHONGPAEN. Yon Mong Samchuk Talat Roi Pi Kwa Cha Thueng Wann. 2010.)
- มณีวรรณ ผิวนิ่ม และ ประรณนา จันทร์พันธุ์. โครงการพัฒนาการและผลกระทบของการท่องเที่ยวกรณีศึกษาชุมชนตลาดน้ำชุดโครงการนโยบายและแผนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว . กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกอ.), 2546.
(Maneewan PEWNIM Lae Prathana CHANTARUPAN. Khrongkan Phatthana Kan Phonkrathop Khong Kan Thongthiao Korani Sueksa Chumchon Talatnam Chut Khrongkan Nayobai Lae Phaen Utsahakam Kan Thongthiao. Krungthep : Samnakngan Kongthun Sanapsanun Kan Wichai (So O.), 2003.

- มหาวิทยาลัยศิลปากร. “รายงานฉบับสุดท้าย โครงการรักษาเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมท้องถิ่นและสิ่งแวดล้อมเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว จังหวัดสุพรรณบุรี.”
(Mahawitthayalai Silapakorn " Rai-ngan Chabap Sutthai Khrongkan Raksa Ekkalak Khong Sathapattayakam Thongthin Lae Singwaetlom Phuea Duengdut Nakthongthiao Changwat Suphan Buri.) (pas de date)
- มุลินธิ ชุมชนไท, ย่านตลาด100ปีสามชุก กับกลไกชุมชนในมิติการอนุรักษ์, (2550)
(Munnithi Chumchon Thai, Yan Talat 100 Pi Samchuk Kap Konkai Chumchon Nai Miti Kan Anurak, 2007.)
- รุจ รัตนพาหุ. “แนวทางการอนุรักษ์และพัฒนาพื้นที่ชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
(Ruj RATTANAPAHU. " Naeothang Kan Anurak Lae Phatthana Phuenthi Chumchon Talat Samchuk Changwat Suphan Buri." Witthaya Niphon Parinya Sathapattayakamsat Mahabandit Sakha Wicha Sathapattayakam Khana Sathapattayakamsat Chulalongkorn Mahawitthayalai, 2004.)
- วีระวัฒน์ ตาละนาค. “การศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีต่อชุมชนท้องถิ่น: กรณีศึกษาสหกรณ์ไฟฟ้าโครงการหลวงแม่กำปอง จำกัด.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์สหกรณ์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2548.
(Wiravat TALANAK." Kansueksa Phonkrathop Khong Kan Thongthiao Choeng Niwet Thi Mi To Chumchon Thongthin: Korani Sueksa Sahakon Faifa Khrongkan Luang Mae Kam Pong Chamkat" Witthaya Niphon Parinya Sinlapasat Mahabandit (Setthasat Sahakon) Bandit Witthayalai Mahawitthayalai Kasetsart, 2005.)
- วิวัฒน์ชัย บุญญานุปงศ์. “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์วัฒนธรรมชุมชนศึกษาเฉพาะกรณีชุมชนมอญบ้านเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2544.
(Vivatchai BUNYANUPONG." Kan Mi Suanruam Khong Prachachon Nai Kan Anurak Watthanatham Chumchon Sueksa Chapho Korani Chumchon Mon Ban Ko Kret Amphoe Pak Kret Changwat Nonthaburi." Witthaya Niphon Parinya Sinlapasat Mahabandit Khana Ratthasat Mahawitthayalai Ram Kham Haeng, 2001.)
- สักกรินทร์ แซ่ภูและคณะ. ย่านตลาดร้อยปีสามชุกกับกลไกชุมชนในมิติการอนุรักษ์. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2550.
(Sakarin SAE PHU Lae Khana, Yan Talat Roi Pi Samchuk Kap Konkai Chumchon Nai Miti Kan Anurak. Samnakngan Kongthun Sanapsanun Kan Sangsoem Sukkhaphap, 2007.)
- สุรีย์ บุญญานุปงศ์. ผลกระทบจากการส่งเสริมการท่องเที่ยว: ศึกษากรณีจังหวัดแม่ฮ่องสอน. สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2539.
(Suree BOONYANUPONG. Phonkrathop Chak Kan Songsoem Kan Thongthiao : Sueksa Korani Changwat Mae Hong Son. Sathaban Wichai Sangkhom Mahawitthayalai Chiang Mai)

- สุวัฒน์ คงแป้น. เส้นทางสู่สามชุกเมืองน่าอยู่. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2547.
(Suwat KHONGPAEN. Senthang Su Samchuk Mueang Na Yu. Samnakngan Kongthun Sanapsanun Kan Sangsoem Sukkhaphap, 2004.)
- สุภาภรณ์ จินดามณีโรจน์. ประวัติศาสตร์สังคมของชุมชนในกลุ่มน้ำท่าจีน. ม.ป.ท., 2532.
(Suphaporn JINDAMANEEROJ. Prawattisat Sangkhom Khong Chumchon Nai Lumnam Tha Chin. 1989.)
- สมฤทัย เสือปาน. “รูปแบบการสื่อสารในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ พัฒนาการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
(Somruthai SUAPAN. "Rupbaep Kan Suesan Nai Kan Chatkan Kan Thongthiao Khong Chumchon Talat Samchuk Changwat Suphan Buri." Witthaya Niphon Parinya Nithetsat Mahabandit Sakha Wicha Nithet Sat Phatthanakan Chulalongkorn Mahawitthayalai, 2006.)
- ศิวกานท์ ปทุมสูติ, ผู้รวบรวม. ตำนานท้องถิ่นสุพรรณบุรี. ม.ป.ท.: สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี, 2534.
(Siwakan PATHUMSUT, Phu Ruapruam. Tamnan Thongthin Suphan Buri: Samnakngan Kan Prathomsueksa Changwat Suphan Buri, 1991.)
- อรุณี จำปานิล. “ประวัติศาสตร์ชุมชนตลาดสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี ระหว่างปี พ.ศ. 2466-2544.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550.
(Arunee CHAMPANIL. "Prawattisat Chumchon Talat Samchuk Changwat Suphan Buri Rawang Pi Phoso 2466-2544." Witthaya Niphon Parinya Aksonsat Mahabandit Sakha Wicha Prawattisat Sueksa Bandit Witthayalai Mahawitthayalai Silapakorn, 2007.)

Article de revue

- เอนก นาวิกมูล. “ตลาดสามชุก.” วารสารสารคดี 12, 211 (กันยายน 2545): 18-19.
(Anek NAWIGAMUNE. “Talat Samchuk”. Sarakadee, 12 septembre 2002.)

En anglais

ARONSSON, Lars. The Development of Sustainable Tourism. London: CONTINUUM, 2000.

KESMANEE, Chupinit and CHAROENSRI, Kulawadee. Case Study on The Effects of Tourism on Culture and the Environment Thailand. Bangkok: UNESCO Bangkok, 1995.

SCHIPANI, Steven. IMPACT: The Effect of Tourism on Culture and the Environment in Asia and the Pacific: Alleviating Poverty and Protecting Cultural and Natural Heritage through Community-Based Ecotourism in Luang Namtha, Lao PDR. Bangkok: UNESCO Bangkok, 2008.

Tourism Authority of Thailand. An Outline of Problems and Remedies of Tourism Impact on the Environment. Bangkok, 1993.

Articles en ligne

Articles « Communauté », « Identité », « Tourisme ». Consultés le 11 novembre 2009, sur <http://fr.wikipedia.org>

Community Study. Consulté le 5 octobre 2009, sur <http://melchior.fr/La-Communaute-Histoire-critiq.html>

Créer son activité touristique. Consulté le 14 octobre 2009, sur www.source.asso.fr/index.php?id=906

Samchuk le marché centenaire. Consulté le 7 septembre 2009, sur <http://www.samchuk.in.th>

Le tourisme culturel. Consulté le 17 décembre 2010, sur <http://www.tourismeculturel.net/les-incontournables/quest-ce-que-le-tourisme-culturel-27>

Le développement durable. Consulté le 8 décembre 2010, sur http://fr.wikipedia.org/wiki/D%C3%A9veloppement_durable

Le développement durable. Consulté le 8 décembre 2010, sur <http://www.actu-environnement.com>

Le tourisme durable. Consulté le 9 décembre 2010, sur http://fr.wikipedia.org/wiki/Tourisme_durable

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Le tourisme culturel). Consulté le 17 décembre 2010,

sur <http://www.tkc.go.th/>

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Le tourisme culturel). Consulté le 17 décembre 2010,
sur http://www.creativeculturethailand.com/detail_page.php?sub_id=3833

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Le tourisme culturel). Consulté le 17 décembre 2010,
sur <http://ba.bu.ac.th/ejournal/IB/IB%2019/IB%2019.htm>

Autre documentation :

Le DVD de la présentation « Samchuk 100 Years Old Market, Living Market, Lively Museum » disponible gratuitement près de Siam City Bank (le distributeur).

Table des illustrations

Illustration	Page
1. Le marché Samchuk en 1957	15
2. Le port « Tha Ruea Daeng » dans le passé	16
3. Le transport fluvial dans le passé	16
4. Khun Chamnong Chi Na Rak	17
5. La maison de Khun Chamnong Chi Na Rak	18
6. Plan du bloc 1 et 2	19
7. L'entrée du marché	20
8. Chariot de démonstration pour la vannerie de type <i>krachuk</i>	21
9. Le cafetier Ran Kafae Tharuea Song	22
10. L'horlogerie Bun Chuai Hatthakit	22
11. La maison Ban Thaokae Cheng - Che Ki	22
12. Le café au rez-de-chaussée de l'ancien hôtel Udom Chok	23
13. La place Lan Pho	23
14. Le musée « Ban Khun Chamnong Chi Na Rak »	24
15. Les magasins du bloc 3	24
16. L'épicerie Tri Thong et les jouets rétro	25
17. Le tailleur de rue devant le salon du barbier Anan	26
18. Le magasin de vannerie Siri Sap	26
19. Le marché Thaokae Biao	26
20. Le sanctuaire chinois « San Chaopho Lak Mueang Samchuk »	27
21. Les produits en rotin	27
22. Les magasins sont loués par des marchands extérieurs	28
23. Le bateau de l'agence privée de Khun Cheng	29
24. Le bateau du temple Wat Samchuk	29
25. La réunion des membres du Comité du développement du marché Samchuk ..	31
26. Délices à Samchuk en 2001	34
27. La réunion du Comité avec la fondation Chumchon Thai	35
28. Nettoyer le marché	36
29. La réunion du Comité et le marché Khlong Suan en 2004	38
30. La réunion des habitants et des groupes partenaires du programme « communauté et ville habitable »	38
31. La maison-musée d'Anek NAWIGAMUNE	39
32. L'activité « L'histoire du marché Samchuk à travers les photos anciennes » en 2003	40
33. Une conférence avec le Prof Srisak Wallipodom	40
34. La cérémonie d'ouverture « Marché vivant, Musée vivant » en 2004	41
35. L'aménagement de la zone marchande	42
36. La coopération intergénérationnelle dans les familles de commerçants	43
37. La conservation de la nourriture locale	43
38. La conservation de l'artisanat	44

Annexe

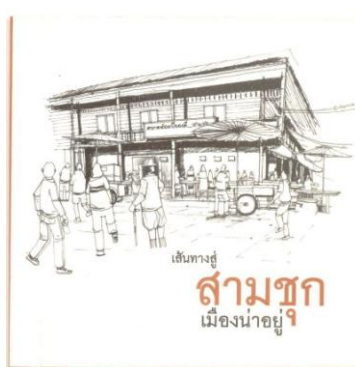
Annexe 1. Exemple des livres promotionnels

1.1 Le livre « *Conservation des produits artistiques locaux de Samchuk* »

Ce livre, écrit par le Comité du développement du marché Samchuk, présente l'histoire du marché, l'histoire de Khun Chamnong Chi Na Rak. Il parle aussi des activités touristiques et le projet du développement de ce marché. On peut voir également à l'intérieur les informations avec les illustrations des magasins anciens et le plan du marché.

1.2 Le livre « *Parcours à suivre pour Samchuk une ville habitable* »

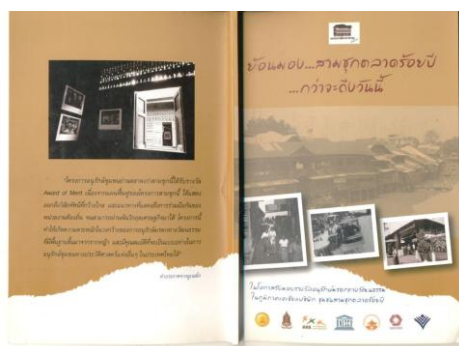
Ce livre est écrit par le Comité du développement du marché Samchuk en coopérant avec la fondation Chumchon Thai, il présente brièvement le mode de la conservation culturelle du marché Samchuk avec des dessins comme dans les livres pour enfants.

1.3 Le livre « *Le quartier du marché centenaire de Samchuk et sa communauté pour la conservation* »

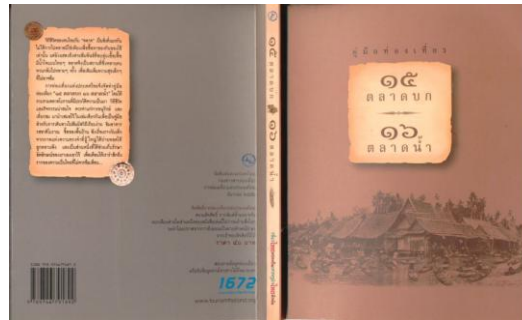
Ce livre, écrit par M. Sakarin SAE PHU sous la direction du programme « Communauté et ville habitable », présente l'évolution du marché Samchuk grâce au projet de conservation. Il explique clairement le processus de la conservation culturelle du marché et la préservation du patrimoine architectural avec les textes et les photos, de même, il donne une conclusion intéressante concernant le changement de la relation entre les habitants du marché Samchuk et le bureau du district.

1.4 Le livre « Regarder le marché Samchuk de hier à aujourd'hui » (publié à l'occasion de la remise du prix du mérite de l'UNESCO 2009)

Ce petit livre écrit par la fondation Chumchon Thai présente en résumé avec les bonnes illustrations de l'histoire, le processus de la conservation et le progrès du marché Samchuk du début du projet jusqu'à la fin. On trouve également une annonce de l'UNESCO concernant le prix du mérite donné au marché Samchuk en 2009.

1.5 Le livre « Le guide touristique : les quinze marchés sur la terre, les seize marchés flottant »

Ce guide touristique écrit par le TAT pour présenter l’histoire, les informations générales (le site, le transport, les activités touristiques, les cartes) et les bonnes photos, sur les principaux marchés sur la terre et les marchés flottants au centre et à l’est de la Thaïlande ; par exemple, le marché Samchuk à Suphan Buri, le marché Amphawa à Samut Songkhram, le marché Nang Loeng à Bangkok.

Annexe 2. Questionnaires

2.1 Questionnaire en thaï pour les membres du Comité.

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ

อายุ

ที่อยู่

อาชีพ

ตำแหน่ง/หน้าที่/สถานะในชุมชน

ที่อยู่อาศัยของผู้ให้สัมภาษณ์

- อยู่อาศัยอย่างเดียว
- อยู่อาศัยและประกอบกิจการด้วย

แบบสัมภาษณ์

คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุกในเชิงอนุรักษ์

หัวข้อ การอนุรักษ์และพัฒนาตลาดสามชุกให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

1. ชุมชนตลาดสามชุกมีประวัติความเป็นมาอย่างไร
2. อะไรคือสาเหตุของความเสื่อมและความซบเซาของตลาดสามชุก
3. มีแนวคิดอย่างไรในการอนุรักษ์และพัฒนาตลาดสามชุก
4. ในการอนุรักษ์และพัฒนาตลาดสามชุกมีวิธีการและขั้นตอนอย่างไรและมีกิจกรรมอะไรบ้างที่เกี่ยวข้อง
5. ในการอนุรักษ์และพัฒนาตลาดสามชุกชาวบ้านในชุมชนได้ให้ความร่วมมือกับทางคณะกรรมการฯหรือไม่อย่างไร
6. ในการอนุรักษ์และพัฒนาตลาดสามชุกมีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรบ้างและมีการแก้ปัญหาอย่างไร
7. ในการอนุรักษ์และพัฒนาตลาดสามชุกทางคณะกรรมการฯได้ร่วมมือกับหน่วยงานใดบ้าง

8. คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุกมีการวางแผนที่จะพัฒนาตลาดสามชุกต่อไปอย่างไรในอนาคต (มีโครงการที่จะพัฒนาอะไรอีกในชุมชน) และคาดว่าจะมีกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างไรบ้างในอนาคต(นอกจากงานออร์รอยด์ที่จัดเป็นประจำ)
9. คณะกรรมการฯมีแนวคิดที่จะเผยแพร่เรื่องราวของตลาดสามชุกแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติหรือไม่ อย่างไร ถ้ามี จะดำเนินการอย่างไร

หัวข้อ ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนตลาดสามชุกในด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

1. กิจกรรมการท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรบ้างต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดสามชุก (เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างต่อสิ่งแวดล้อมในชุมชน)
2. ตลาดสามชุกมีการปรับปรุงสาธารณูปโภคอะไรบ้างเพื่อรองรับการท่องเที่ยว มีการปรับปรุงพื้นที่อย่างไรบ้างเพื่อรองรับการท่องเที่ยว
3. หลังจากมีการท่องเที่ยวในตลาดสามชุก มีปัญหาเกี่ยวกับขยะ มลพิษ หรือปัญหาสิ่งแวดล้อมหรือไม่อย่างไร ถ้ามี ทางตลาดมีวิธีการจัดการและแก้ไขปัญหาอย่างไร
4. กิจกรรมการท่องเที่ยวมีผลอย่างไรต่อเศรษฐกิจของตลาดสามชุก
5. ในการทำการค้าในตลาดสามชุกมีข้อตกลงหรือมีกฎ กติกา ข้อกำหนดอย่างไรบ้างระหว่างคณะกรรมการฯและผู้ประกอบการ(ทั้งที่เป็นคนในชุมชนและคนนอก)
6. รูปแบบของสินค้าพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ อย่างไร เพื่อตอบสนองการท่องเที่ยว (จากเดิมที่ค้าขายเพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนมาเป็นการค้าขายเพื่อนักท่องเที่ยวหรือไม่)
7. มีอาชีพใหม่ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไร มีคนนอกเข้ามาลงทุนในพื้นที่หรือไม่อย่างไร
8. การมีร้านค้าที่เช่าโดยคนภายนอกและขายสินค้าหรืออาหารสมัยใหม่เพิ่มขึ้นในตลาดสามชุกทางคณะกรรมการมีความคิดเห็นอย่างไร(และมีวิธีการจัดการหรือควบคุมอย่างไร)
9. การมีนักท่องเที่ยวเข้ามาในชุมชนก่อให้เกิดปัญหาอย่างไรบ้าง และมีแนวทางในการแก้ปัญหาอย่างไร
10. การมีนักท่องเที่ยวเข้ามาในชุมชนเป็นจำนวนมากจนเกิดภาวะแออัด มีการวางแผนการแก้ปัญหาเนื้ออย่างไรบ้าง
11. ภายหลังจากมีการท่องเที่ยวความสัมพันธ์ของคนในชุมชนเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ อย่างไร

12. ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนกับนักท่องเที่ยวเป็นไปในลักษณะไหน อย่างไร
13. ความสัมพันธ์ในระหว่างผู้ประกอบการด้วยกันในตลาดเป็นไปในลักษณะใด
14. หลังจากมีการท่องเที่ยวความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่อย่างไร (มีเวลาให้กันหรือไม่ในครอบครัว ใกล้ชิดกันมากขึ้นหรือห่างเหินกันมากขึ้น)
15. การท่องเที่ยวทำให้วิถีชีวิตของชาวชุมชนตลาดสามชุกเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่อย่างไร
16. ในชุมชนมีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมอะไรบ้าง(งานประเพณีต่างๆ)
17. มองอนาคตของตลาดสามชุกเอาไว้อย่างไร

2.2 Questionnaire en thaï pour les habitants et les marchands.

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ

อายุ

ที่อยู่

อาชีพ

ตำแหน่ง/หน้าที่/สถานะในชุมชน

ที่อยู่อาศัยของผู้ให้สัมภาษณ์

- อยู่อาศัยอย่างเดียว
- อยู่อาศัยและประกอบกิจการด้วย

แบบสัมภาษณ์

ผู้ประกอบการและชาวบ้านในชุมชนตลาดสามชุก

หัวข้อ การอนุรักษ์และพัฒนาตลาดสามชุกให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

1. ท่านมีส่วนร่วมอย่างไรบ้างในการอนุรักษ์และพัฒนาตลาดสามชุก
2. รู้สึกอย่างไรต่อการอนุรักษ์และพัฒนาตลาดสามชุก เห็นด้วยหรือไม่ เพราะเหตุใด (เห็นด้วยกับการให้มีการท่องเที่ยวในชุมชนหรือไม่อย่างไร)
3. ท่านมีส่วนช่วยประชาสัมพันธ์ตลาดสามชุกแก่นักท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง
4. มีการวางแผนการดำเนินชีวิต/วางแผนการค้าขายอย่างไรบ้างในอนาคต มีผู้สืบทอดกิจการหรือไม่ในอนาคต
5. การค้าขายประสบปัญหาหรือไม่อย่างไร และมีแนวทางในการแก้ไขอย่างไร

หัวข้อ ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนตลาดสามชุกในด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

1. กิจกรรมการท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรบ้างต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดสามชุก (เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างต่อสิ่งแวดล้อมในชุมชน)

2. หลังจากมีการท่องเที่ยวในตลาดสามชุก มีปัญหาเกี่ยวกับขยะ มลพิษ หรือปัญหาสิ่งแวดล้อมหรือไม่อย่างไร ถ้ามี ทางตลาดมีวิธีการจัดการและแก้ไขปัญหาอย่างไร
3. กิจกรรมการท่องเที่ยวมีผลอย่างไรต่อเศรษฐกิจของตลาดสามชุก
4. ในการทำการค้าในตลาดสามชุกมีข้อตกลงหรือมีกฎ กติกา อย่างไรบ้างระหว่างคณะกรรมการฯและผู้ประกอบการ(ทั้งที่เป็นคนในชุมชนและคนนอก)
5. รูปแบบของสินค้าพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ อย่างไร เพื่อตอบสนองการท่องเที่ยว (จากเดิมที่ค้าขายเพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนมาเป็นการค้าขายเพื่อนักท่องเที่ยว หรือไม่)
6. หลังจากมีการท่องเที่ยวคนในชุมชนเปลี่ยนแปลงมาทำอาชีพที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไร มีคนนอกพื้นที่เข้ามาลงทุนในพื้นที่หรือไม่อย่างไร
7. การมีนักท่องเที่ยวเข้ามาในชุมชนก่อให้เกิดปัญหาอย่างไรบ้าง และมีแนวทางในการแก้ปัญหาอย่างไร
8. ภายหลังจากมีการท่องเที่ยวความสัมพันธ์ของคนในชุมชนเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ อย่างไร (การพึ่งพาอาศัยกัน การให้ความช่วยเหลือในชุมชน ลักษณะการสร้างบ้าน)
9. ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนกับนักท่องเที่ยวเป็นไปในลักษณะใด
10. ความสัมพันธ์ในระหว่างผู้ประกอบการด้วยกันในตลาดเป็นไปในลักษณะใด
11. หลังจากมีการท่องเที่ยวความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ อย่างไร (มีเวลาให้กันหรือไม่ในครอบครัว ใกล้ชิดกันมากขึ้นหรือห่างเหินกันมากขึ้น บทบาทของผู้อาวุโส การส่งเสริมการศึกษาของบุตรหลาน ความสัมพันธ์ระหว่างญาติพี่น้อง)
12. ท่านและครอบครัวได้ประโยชน์อะไรบ้างจากการท่องเที่ยว
13. การท่องเที่ยวทำให้วิถีชีวิตของท่านเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่อย่างไร
14. หลังจากเปลี่ยนมาประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวแล้วคิดว่าในครอบครัวมีการเปลี่ยนแปลงค่านิยมอะไรบ้าง(การแต่งกาย การใช้ภาษา การบริโภค การใช้จ่าย)
15. ในชุมชนมีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมอะไรบ้าง(งานประเพณีต่างๆ)และท่านได้เข้าร่วมหรือไม่
16. คิดว่าการท่องเที่ยวมีผลดีอย่างไรบ้างต่อชุมชนและครัวเรือนของท่าน
17. คิดว่าการท่องเที่ยวมีผลเสียอย่างไรบ้างต่อชุมชนและครัวเรือนของท่าน

2.3 Questionnaire en thaï pour le représentant des groupes partenaires.

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ

อายุ

ที่อยู่

อาชีพ

ตำแหน่ง/หน้าที่/สถานะในชุมชน

ที่อยู่อาศัยของผู้ให้สัมภาษณ์

- อยู่อาศัยอย่างเดียว
- อยู่อาศัยและประกอบกิจการด้วย

แบบสัมภาษณ์

องค์กรภาคีภายนอก

หัวข้อ การอนุรักษ์และพัฒนาตลาดสามชุกให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

1. เพราะเหตุใดจึงสนใจตลาดสามชุก
2. ทางองค์กรได้ให้การช่วยเหลือชุมชนตลาดสามชุกอย่างไรบ้าง
3. ในการให้การช่วยเหลือและสนับสนุนชุมชนตลาดสามชุกมีปัญหาและอุปสรรคอะไรบ้าง และแก้ปัญหาอย่างไร
4. มีแนวทางที่จะช่วยเหลือและมีโครงการใดที่จะทำร่วมกับตลาดสามชุกต่อไปในอนาคต
5. มีคำแนะนำต่อชุมชนอื่นที่ต้องการอนุรักษ์และพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวดังเช่นตลาดสามชุกอย่างไรบ้าง
6. มีความคิดเห็นอย่างไรบ้างต่อตลาดสามชุกในปัจจุบัน
7. มองอนาคตของชุมชนตลาดสามชุกเอาไว้อย่างไร

2.4 Questionnaire en anglais pour les touristes étrangers.

Foreign tourist

Tourist's satisfaction and comments for the improvement of Samchuk Market.

I am a student from Silpakorn University is conducting a survey on foreign tourists' activities and satisfactions level on the services and facilities available at Samchuk Market. Your valuable opinions and suggestions will directly contribute to the improvement of this market.

1. What's your nationality?
2. What's your occupation?
3. Is this your first visit to this market?
4. How did you learn about this market?
5. Can you tell me about the reasons for visiting this market?
6. What activities did you do (or plan to do) while you are at this market?
7. Which activities do you like most at this market? Why?
8. What do you think about this market?
9. Do you think you will visit this market again in the future?
10. Will you recommend your family or your friends to visit this market in the future?
11. What was your expectation about this market?
12. How does it live up to your expectation?
13. What impress you most about this market?
14. What improvement would you like to see at this market?
15. Do you have a comment or suggestion at this market to better serve the needs of foreign tourists?

2.5 Questionnaire en thaï pour les touristes thaïs.

คำถาม นักท่องเที่ยวชาวไทย

1. ท่านรู้จักตลาดสามชุกได้อย่างไร
2. ท่านเดินทางมาตลาดสามชุกเป็นครั้งที่เท่าไร
3. เพราะเหตุใดจึงเลือกมาเที่ยวที่ตลาดสามชุก
4. ท่านทำกิจกรรมใดบ้างขณะที่อยู่ในตลาดสามชุก
5. ท่านชอบกิจกรรมใดมากที่สุด เพราะอะไร
6. ท่านเคยไปตลาดเก่าอื่นๆในประเทศไทยหรือไม่
7. ถ้าเคยไปตลาดเก่าอื่นๆ ท่านจะเปรียบเทียบกับตลาดสามชุกอย่างไร
8. ท่านคิดว่าจะกลับมาเที่ยวที่ตลาดสามชุกอีกหรือไม่ในอนาคต
9. ท่านคิดว่าจะแนะนำเพื่อนหรือครอบครัวให้มาเที่ยวที่ตลาดสามชุกหรือไม่ในอนาคต
10. ท่านมีความคาดหวังต่อตลาดสามชุกอย่างไรบ้างก่อนเดินทางมาเที่ยว
11. เมื่อได้มาท่องเที่ยวยังตลาดสามชุกแล้วท่านมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
12. ท่านประทับใจอะไรบ้างในการมาท่องเที่ยวยังตลาดสามชุก
13. ท่านมีข้อเสนอแนะใดบ้างแก่ตลาดสามชุก

Annexe 3. Transcription des entretiens.

3.1 สัมภาษณ์ คุณพิพัฒน์ โภษิตวีรวัฒน์ คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุก 14 ธันวาคม 2552 (L'entretien avec M. Phipat Kositveerawat, Comité du développement du marché Samchuk 14 décembre 2009)

ผู้สัมภาษณ์: จากการสังเกตพบว่าปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวเข้ามาในตลาดสามชุกเป็นจำนวนมาก

คุณพิพัฒน์: ก็มันเป็นวันหยุดด้วย วันไม่หยุดอย่างเช่นวันจันทร์ก็คนน้อย แต่ว่าตลาดเราไม่เคยหยุด ร้อยกว่าปีนี่ไม่เคยหยุด ที่เคยหยุดอยู่วันเดียวคือวันที่เราไปประท้วงโลตัส เดือนกรกฎาคม 2549 แล้วยุคเดียวเราพร้อมใจกันปิดตลาด นอกนั้นก็เปิดอย่างนี้ตามปกติ ตลาดที่นี่เป็นวิถีชีวิตจริงกินอยู่หลับนอนอยู่ในนี้หมดมาเป็นร้อยๆปีแล้วในซอยนี้บางร้านก็สามรุ่นแล้ว

ผู้สัมภาษณ์: ส่วนใหญ่ที่นี่เป็นคนจีนทั้งหมดหรือว่าผสมผสาน

คุณพิพัฒน์: ที่นี่มีการผสมผสานเราเองก็เป็นคนเชื้อสายจีน

ผู้สัมภาษณ์: ช่วงที่ตลาดซบเซาซึ่งมีปัญหาเกี่ยวกับการคมนาคมมีการตัดถนนเข้ามาเป็นอย่างไรบ้าง

คุณพิพัฒน์: จริงๆแล้วที่นี่ใช้การคมนาคมทางน้ำ หลังจากมีถนนเข้ามาคนก็มาใช้ถนนมากขึ้นแล้วก็มีตลาดนัดเกิดขึ้นทั่วไป ตลาดนัดที่เขาไปแบบขาย มีสนามหน้าเขาเขาก็เปิดเป็นตลาดนัดให้เช่า คนในตลาดนี้ก็ไปขายด้วย คนที่อื่นก็มาขายด้วย อย่างนี้ทำให้ตลาดก็ซบเซาลงคนก็นิยมไปซื้อพอซื้อเงินสดก็ไปซื้อในตลาดนัดพอเงินเชื่อก็มาซื้อที่นี่

ผู้สัมภาษณ์: ชาวบ้านจึงได้มีการรวมตัวกันเป็นคณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุก

คุณพิพัฒน์: เมื่อปี 2540 ตอนนั้นเศรษฐกิจตกต่ำที่สุด พวกเราก็เริ่มมาคุยกันว่าจะทำอย่างไรดี ดร. สมเกียรติ อ่อนวิมลซึ่งเป็นคนที่นี้ก็เข้ามาช่วยจุดประกายแนะนำชาวบ้านว่าลองซ่อมแซมตลาดไม่ต้องซ่อมแพงทำให้เหมือนเดิมๆเลย แล้วก็ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาแบ่งโซนกันทำมีฝ่ายพัฒนา ฝ่ายประชาสัมพันธ์ ผมอยู่ฝ่ายเหรียญก แล้วก็เป็นรองประธาน มีอะไรก็มาเบิกจ่ายที่ผม

ผู้สัมภาษณ์: เกี่ยวกับปัญหาที่มีกับกรมธนารักษ์ เป็นอย่างไรบ้าง

คุณพิพัฒน์: กรมธนารักษ์เขาเห็นว่าตลาดซบเซาจึงจะมารื้อตลาด นั่นทำให้เราจึงได้ตั้งคณะกรรมการฯขึ้นมา เพราะคิดว่า การรื้อตลาดแล้วทำใหม่ให้รถราเข้าออกได้สะดวกเศรษฐกิจก็จะดีขึ้น แต่ชาวตลาดเราบางบ้านก็พร้อมที่จะรื้อ บางบ้านก็ไม่พร้อมเพราะไม่มีเงิน ต้องกู้ธนาคารเพราะเราต้องออกเงินเอง ตามระเบียบของกรมธนารักษ์ สร้างแล้วต้องยกให้เขา ก็กลัวว่าค้าขายจะไม่พอจ่ายค่าซ่อมบ้านและค่าผ่อนธนาคารก็เลยเกิดโครงการนี้ขึ้นมา

ผู้สัมภาษณ์: ทางคณะกรรมการฯได้ให้ชาวบ้านทำอะไรบ้าง

คุณพิพัฒน์: ก็มีอะไรก็ช่วยกันทำ ทำความสะอาดเป็นโครงการแรก ไม่รู้จะทำอะไรก็เก็บกวาดกันก่อน ทำบ้านให้สะอาดน่าดู น่ามอง

ผู้สัมภาษณ์: ตอนนั้นมีปัญหาหรืออุปสรรคอะไรบ้าง มีคนไม่เห็นด้วยหรือไม่

คุณพิพัฒน์: ก็มีคนไม่เห็นด้วยกันเยอะ นี่แหละที่อื่นเค้าทำแล้วไม่ขึ้นเพราะคิดแบบนี้ เพราะคณะกรรมการไม่พร้อมใจไม่ร่วมมือไม่ทำใจให้เป็นหนึ่ง ที่นี้เขาก็ไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้จนมาถึงวันนี้แต่ปัจจุบันส่วนใหญ่ก็ให้ความร่วมมือ

ผู้สัมภาษณ์: ทางคณะกรรมการมีโครงการที่จะจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างไรบ้างในอนาคตนอกเหนือจากงานอรัยดีที่สามชุก

คุณพิพัฒน์: โครงการใหม่ๆนี้ที่จริงงานปีใหม่สมัยก่อนเมื่อปี 50 จัดกันอยู่ที่หน้าอำเภอ หลังจากนั้นปี 51เราก็มาร่วมงานอรัยดีกินฟริทั้งตลาด กินฟริตั้งแต่ห้าโมงเย็นซื้อด้วยแล้วร้านไหนก็เข้าได้หมด โครงการนี้ก็ยังคงอยู่ แล้วก็มีการจะพัฒนาริมแม่น้ำ ทำบ่อบำบัด ทำริมแม่น้ำให้น่ามอง มีหลายๆอย่างที่คุยกันอย่างหน้าอำเภอก็ปรับเปลี่ยนไปเยอะแล้ว สร้างตลาดให้แม่ค้าไปขายกันอีกด้านหนึ่งเพื่อไม่ให้ไปบังพระบรมรูปรัชกาลที่ 5 เงินที่นำมาทำส่วนใหญ่ได้มาจากเงินบริจาคที่ตู้กับห้องน้ำ ก็พวกเราทำงานไม่มีเงิน ไม่มีผลประโยชน์ แต่ว่ามีคนที่เขาทำความสะอาดคนที่ดูแลเขาก็ได้เงินนะ สรุปก็คือโครงการที่จะทำต่อไปก็คงเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

ผู้สัมภาษณ์: คณะกรรมการมีแนวคิดที่จะเผยแพร่ตลาดสามชุกให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวต่างชาติหรือไม่

คุณพิพัฒน์: เผยแพร่นี้มันมีทางเว็บไซต์อยู่แล้ว ต่างชาติเขามาเที่ยวที่นี้เขาดูจากในเว็บไซต์ ต่างชาติก็เริ่มมีมาเยอะแล้วเดี๋ยวนี้ สหรัฐฯ มาเลเซีย ก็มาซื้อพวกของเก่า ทองเหลือง ชัน

ผู้สัมภาษณ์: การมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเป็นจำนวนมากขนาดนี้ส่งผลให้เกิดปัญหาอะไรบ้างกับชุมชน

คุณพิพัฒน์: มันก็มีพวกมิจฉาชีพแฝงมาตรงข้างๆร้านนี้เคยถูกยกกล่องเงินไปตั้งหลายพันบาท บางคนก็มือถือหาย บางคนก็กระเป๋าตังค์ ส่วนเรื่องขยะนี้ทางเทศบาลเขาจะให้คนมาจัดเก็บตลอดวันละหลายรอบ สายบ้ายก็มาตอนกลางคืนก็มาด้วย

ผู้สัมภาษณ์: ทางตลาดมีการปรับปรุงสถานที่เพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไรบ้าง เช่น ที่นั่ง

คุณพิพัฒน์: ก็ทำก็จัดไปเรื่อยๆ ทางเทศบาลเขาก็ช่วยจัด ทางเราก็ช่วยกันทำ เทศบาลนี้หมายถึงนายกเทศมนตรีก็เป็นประธานคณะกรรมการตลาดสามชุกด้วยทำอะไรก็ง่ายขึ้น เมื่อชุดที่แล้วลำบากเพราะเขาไม่ให้ความร่วมมือเลย เราก็ทำกันเอง ต่อสู้กันเองทุกอย่าง ทางราชการไม่ได้ช่วยเลย

ผู้สัมภาษณ์: มูลนิธิชุมชนไทเข้ามาให้การช่วยเหลืออย่างไรบ้าง

คุณพิพัฒน์: ก็คือครั้งแรกที่มาช่วยสอนวิธีการทำงานให้เรา ประชุมแล้วประชุมอีกจนกระทั่งได้ข้อมูลว่าจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า ทำไปเรื่อยๆมันถึงประสบความสำเร็จได้ ไม่งั้น

เราไม่รู้เรื่องเลยทำกันเองตั้งสองปีไม่รู้เรื่องเลยจนกว่าเขาเข้ามา เริ่ม 2543-2545 สสส.ถึงเข้ามาช่วย เราคิดชี้แนะว่าจะต้องทำอะไรโน้นอย่างนี้ พาไปศึกษาดูงานสองสามที่ ที่กรุงเทพฯก็เคยไป บางลำพู ดอนหวาย บ้านพิพิธภัณฑ์อาจารย์เอนก นาวิกมูล ก็คือตลาดนี้เกิดขึ้นมาได้เพราะเราไปดูบ้าน พิพิธภัณฑ์อาจารย์เอนกจึงเกิดไอเดีย บ้านพิพิธภัณฑ์อาจารย์เอนกเขาทำเป็นซุ้มๆ เหมือนว่าไม่มีของจริงอยู่มันแต่งขึ้นมา แต่ที่นี้ของจริงหมด ร้านกาแฟ ร้านขายยา ร้านถ่ายรูป ของเก๋านาฬิกาอะไร คือเรายังใช้อยู่ด้วย เลยเกิดแนวคิดตลาดมีชีวิตพิพิธภัณฑ์มีชีวิตขึ้นมา

ผู้สัมภาษณ์: จากการที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาทำให้เศรษฐกิจของตลาดสามชุกดีขึ้นอย่างไรบ้าง

คุณพิพัฒน์: การเป็นเจ้าของบ้านที่ดีก็คือการต้อนรับดี แนะนำอะไรต่อมิอะไร ขายของไม่โกงราคา ยิ้มแย้มแจ่มใส

ผู้สัมภาษณ์: ททท.เข้ามาช่วยอย่างไรบ้าง

คุณพิพัฒน์: ตอนแรกๆเขาก็ไม่ได้ช่วยอะไร ทั้งๆที่เราก็เป็นที่รู้จักของคนทั่วไปแล้ว มีเครือข่ายเยอะแยะ วันที่เราเปิดครั้งแรกเรามี 12 เมืองนำร่องมาร่วมด้วยจากเชียงใหม่ จากอีสาน จากกรุงเทพฯ หลังจากนั้นพอเราดังขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งก็กลายเป็น 30 เมืองนำร่อง ที่นี้เราก็จะมีงาน เราก็มีงานเยอะแยะมาก ททท.หลังๆเขาไม่ค่อยให้ความสำคัญกับสามชุก อย่างตลาดเก้าห้องนี่ก็เป็นเครือข่ายกัน ไปไหนเราก็จะชวนเขาไปด้วย

ผู้สัมภาษณ์: รูปแบบสินค้ามีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือไม่หลังจากมีนักท่องเที่ยวเข้ามาในตลาด

คุณพิพัฒน์: จริงๆแล้วทางคณะกรรมการเคยพูดให้พวกแม่ค้าฟังว่าพวกอาหารที่ใส่ถุงก๊อบแก๊บที่ไปไหนก็มีจึงไม่อยากให้ทำ อาหารต่างจังหวัดดีเยอะแยะ ก็ว่ากันอยู่เรื่อย แต่มันก็ไม่เพียงพอ ไม่หลากหลาย เราก็หาวิธีว่าจะทำยังไงให้ผลิตสินค้าที่เป็นของตัวเองมาขาย ที่มีป้าย สช100ติดอยู่นี่คืออาหารท้องถิ่นจริงๆ

ผู้สัมภาษณ์: ผู้ค้าที่มาจากข้างนอกเป็นอย่างไรบ้าง

คุณพิพัฒน์: เขามาเช่า แต่เขาก็เป็นคนในอำเภอสามชุก คนกรุงเทพฯก็มี เช่น ร้านมหาสนุกเป็นคนกรุงเทพฯมาทำ ตรงนี้มันควบคุมไม่ได้เพราะเจ้าของบ้านเขาให้เช่า เจ้าของบ้านเขามีรายได้เราก็ไม่รู้จะควบคุมอย่างไร เขาอยู่ข้างนอกบ้านเขาก็มี ในนี้เขาเลยให้เช่า พ่อค้าแม่ค้าคนนอกเขาก็เช่า โครงการอนุรักษ์กับเราด้วย มีอะไรเขาก็ช่วย ซอยสองส่วนใหญ่เช่าหน้าร้านเยอะ เป็นคนในสามชุกมาเช่า คนที่อื่นก็มี

ผู้สัมภาษณ์: มีปัญหาการบังคับหน้าร้านหรือไม่

คุณพิพัฒน์: ก็คืออย่างในซอยสองที่เขาเช่า ก็คือเขาไม่ได้อยู่เขามีห้องว่างหน้าร้านก็ให้เช่า เช่น โต๊ะนั่งเดือนละ 1,000บาท เดือนนี้ใช้ขายแค่แปดวัน ในซอยนี้ก็เป็นเช่าเยอะ ก็พยายามคุยกันจนปัญหา

มันลดลงแต่ก็ยังมืออยู่บ้าง ปัญหาคนจากที่อื่นมาเช่าขายของ เราก็พยายามดูแลเรื่องการฉวยโอกาส เรื่องราคา เรื่องคุณภาพ บางทีแพงไป บางทีซื้อไปแล้วบดเสียบ คณะกรรมการก็พยายามบอกว่าจะซื้ออะไรให้ชิมก่อนให้ถามก่อน ถ้าแพงไปอย่าซื้อ นักท่องเที่ยวที่ไม่แน่ใจว่าถูกโกงตราซังหรือเปล่าเราก็มีตราซังไว้ให้ซังทดสอบ

ผู้สัมภาษณ์: หลังจากมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้นมีเวลาให้ครอบครัวบ้างหรือไม่

คุณพิพัฒน์: ไม่ค่อย หลังจากนั้นเหมือนน้ำไหลมาเราไม่รีบตัดก็ไม่ได้ ของพวกนี้ขายได้ทุกวันแล้วระหว่างครอบครัวนี่ก็คือเมื่อก่อนตอนยังไม่บูมเคยหยุดเดือนละหนึ่งวัน เดียวนี้ไม่ได้หยุดเลย เราต้องเปิดเช้าเพื่อมาจัดหน้าร้าน เหนื่อย ในครอบครัวก็ไม่ค่อยได้คุยกันเหมือนเมื่อก่อน

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวทำให้วิถีชีวิตของคนในชุมชนตลาดสามชุกเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

คุณพิพัฒน์: ผมว่าเปลี่ยน บางคนที่เคยมีหนี้สินก็หลุด แล้วก็เหลือเก็บถ้าอยู่อย่างนี้ไปได้อีกสี่ห้าปีผมว่าเกิดเศรษฐกิจใหม่ขึ้นแน่นอน บางร้านขายดีมาก ๆ จนไม่มีเวลาหยุด หลายร้านที่เมื่อก่อนมีหนี้สินเยอะๆ ก็จ่ายหมด เหลือแต่กำไร รายได้ดีมาก โดยเฉพาะร้านอาหาร เคยขายวันละยี่สิบสามสิบจาน กลายเป็นไม่รู้กี่ร้อยจานต่อวันมันเพิ่มขึ้นมาอีกเยอะ

ผู้สัมภาษณ์: คิดว่าเด็กๆ ในชุมชนจะสืบทอดหรือไม่

คุณพิพัฒน์: เด็กๆ ทางเราก็พยายามเอามาเป็นมรดกเทศก่น้อย เข้ามาเรียนรู้และบรรยายให้นักท่องเที่ยวฟังได้ว่านั่นคืออะไร นี่คืออะไร แต่มันก็ไม่ดีตรงที่เด็กๆ พอโตขึ้นเขาก็ไป ต้องทำกันใหม่เด็กประถมที่มาอบรมเป็นมรดกเทศก่น้อยก็มีอาจารย์มาอบรมให้ แต่เด็กประถมพอเรียนจบแล้วก็ไปต่อที่อื่นขาดคนอยู่ทุกปี เสาร์-อาทิตย์เด็กๆ มาทำงานก็มีรายได้ นักท่องเที่ยวให้ทิปเขา

ผู้สัมภาษณ์: มีแนวคิดอย่างไรบ้างกับร้านค้าเก่าแก่ที่อาจจะไม่มีลูกหลานสืบทอดกิจการ

คุณพิพัฒน์: ตรงนี้ยังไม่มีการคุยกัน ก็คุยกันไปก่อน

ผู้สัมภาษณ์: มีงานประเพณีอะไรบ้างในชุมชน

คุณพิพัฒน์: ที่นี่มีสองวัฒนธรรมไทย-จีน เลยมีทั้งลอยกระทง สงกรานต์ แล้วก็มิโหว่เจ้าปีละสองครั้ง

ผู้สัมภาษณ์: ช่วยสรุปเกี่ยวกับผลดีผลเสียของการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในตลาดสามชุก

คุณพิพัฒน์: ผลดีก็ทำให้เศรษฐกิจดีขึ้น เงินทองสะพัดขึ้นพวกร้านอาหาร ก๋วยเตี๋ยว กาแฟ ของกินอื่นๆ ของแห้ง ของผมไม่ใช่ของกินของผมทำๆ อย่างที่พูดกันเงินมันหมุนเจ็ครอบเอารอบทำๆ ก็ได้ขามีเงินกันเขาก็มาซื้อของผม แม้มันมีเงินเขาก็มาซื้อของเรามันได้หมด ผัก พริก น้ำปลา น้ำตาล แก้ว หม้อ กะทะ อะไรก็ต้องใช้มากขึ้น จากร้านอาหารร้านเดียวได้ผลพลอยได้มากมาย พอโลดัสมาเราก็พยายามรณรงค์ให้ซื้อในนี้ โลดัสถูกกว่าก็จริงแต่ต้องช่วยกัน พยายามบอกเขาว่าวัตถุดิบต้องใช้อะไรให้ซื้อในตลาด ชาวนี้ขายเยอะมาก วันละ 1,000 ห่อ ข้าวห่อใบบัวคนปลูกต้นบัวขายใบก็ได้เงิน

คุณเชียง ไช้เต็ม ได้เอะอะเยะ ตลาดสามชุกขายดีเป็นอันสงฆ์ให้คนจากข้างนอกพ่อค้าแม่ค้าได้อีกมาจากต่างอำเภอต่างจังหวัดก็มี เราไม่ได้ปิดกั้นว่าถ้าไม่ใช่คนสามชุกไม่ให้ขายนอกจากจัดระเบียบว่าคุณต้องขายอย่างนี้ละ คุณภาพ ราคา ต่อไปก็ไม่รู้นะก็พยายามให้อยู่อย่างนี้อีกสักสิบยี่สิบปีพวกนี้รวมหมด

ผู้สัมภาษณ์: ราคาสินค้าเพิ่มขึ้นหรือไม่

คุณพิพัฒน์: ก็เป็นไปตามเศรษฐกิจ ตามวัตถุดิบ

ผู้สัมภาษณ์: ช่วยสรุปเกี่ยวกับผลเสียของการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในตลาดสามชุก

คุณพิพัฒน์: ผลเสียคือ เราเหนื่อย มีเรื่องมีจลาจล ก่อนนี้เราอยู่อย่างสงบ มีคนเข้ามาเอะมีงานเอะเราก็เหนื่อย ทำงานเอะขึ้นตลาดก็มีการพัฒนามากขึ้นแต่ก่อนลานจอดรถหญ้าขึ้นรกเดี๋ยวนี้ก็เป็นที่จอดรถแล้วก็พัฒนาไปเรื่อยๆ

ผู้สัมภาษณ์: ปัญหาภัยธรรมชาติ

คุณพิพัฒน์: เขายอมเราแล้ว กรมศิลปากรยกเราให้เป็นย่านประวัติศาสตร์แล้วเราได้รางวัลทุกปี ของสมเด็จพระเทพฯ ของการท่องเที่ยวแล้วก็ยูเนสโกอีกเอะเยะ เพียงแต่เขาให้ดูแลบ้านช่องให้แข็งแรง เรื่องไฟก็มีหน่วยบรรเทาสาธารณภัยดูแล มียามเฝ้า

3.2 สัมภาษณ์ คุณกอบชัย สุขสรานจิต คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุก 18 ธันวาคม 2552 (L'entretien avec M. Kobchai Suksaranjit, Comité du développement du marché Samchuk 18 décembre 2009)

ผู้สัมภาษณ์: มีโอกาสได้ร่วมเสวนากับทางมูลนิธิชุมชนไทเมื่อวันที่ 11 ที่ผ่านมาหรือไม่

คุณกอบชัย: พี่ไม่ได้เข้าร่วม แต่เห็นว่าเขาเข้าประเด็น สามชุกโดยตรงเลย แล้วก็ให้ชุมชนอื่นเขาไปต่อยอด เอาเราเป็นตัวอย่างเพราะสามชุกนี้เกิดขึ้นได้เพราะความร่วมมือของคนในตลาด

ผู้สัมภาษณ์: มีการพูดถึงประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

คุณกอบชัย: เขาก็พูดกันว่าจะทำยังไงที่จะกระจายออกไปรอบนอกได้ ขยายออกไปรอบนอกเพื่อนักท่องเที่ยวจะได้ไม่เบียด ถ้าขยายไปรอบนอกภายในมันก็มีโอกาสที่จะอยู่ได้อีกนาน ถ้าอยู่ลักษณะเดิมๆมันก็จะเบียด ก็จะร้างไปเอง เรื่องขยายนี้ที่ผมตั้งใจไว้คือ ไปตามวัด ใกล้นี้มีวัดที่สวยงาม ที่ผมคิดคืออยากหารถตู้ แล้ววิ่งพานักท่องเที่ยวไปตามวัดต่างๆ จัดเป็นทัวร์เล็ก นี่คือการคิดไว้แต่ยังไม่ได้เสนอ ถ้าไม่ขยายมันก็อัดกันอยู่ในนี้ รองรับไม่ไหวหรือคนเอะขึ้นทุกวัน สุกร์ เสาร์ อาทิตย์ คนเอะมากที่สุด แล้วที่นี้ตลาดมันจะรองรับไม่ไหว คณะกรรมการก็ร่อยหรอ อายุมากกันแล้ว มันต้องพัฒนาต่อยอดให้เติกรุ่นน้องที่นี้มันไม่ค่อยมี

ผู้สัมภาษณ์: เช่นเดียวกับร้านค้าบางร้าน เช่นร้านยาสกอน ไอสด

คุณกอบชัย: อย่างเขาก็นี้ก็ไม่มีแล้ว ร้านขายยาตรงนั้นจะหมดแล้ว ร้านนี้เก่าแก่มากเลยนะ ก็คิดกันอยู่ว่าจะต่อยอดยังไง เรื่องของความยั่งยืนมันก็ต้องทำกันต่อไป

ผู้สัมภาษณ์: ช่วยพูดถึงคุณพงษ์วิน ชัยวิรัตน์

คุณกอบชัย: ช่วงที่เขาเข้ามาเป็นนายกเทศมนตรีตลาดยังไม่บูมเท่าไร เขาเป็นคนริเริ่มตลาดริเริ่มการพัฒนาว่าจะทำยังไงจะฟื้นฟูเศรษฐกิจมาหารื้อกัน เรื่องตลาดที่บูมนี้ก็เพราะมูลนิธิชุมชนไท ช่วยมากที่สุด ถ้าไม่ได้เขาไม่ได้ยูเนสโกนะ เพราะกรรมการนี่ไม่เป็นกันเลย เขาช่วยเราทุกอย่าง ไม่ว่าจะปัญหาอะไรที่มันทำวิสัยกัน ประชุมแล้วประชุมอีก พาเราไปศึกษาดูงานก็ไป ไม่ว่าจะมีการสัมมนาอะไรเกี่ยวกับสามชุก เขาช่วยหางบให้เราออกไปสัมมนาข้างนอกด้วย เราเป็น 12 เมืองนำร่องตอนนี้ที่โดดเด่นก็คือสามชุก เรามีเครือข่ายเยอะ ส่วนททท.ก็ช่วยประชาสัมพันธ์ให้ บูมแล้วถึงจะเข้ามา

ผู้สัมภาษณ์: มีโครงการพัฒนาอะไรอีกบ้างในอนาคต

คุณกอบชัย: ก็มีโครงการจะทำเขื่อนให้เตี้ยลง และจะนำสินค้าในชุมชนจาก 20 ชุมชนมาขาย ต้องการกระจายรายได้ให้ชุมชน แล้วก็โครงการเอาสายโทรศัพท์ลงใต้ดินให้หมด เป็นการปรับปรุงทัศนียภาพ ส่วนการส่งเสริมการท่องเที่ยว งานอร่อยดีก็มีทุกปี ลอยกระทง สงกรานต์ กินเจ มีอยู่แล้ว เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว ชุมชนก็ได้ร่วมมือร่วมใจกันด้วย

ผู้สัมภาษณ์: มีการเผยแพร่เรื่องราวของตลาดสามชุกให้แก่ชาวต่างชาติอย่างไรบ้าง

คุณกอบชัย: ก็ประชุมกันอยู่ว่าจะทำโปรชัวร์เป็นภาษาอังกฤษ ให้นักท่องเที่ยวหรือไกด์ไปคู่ว่าตรงไหนมีอะไรบ้าง ก็มีฝรั่งมาเที่ยวบ่อย มาเที่ยวมาดูไม่ค่อยซื้อ เขามาเราก็ดีใจ ต่อไปคงเยอะกว่านี้ เพราะได้รางวัลจากยูเนสโก แต่เราไม่มีป้ายภาษาอังกฤษนะ ไม่เอา ไม่สวย ตลาดนี้เราอนุรักษ์ตะวันตกนี้ไม่เอาเลย แม้แต่ตอนนี้ในตลาดอะไรแบบสมัยใหม่เราไม่เอาเลยนะ เอาออกทั้งหมด

ผู้สัมภาษณ์: ผลกระทบจากการท่องเที่ยวมีอะไรบ้าง

คุณกอบชัย: ขยะ แล้วก็แม่น้ำ ก็มีโครงการทำถังดักขยะมูลฝอย

ผู้สัมภาษณ์: มีการปรับปรุงพื้นที่อย่างไรบ้างเพื่อรองรับการท่องเที่ยว

คุณกอบชัย: มีหน้าอำเภอ แต่ก่อนจะมีเต็นท์แม่ค้าข้างล่าง เราก็ให้ไปขายข้างบน ข้างล่างก็ทำเป็นซุ้มให้คนนั่ง

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลต่อเศรษฐกิจของตลาดสามชุกอย่างไร

คุณกอบชัย: มีแต่ด้านดี คนมาเยอะมาก

ผู้สัมภาษณ์: คณะกรรมการมีข้อตกลงกับพ่อค้าแม่ค้าอย่างไรบ้าง

คุณกอบชัย: ก็มีประชุมกันทุกเดือน ว่าสินค้าที่จะนำเข้ามาขายให้ดูด้วยว่ามันดีหรือไม่ดี แต่จะให้เราไปบังคับมันไม่ได้ การตั้งร้านค้าก็มีการขีดเส้นขาวกำหนดพื้นที่ ต้องการให้นักท่องเที่ยวเดินสบาย แม่ค้าก็เริ่มให้ความร่วมมือกันมากขึ้น ถ้ามีสามัญสำนึกมันก็ไม่มีปัญหา อ. ศรีศักร บอกว่า ถ้าจะให้ยั่งยืนต้องเอาคนในพื้นที่ เอาของในพื้นที่มาขาย แต่ที่นี้มันไม่หลากหลาย จริงๆผมว่า คนข้างนอกเข้ามาสร้างสีสันให้สามชุก

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลเสียต่อตลาดสามชุกอย่างไรบ้าง

คุณกอบชัย: ก็มีเรื่องขยะ ลักขโมย มิจฉาชีพ เรื่องของการขัดแย้งแข่งขันกันก็มีเป็นธรรมดา ความคิดแตกแยกได้แต่ไม่ทะเลาะกัน

ผู้สัมภาษณ์: ในส่วนของปัญหากับกรมธนารักษ์

คุณกอบชัย: ก็รู้ไม่ได้แล้ว ปลุกตีอะไรก็ไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์: เรื่องการได้เป็นย่านประวัติศาสตร์ เพราะอะไรถึงได้

คุณกอบชัย: ก็มูลนิธิชุมชนไทนี่แหละ ช่วยกัน เศรษฐกิจมันเริ่มดี ทางเจ้าหน้าที่เขามาดูก็สมควรได้ เขาก็ให้

ผู้สัมภาษณ์: วิถีชีวิตของชาวชุมชนตลาดสามชุกเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้างหลังจากมีการท่องเที่ยว

คุณกอบชัย: เหมือนเดิมแต่กระตือรือร้นมากขึ้น เมื่อก่อนนอนขาย เดี่ยวนี้ต้องรีบขาย เปลี่ยนจากของเดิมมาเป็นของใหม่

ผู้สัมภาษณ์: อนาคตคิดว่าจะเป็นอย่างไร

คุณกอบชัย: อนาคตตอบไม่ได้ แต่พยายามทำให้มันดีที่สุด ให้มันยั่งยืน ต้องทำใจอะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ถ้ามีคนต่อยอดมันก็เป็นบุญวาสน ถ้าไม่มีก็จบ ก็ปลุกฝังให้คนรุ่นใหม่ ให้เขามีความร่วมมือร่วมประชุม มันอยู่ที่ใจเขาว่าจะรับหรือเปล่า

3.3 สัมภาษณ์ คุณนพรัตน์ จ้านงจินารักษ์ คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุก 18 ธันวาคม 2552 (L'entretien avec Mme. Nopparat Chamnongchinarak, Comité du développement du marché Samchuk 18 décembre 2009)

คุณนพรัตน์: ตลาดสามชุกมีปัญหาเรื่องการไล่รื้อ ซอย 1 ซอย 2 เขาจะให้สร้างเป็นตึก พอศิริ. สมเกียรติเขาเข้ามาก็แนะนำว่าให้ทำประชาพิจารณ์กัน ก็คิดว่าลองมาอนุรักษ์กันม๊ยะ ทุกคนก็ยกมือเห็นด้วย พอตกลงว่าจะอนุรักษ์ก็หมายความว่าจะไม่รื้อแล้ว แล้วจะทำไงก็ต้องต่อสู้กับธนารักษ์อีก ก็สู้กับธนารักษ์ มูลนิธิชุมชนไทก็เข้ามาเสนอตัวว่าพอจะช่วยได้บ้าง แต่เขาก็ไม่ได้มาชี้ว่าเราต้องทำอะไรนะ แต่แนะนำว่าก่อนจะทำอะไรต้องให้ชาวบ้านให้ความร่วมมือก่อน ก็เรียกชาวบ้านมา

ประชุมค่อยๆตั้งมา จริงๆตอนแรกที่ทำก็ตั้งกรรมการขึ้นมาก่อนมีทั้งครู อาจารย์ แม่ค้าในตลาด ตั้งกันเองสั่งกันเองปรากฏว่าประชุมกันปีหนึ่งไม่ได้เรื่อง มันไม่ขับเคลื่อน ก็พอดีมูลนิธิชุมชนไทเข้ามาแนะนำแนวทางให้พอลองดูก็ได้ผล ตอนแรกก็ไม่มีอะไร เริ่มจากใกล้ตัว บ้านใครหยากไย่เยอะก็ช่วยกันทำหน้อย แล้วก็เอาคนแก่มานั่งคุยกันว่าสมัยก่อนมันเป็นยังไง เอาภาพเก่าๆของแต่ละบ้านมาดูว่าสมัยก่อนตรงนี้เป็นอย่างไร มูลนิธิชุมชนไทก็เข้ามาพูด เขาเป็นNGO ช่วยอย่างเดียวไม่ได้ผลประโยชน์อะไร ก็ได้เงินจากมูลนิธิชุมชนไทมาซ่อมบ้านขุนจ้านงๆ มูลนิธิชุมชนไทเขาก็แนะนำแต่ให้เราคิดเองว่าอะไรเหมาะสมไม่เหมาะสมกันเรา แล้วเขาก็ออกเงินให้ไปดูงานจังหวัดโน้นจังหวัดนี้ว่าเขามีอะไร แล้วก็กลับมาประชุมกันว่าเรามีอะไร

ผู้สัมภาษณ์: มีกรรมการรุ่นต่อไปที่จะมาสานต่องานหรือไม่

คุณนพรัตน์: ก็มีกลุ่มคุณชนตร แต่ด้วยนี่กำลังทำงาน รุ่นเราที่ทำทุกคนมีเงินกันแล้วอยู่ในวัยที่ตั้งหลักได้แล้ว แล้วจะมาให้เด็กรุ่นหลังทำอย่างที่เรารุ่นแรกๆทำมันยาก จะให้เขามาทำทุกอย่างเราไม่ได้ก็อย่างช่วงนี้ตลาดเห็นคนเดินเยอะๆ เราก็มีเงินจากตู้บริจาคในบ้านขุนจ้านงๆมาเป็นค่าจ้างคนดูแลห้องน้ำ ใช้เป็นค่าซ่อมบ้านแต่ตรงนี้น้ำมันก็น้อย เวลาที่เราจะใช้เงินทีละหลายแสนก็บอกเพื่อน ยืมเพื่อน ตรงนี้เราว่าที่อื่นไม่มีอย่างเรานะ ในตลาดเราความพร้อมตรงนี้เรามั่นเยอะ

แล้วเราได้ที่ปรึกษาด้วยคือ อ.ศรีศักร วัลลิโภดม เป็นที่ปรึกษาเวลาท่านมาทุกคนก็มีกำลังใจ แล้วก็มีความศรัทธาเป็นชาวสามชุกที่ทำงานในวังมานาน ท่านก็มาให้กำลังใจเราเรื่อยๆ

ผู้สัมภาษณ์: ทางคณะกรรมการมีโครงการจะพัฒนาอะไรบ้างในตลาดสามชุกในอนาคต

คุณนพรัตน์: ก็มีแผนจะพัฒนาส่วนริมน้ำ เห็นว่าจะต้องทำประชาพิจารณ์ก่อน อย่างอาคารบ้านเรือนเราไปบังคับเขาไม่ได้บางคนก็ไม่ทำเราก็ต้องมองข้ามไป

ผู้สัมภาษณ์: มีงานเทศกาลอะไรบ้างในตลาดสามชุก

คุณนพรัตน์: ก็มีไปตามเทศกาล จะให้เราจัดงานเทศกาลบ่อยๆมันก็ไม่ไหวคือทุกคนแทบจะเป็นพ่อค้าแม่ค้ากันหมด ต้องดูแลกิจการ

ผู้สัมภาษณ์: ผลกระทบจากการท่องเที่ยวมีอะไรบ้าง

คุณนพรัตน์: มีขยะเยอะขึ้น มีจลาจล แต่พวกแม่ค้าก็ช่วยกันดูแล ส่วนเรื่องเศรษฐกิจก็ดีขึ้นมาก อย่างบ้านเราลูกหลานก็กลับมาช่วย น้องสาวก็มาได้พูดคุยกันมากขึ้น เป็นอย่างนี้หลายบ้านนะ อย่างร้านกาแฟทำเรือส่งนี้เขาก็มีพี่ชายน้องชายที่อยู่ที่อื่นเขาก็กลับมาค้ากาแฟที่ทำเรือ เขาทำมาเป็นสิบๆปีแล้วนะไม่ใช่ทำให้นักท่องเที่ยวดู ที่นี้ไม่มีการสร้างภาพ

3.4 สัมภาษณ์ คุณ กฤตยา เสริมสุข และ คุณ อรุณลักษณ์ อ่อนวิไล คณะกรรมการพัฒนาตลาด
สามชุก 22 ธันวาคม 2552 (L'entretien avec Mme Krittaya Sermsuk et Mme Arunlak
Onwilai, Comité du développement du marché Samchuk 22 décembre 2009)

ผู้สัมภาษณ์: มีกิจกรรมใดบ้างเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในตลาดสามชุก

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: งานออร์รอยด์ที่สามชุกนี้เราจะทำให้เป็นประเพณีของสามชุก แต่
เทศกาลต่างๆทั้งไทย จีนและทางศาสนา เราก็ทำตามเทศกาลนั้น เช่น งานวิ่งปีละ สองครั้ง ไหว้
พระจันทร์ ลอยกระทง สงกรานต์ วันสำคัญทางศาสนา อันนี้เราก็จะมีส่วนร่วมกับชุมชนในทุกเรื่อง

ผู้สัมภาษณ์: มีโครงการอะไรอีกบ้างในอนาคต

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: การท่องเที่ยวของเราไม่จำเป็นต้องมีปฏิทินเพราะตลาดของเรา
เป็นตลาดท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เชิงวัฒนธรรม เพราะฉะนั้นเขาก็มาชิมซับริ่งอาหาร เรื่อง
สถาปัตยกรรม เรื่องวิถีชีวิตที่เป็นเรื่องหลักเลยที่เป็นจุดขายของการท่องเที่ยว ส่วนกิจกรรมออร์รอยด์ที่
สามชุกนั้นเป็นประเพณีที่เราทำเพื่อส่งเสริมและเพื่อเป็นการคืนกำไรแก่นักท่องเที่ยวโดยจัด

กิจกรรมกินฟรีขึ้นมาในช่วงปีใหม่ทุกจัดมาหลายปีแล้ว ปีนี้เป็นปีที่เก้า ส่วนเรื่องของแผนที่จะ
พัฒนาที่จะมีการพัฒนาการท่องเที่ยวทางน้ำ ตลาดสามชุกนี้ตอนนี้มันรองรับคนมากเกินไปแล้วเรา
อยากขยายออกไปทั้งทิศเหนือและทิศใต้ ส่งเสริมไปที่วัดสามชุก วัดบ้านทิง ก็ต้องกระจายกิจกรรม
การท่องเที่ยวทางน้ำขึ้นมา โดยอยู่ในแผนของกรมการชลประทาน กำลังร่วมกันทำอยู่ คือ นื่องนคร
คิดจะทำรางเนื่องจากเรือแล้วมันไม่พอ ก็จะทำเป็นรถพ่วงพาไปวัดสามชุก วัดบ้านทิงคิดว่าจะทำ
ให้เสร็จก่อนตรุษจีน เพราะตรงนี้เรารองรับมากจนไม่ไหวแล้ว ห้องน้ำ ขยะ บันจูนต่างๆนี่รื้อแล้ว
เลยอยากจะกระจายคนออกไป ยังชุมชนข้างๆ ในตัวตลาดนี้คงไม่มีอะไรทำเพิ่มแล้ว แต่ให้มันคงอยู่

ผู้สัมภาษณ์: มีความคิดที่จะเผยแพร่เรื่องราวของตลาดสามชุกให้นักท่องเที่ยวต่างชาติหรือไม่

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: ก็มีอยู่แล้วนะในเว็บไซต์ต่างๆที่เด็กๆทำ นักท่องเที่ยวบางคนเค้าก็
เอาไปทำให้ แล้วก็รายการทีวี เช่น ช่อง 5 Global network ที่ถ่ายทอดออกไป 70 ประเทศทั่วโลก เรา
ก็ได้รับผลตอบรับกลับมาดีนะ บางคนก็โทรมาจากอเมริกา บางคนที่มาเที่ยวก็บอกได้ดูจากรายการ
ทีวี เขาอยู่แคนาดา ญี่ปุ่น จีน ออสเตรเลีย เป็นคนไทยที่อยู่เมืองนอก ส่วนต่างชาตินี้เขาก็มากับ
บริษัททัวร์ ญี่ปุ่น เกาหลี จีน สิงคโปร์ เยอรมัน ฝรั่งเศส ททท.เขาส่งเสริมอยู่แล้วเรื่องพวกนี้ เขาเป็น
บริษัททัวร์จัดเข้ามาเลย เราก็ให้ข้อมูลบ้าง เราเปิดรับ ถามว่าตอนนี้ต้องเตรียมตัวอะไร อาจจะมีการ
อบรมแม่ค้าให้พูดภาษาอังกฤษ เช่นการต่อรองสินค้า แนะนำทางไปห้องน้ำ ทักทาย แนะนำจุด
ท่องเที่ยวต่างๆ คิดอยู่ว่าอาจจะทำปี 53 ร่วมกับ ททท. ส่วนโปรชัวร์ภาษาอังกฤษ ตอนนี้ยังไม่มีแต่
โครงการมีแน่ ป้ายภาษาอังกฤษ แผนที่ท่องเที่ยวก็อาจจะ

ผู้สัมภาษณ์: กิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาด

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: ขณะที่มีแต่เรามีการจัดเก็บ มีการจัดการได้ค่อนข้างดี จะมีก็แต่ มลพิษของคน ความแออัดหนาแน่น ซึ่งเราไม่สามารถจัดการได้ มลภาวะอีกอย่างคือแม่ค้า ที่รกร้างรัง ขอบความร่วมมือก็ไม่หือไม่อือ

ผู้สัมภาษณ์: มีกฎกติการะหว่างพ่อค้าแม่ค้ากับคณะกรรมการฯหรือไม่

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: มี มีเส้นขาวเป็นการตกลงร่วมกันระหว่างพ่อค้าแม่ค้า และ กรรมการฯและเทศบาลเขาก็มาร่วมในการจัดระบบ อย่างหน้าร้านนี้ ร้อยเปอร์เซ็นต์ที่ให้เช่า อันนี้ แหละเป็นปัญหารายได้เยอะก็มีการรื้อถ้าเยอะ มีการขัดแย้งบ้าง มันก็บังหน้าร้านเก่าแก่ เราอยากจัดการให้เรียบร้อย แต่ว่าเราไม่มีกฎ อาศัยแต่การมีส่วนร่วม พยายามที่จะบอกเจ้าของบ้านให้เข้าใจ ก็มีบางส่วนที่ดีขึ้น แต่ก็ยังมีส่วนที่ไม่ฟังบ้าง

ผู้สัมภาษณ์: ใช้วิธีการประชุม

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: ไซ้ก็ประชุมเดือนละครั้ง

ผู้สัมภาษณ์: เกี่ยวกับคนนอกที่เข้ามาขายสินค้าสมัยใหม่ในตลาด ทางคณะกรรมการมีความคิดเห็นอย่างไรต่อคนกลุ่มนี้

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: ถามว่าอยากจะจัดการมีก็อยากจะเอาออกไป แต่มันทำไม่ได้ เรา ก็ต้องไปบอกกับเจ้าของบ้าน ขอความร่วมมือ สาลี ปลาสลิดเอามาจากไหนไม่รู้ เยอะแยะ ก็ประกาศ กับนักท่องเที่ยวให้ชิมให้ถามก่อนอย่าไปซื้อเจ้าที่ไม่มีตรา คือ สข 100 นี่มันอีกมาตรฐานหนึ่ง แต่ เราพยายามให้มีชื่อมีเบอร์เจ้าของร้านให้นักท่องเที่ยวได้ติดต่อได้โดยตรง แต่พวกร้านชาจรมันไม่มี ก็พยายามบอกนักท่องเที่ยวอย่าไปซื้อ ร้านแบบนี้มีประมาณ สิบเปอร์เซ็นต์ คนที่เช่าหน้าร้านนี้ก็เป็นคนสุพรรณแต่ต่างอำเภอ บางทีเราก็ปฏิเสธยาก

ผู้สัมภาษณ์: เกี่ยวกับร้านค้าเก่าแก่ที่อาจจะไม่มีทายาทสืบทอดกิจการ

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: ทุกบ้านมีลูกหลานนะ มีการสืบทอด บ้านที่อยู่ ของที่ขายทุกวันนี้ ก็ฟื้นขึ้นมาได้เกือบ 80% เพราะไม่มีใครปล่อยบ้านทิ้งร้าง บางคนทำให้เช่าบ้านยังอยากกลับมาอยู่ที่นี้ เขามีความสุข ยิ่งพอได้รางวัล เขาก็ชื่นชมภูมิใจ

ผู้สัมภาษณ์: อยากให้พูดถึงคณะกรรมการรุ่นใหม่ฯ

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: มีแน่นอน มีรุ่นรอยต่อคือน้องชเนตร เราเองยังทำอยู่เป็นหน้าที่หลัก น้องเขาคิดจะทำเรื่องโรงแรม ที่พัก เรื่องส่งเสริมการท่องเที่ยว เราก็สนับสนุน เราก็เริ่มเห็นคนที่จะมาสืบทอด

ผู้สัมภาษณ์: ความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นอย่างไร

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: อบอุ่นขึ้น เพราะลูกหลานกลับมา เสาร์ อาทิตย์ มีส่วนร่วมในการช่วยค้าขาย ผู้สูงอายุก็มีบทบาทมากขึ้น มีความสุข อาบน้ำแต่ตัวมานั่งหน้าร้าน ต้อนรับแขก ขายของ

ชีวิตในบั้นปลายมันก็มีประโยชน์ มีสาระเราทำให้คนทุกรุ่นได้มีส่วนร่วม เด็กนักเรียนก็เข้ามาเรียนรู้ มีการอบรมณ์มักคุเทศก์น้อย จริงๆแล้วมันเป็นเครื่องมือ เพื่อให้เด็กๆ ได้ซึมซับคำว่าสามชุก ร้อยปี ให้เขาแบ่งเบาในเรื่องของการนำชมจุดท่องเที่ยว แต่จริงๆแล้วเป็นกลยุทธ์เราอยากปลูกจิตสำนึกลงไปในตัว ให้มารู้ประวัติความเป็นมาของชุมชน จะได้รับบ้านเรา เราอยากได้ตรงนี้ไม่ อยากได้ไก่อ็ดหรือเพราะตลาดเค้าเดินกันได้ เวลาอบรมเราทำกันเอง เป็นวิทยากรกันเอง เราเป็นผู้ใหญ่ให้ความสนับสนุนเขา

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับชุมชนอย่างไรบ้างนอกจากความแออัด

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: ยังไม่ค่อยเจอ ส่วนใหญ่ก็จะมาชื่นชม สิ่งที่เรารองรับไม่ไหวก็คือ เรื่องของการศึกษาดูงาน เพราะมาเกินเยอะเกิน ชุมชนแต่ละที่มีบริบทต่างกันจะทำให้ทำเหมือนกันคง จะไม่ได้ ทุกครั้งที่เราบรรยายก็จะบอกว่า ไม่จำเป็นจะต้องทำเหมือนกัน อาจจะทำเทคนิคของเราไป ใช้ในชุมชนของคุณได้แต่ตัวแปรมันจะไม่เหมือนกัน ถามว่านักท่องเที่ยวสร้างปัญหามั้ย นักท่องเที่ยวไม่ได้สร้างปัญหา มันก็มีแต่เรื่องความแออัด เพียงแต่มันพาปัญหามาให้เรา ถ้าไม่ได้สร้างปัญหา แต่การมาของเขามันทำให้มีปัญหาเกิดขึ้นกับเรา อันดับแรกเลยห้องน้ำไม่พอ ที่จอดรถไม่พอ เราก็กัง เรื่องมิจลาชีพอะไรก็มีแฝงมาบ้าง เราก็กังคอยประกาศให้ระมัดระวังสิ่งของ มี ตำรวจท่องเที่ยว

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวทำให้วิถีชีวิตของชาวสามชุกเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

คุณ กฤตยา และ คุณ อรุณลักษณ์: เปลี่ยนแน่นอน เศรษฐกิจดีขึ้น จากที่เคยอยู่นิ่งๆก็ขวนขวาย มันก็ พลุกพล่านจอแจ แต่ในขณะที่เดียวกันมันก็นำพาความสุขมาให้เราด้วย นำพาความรำคาญมาให้เรา ด้วย แต่เราก็พร้อมที่จะรับและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น แต่ที่ว่าความสุขมันเยอะนะ คนมาเยอะขึ้นเราก็ ต้องปรับตัว ให้เข้ากับสถานการณ์ ที่ได้ทำให้กับชุมชน ตัวเราเองก็มีความสุข

3.5 สัมภาษณ์ คุณราตรี โอภาส คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุก 19 มกราคม 2553 (L'entretien avec Mme Ratre Opas, Comité du développement du marché Samchuk 19 janvier 2010)

คุณราตรี: แต่ก่อนขายของที่ตลาดนางบัวแล้วย้ายมาสามชุกมาขายเครื่องนอน ที่นอนสามพับเย็บเองแต่ปัจจุบันรับมา บ้านเราไม่มีผ้าสวยๆ นี่เป็นผ้าชนิดอีสาน อีสานทำผ้าสวยๆก็เลยเอามา ขายอย่างนี้มาตลอดมีลูกน้องเยอะสมัยรุ่งเรือง ขายพวกผ้ามาตลอด ตอนหลังพอเริ่มบูมเราก็มาเปลี่ยนให้เข้า เพราะแต่เดิมสีอย่างนั้นมันไม่สวยแล้วมันเป็นเมอะโบราณมันมองแล้วไม่สะดุดตา เลยปรับเปลี่ยนด้วยการหาอะไรที่มันสะดุดตาเลือกของสีสวยๆมาขาย เมื่อก่อนเป็นแบบธรรมดา เดี่ยวนี้เราต้องหาแบบสวยๆหน่อย

ผู้สัมภาษณ์: มีนักท่องเที่ยวมาซื้อเยอะมั๊ย

คุณราตรี: ก็มี ช่วงนี้เป็นพวกนักท่องเที่ยวเยอะ โดยเฉพาะทางใต้จะซื้อเยอะ ก็มีนักท่องเที่ยวมาหาเมาะสามพับเขาหาซื้อไม่ได้แล้วในกรุงเทพ นุ่นสุพรรณหายาก ต้องไปหาแถวชัยนาท สิงห์บุรี แต่ทางใต้ไม่แอ่งไม่เหมือนคนกรุงเทพฯที่ชินกับไบเบิ้ล ตลาดนัดลำเพ็งต่อแบบอุดุด แต่เขาก็ถามว่ามาจากไหน เราก็บอกมาจากอีสาน เมื่อก่อนบ้านเราขายของไม่มีการต่อเพราะเราจะรู้ราคากันอยู่แล้ว ราคามันจะปกติ ราคาเหมือนกัน ร้านหลังๆเพิ่งจะเกิดไม่กี่ปี ราคาของก็ไม่ต่างกันเพราะมาจากที่เดียวกัน แต่ของที่บ้านนี้รับมาจากกลุ่มแม่บ้านขอนแก่น แต่ร้านอื่นจะส่งจากโรงงานเลยต้องสั่งเยอะๆแล้วก็จะได้หลายสีตั้งได้ว่าจะเอาสีไหน แต่เราเอาจากกลุ่มแม่บ้าน อยากจะสนับสนุนเขา สีอะไรไม่มีไม่เป็นไร คือกลุ่มแม่บ้านจะทำงานตามผ้าตามวัตถุดิบที่เขามี คนที่มาส่งเขาเป็นอบต.ที่ขอนแก่นเขาอยากช่วยลูกบ้านเขา ทางนั้นเขามีโอท็อปเยอะ เรื่องราคาก็คงแพงกว่าโรงงานหน่อย แต่งานมันจะผัดกันพวกนี้ทำมือใช้มือสอยลายแบบนี้ใช้จักรไม่ได้ ผ้านี้ก็ทอกันเอง

ผู้สัมภาษณ์: ช่วงที่ตลาดซบเซาร้านนี้ก็ยังคงเปิดขาย

คุณราตรี: ขาย ก็ขายต่อเนื่องมาเลย ไม่หยุด

ผู้สัมภาษณ์: ช่วงที่ตลาดซบเซามีคนในซอยสามย้ายออกมากหรือไม่

คุณราตรี: ไม่เยอะ ซอยสามนี้ไม่ค่อยมีย้ายเพราะเป็นที่ของเอกชน ส่วนมากจะซื้อขาด แต่ซอยหนึ่งซอยสองเป็นที่ของกรมธนารักษ์ให้เช่า พอเช่าเป็นปีก็เปลี่ยนมือง่าย พอจะรู้คนก็ย้ายออกเยอะ แต่ส่วนมากก็ไม่ได้ขายต่อแต่จะเป็นเช่าต่อกันมากกว่า ค่าเช่าที่ไม่แพงปีหนึ่งไม่กี่ร้อย แต่ถ้ารู้แล้วสร้างตึกห้องหนึ่งจะประมาณสามพันต้องเช่าจากกรมธนารักษ์ ต้องออกเงินสร้างเอง จะต่อเติมอะไรก็ไม่ได้ นั่นแหละเป็นเหตุที่เราคิดกัน แล้วก็พูดให้ฟังแต่ซอยสองนี้จะออกมาก ปิดไปเยอะ จนกระทั่งเราฟื้นฟู ตรงลานโพธิ์เป็นที่ทิ้งขยะ เจ้าของเก่าพอลูกหลานโตก็ออกไปทำกิจการข้างนอกกันหมด ตอนหลังสืบพบว่าที่ตรงนั้นไม่มีใครเสียภาษีกรมธนารักษ์เลยยกให้เป็นของชุมชน เลยทำเป็นที่ประชุม แต่บ้านเก่าแก่ซึ่งลูกสาวเขายกให้ชุมชนทำประโยชน์เหมือนบ้านขุนจันทน์ที่ทำสัญญาสิบปี ให้เกียรติเขาเราก็ทำประวัติให้เขา

ผู้สัมภาษณ์: ทราบว่าบ้านขุนจันทน์ปิดมาหลายวันแล้ว

คุณราตรี: ใช่ ปิดชั้นสองชั้นสาม ที่ปิดนี้จริงๆเรารู้ปัญหาแต่แรกแล้ว ปัญหาคือเราไม่สามารถหากระเบื้องแบบเดิมมาซ่อมได้ เราไม่สามารถหากระเบื้องที่บางขนาดนั้นได้ กระเบื้องที่หาได้เบาสุดก็ยังไม่หนักพอ บ้านรับน้ำหนักไม่ไหว เราเลยคิดกันตั้งแต่แรกแล้วว่าคนจะขึ้นไปดูต้องจำกัดจำนวนคน โดยให้ขึ้นครั้งละสิบถึงยี่สิบคนแต่ตอนหลังมันทำไม่ได้ ก็คิดกันไว้แต่ยังไม่ทำได้ แล้วตอนหลังก็บูมขึ้นมา เราไม่ทันคิดตรงนี้ บางทีนักเรียนมาหรือคนที่มาดูงานแห่กันขึ้นไปยี่สิบสามสิบคน เมื่อก่อนเราก็ประชุมกันข้างบน งานเปิดตัว family one day trip ก็ห้าสิบหกสิบคนอยู่กันบนชั้นสาม

วิศวกรและสถาปนิกก็บอกแล้วนะว่าต้องระวังตรงนี้ เราเลยปิดเฉพาะที่จำเป็น บันไดนี่ก็ซ่อมไปแล้วเป็นของเก่าทั้งนั้น เราเสริมแต่ข้างใน เราตั้งข้อสังเกตกันนะ สมัยก่อนตอนยังไม่มียกเทศก์น้อย เรายังขายไม่ดีก็ไปรวมกันอยู่ตรงนั้นไปช่วยกันบรรยายก็เห็นว่า จริงๆแล้วคนที่ฟังด้วยความอยากรู้จริงๆมีไม่เยอะ เมื่อก่อนจัดนิทรรศการบนนั้น เลยคิดว่าย้ายมาจัดที่ลานโพธิ์ดีกว่า ลานโพธิ์ก่อนนายกมาก็ไม่ใช่อย่างนี้ เราก็เริ่มทำลานโพธิ์ให้ถาวร

ผู้สัมภาษณ์: คุณราตรีทำหน้าที่อะไรในคณะกรรมการฯ

คุณราตรี: เราแบ่งเป็นหกฝ่าย ป้าอยู่ที่มเอกลักษณะ มีห้าหกคน ใหม่ๆก็หาเอกลักษณ์ว่าสามชุกคืออะไร เราไปสัมภาษณ์คนแต่ละคนแล้วเป็นมาอย่างเมื่อก่อนค้าขายกันอย่างไร รวบรวมข้อมูลกันนานกว่าจะได้ ทำหนังสือออกมา แล้วก็ดูแลฝ่ายนิทรรศการ คู่มือเรื่องวิชาการ แต่ก่อนเราแบ่งเป็นฝ่ายวิชาการนะแต่เราคิดว่าเอาครุมารวมกันไว้ฝ่ายนี้มันไม่ดี แล้วเปลี่ยนจากวิชาการมาเป็นฝ่ายเอกลักษณ์ รวบรวมความรู้ของสามชุก ตอนนายกมาก็จัดนิทรรศการ ยูเนสโกกับชุมชนไทเขากี่ส่งเจ้าหน้าที่เข้ามาช่วย ที่เห็นนี่ยูเนสโกให้ทุนโดยส่งเจ้าหน้าที่มาช่วย ก็คุยกัน ให้เราเขียนว่าเรารวมตัวกันอย่างไร ความเป็นมาในอดีต ทำไม่ถึงได้รางวัล เขาก็เอาไปทำบอร์ดให้ เขาไม่ได้ให้เป็นตัวเงิน แต่สสส.ช่วยเราตั้งแต่แรก เขารู้ว่าเราไม่มีเงินแต่ก่อนเราจะประชุมกันบ่อยมาก ทำซีดีอะไรคุณพงษ์วินจะออกให้ก่อน ก็ช่วยๆกันออก มูลนิธิชุมชนไทส่วนใหญ่เขาให้เราคิดเองแต่จะช่วยเหลือแนะนำให้ว่ามันควรจะแบ่งฝ่ายกันทำมัย แต่ก่อนมีฝ่ายการเงิน ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายท่องเที่ยว แล้วก็มาปรับเปลี่ยน เป็นฝ่ายเอกลักษณ์ ฝ่ายประชาสัมพันธ์ มันจะพัฒนาอย่างนี้ ส่วนทางมูลนิธิ มีคุณทับทิม แก้วกึ่งนี้จะมาอยู่ด้วยตลอด เมื่อก่อนทางมูลนิธิเขาจะไม่ให้เป็นตัวเงินนะ เขามาเช่าบ้านให้เจ้าหน้าที่อยู่เป็นเดือนๆเลย เจ้าหน้าที่สถาปนิกตอนที่เขามาซ่อมบ้านขุนจันจางฯ ซ่อมนี้คือเราอยากให้ดูว่าการอนุรักษ์คืออะไร อนุรักษ์ทำยังไง เราต้องทำให้ดูเป็นตัวอย่าง คือทำของเดิมนี้แหละแต่ทำให้มันดีขึ้น ให้มันน่าดูขึ้น มูลนิธิเขามาช่วยโดยที่เราไม่ต้องไปเสียอะไรเลย แต่เรามีอะไรก็เอื้อเพื่อเขา เขาก็ดีถ้าไม่มีกลุ่มนี้มาช่วยกำลังเด็กที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นก็ยังไม่มีการมาช่วย มีน้อย แล้วให้เราทำอย่างพวกสถาปนิกเราทำไม่เป็นหรอก แม้แต่การได้ยูเนสโกนี่เขาก็ช่วยเราเยอะเลยนะ ถ้าฟังเราก็ไม่รู้ว่ายูเนสโกจะต้องเสนออะไรบ้าง คิดต่อใคร แต่มูลนิธินี้เขาทำพวกอย่างนี้มา เขจะมีหลายกลุ่มมากเลย อย่างอัมพวาที่ได้ก่อนเรานี่หนึ่ง

มูลนิธิเขาได้เงินจากสสส. เป็น NGO ที่เป็นเอกเทศ มีเจ้าหน้าที่ที่เก่งเช่น คุณดวง คุณปริดา คงแป้น ทำด้วยใจจริงๆทุ่มมากแฟนเขา (คุณสุวัฒน์ คงแป้น) ก็เก่ง สามชุกนี้ดังเพราะเขาเขียนหนังสือ เป็นประชาสัมพันธ์ของมูลนิธิ เป็นคนแรกที่เขียนเรื่องสามชุกลงมติชน เพราะฉะนั้น เวลาเราได้โฆษณา พวกสื่อต่างๆที่มาเราไม่เคยเสียเงินซักบาท คนที่มาหาเราคนแรกคือคุณดวงมาตอนนี้เราตั้งคณะกรรมการแล้ว แต่ยังไม่รู้จะไปในทิศทางไหน อย่าง ดร.สมเกียรติเขาก็มาจุดประกายให้

เรา ต้องเป็นตัวของตัวเอง ทุกอย่างต้องทำด้วยตัวเอง ต้องอนุรักษ์เท่านั้น ไม่ยอมให้รู้ แล้วอนุรักษ์คืออะไรเขาไม่ได้บอกชัดเจนกับเรา แต่คุณดวงนี้เขาคลุกคลีกับเราแต่แรก เขาก็จะมายื่นส่งให้เรา อนุรักษ์คืออะไร ทำยังไงเขาก็พยายามแปลงๆมาให้ฟังแต่ให้เราทำเอง คือเขาช่วยเราทุกอย่าง จนกระทั่งบัดนี้ กระทรวงวัฒนธรรมจะให้เราทำวิจัย เขาอยากให้เราทำกันเองให้ออกมาจากชุมชนจริงๆ ให้เราทำเกี่ยวกับต้องการให้สามชุกยั่งยืน คือการจะทำให้ยั่งยืนคืออะไร และต้องการให้สามชุกเป็นตัวอย่งให้แก่ชุมชนอื่น การที่จะเป็นตัวอย่างนี้ไม่ใช่แค่มาดูงานเฉยๆแล้วก็กลับมันจะต้องรู้สึกซึ่งว่าเราเป็นอย่างไร ค่อยๆว่าเราใช้ บ้าน วัด โรงเรียนอย่างไรบ้างมันต้องมีรายละเอียด ตรงนี้เขาอยากให้เราถอดความเป็นองค์ความรู้ออกมา ก็ประชุมกัน ทางมูลนิธิเขาก็บอกจะช่วยสรุปให้ อ. ศรีศักร มูลนิธิชุมชนไทก็เข้ามาชี้ว่าเราต้องทำยังไง ความรู้มันอยู่ในตัวเราแต่ละจะเขียนอย่างไรให้คนอื่นรู้เรื่อง อันนี้เราจะเอา fact จริงๆว่าที่ผ่านมาทำอะไรกันมาบ้าง เช่นที่เราเกิดตรงนี้มาได้เพราะอะไร เกิดเพราะปัญหาหรือเปล่า การได้รู้ เศรษฐกิจตกต่ำ เวลาประชุมเราก็เจอกันเพราะกรรมการเท่ากันหมด ทุกคนต้องออกความเห็น

ผู้สัมภาษณ์: มีโครงการอะไรอีกบ้างที่จะทำในอนาคต

คุณราตรี: ก็ปรับปรุงสะพาน ทำยังไงให้มันยั่งยืนตรงนี้ ทำบ่อบำบัดน้ำเสีย ปรับปรุงทางเดินให้สวยขึ้น เรื่องการล่องเรือ เราอยากให้มีการล่องเรือจากวัดสามชุกมาตลาดแล้วไปต่อที่วัดบ้านทิง แต่วัดบ้านทิงยังไม่พร้อม มีประตูน้ำกัน ที่นี้ก็มีแต่ของวัดสามชุก เราไม่เก็บเงินแต่ให้บริจาค ปรับปรุงบ้านเรือน ทำกันสาด ค่อยๆทำค่อยๆปรับปรุงไป เรื่องความแออัดของนักท่องเที่ยวเราก็พยายามขยายไปยังสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ เรื่องป้ายยังมีไม่พอก็ต้องปรับปรุง ในเรื่องของสินค้าเราพยายามให้เป็นของคนในสามชุก แต่ก็ยังมีการเอาของจากที่อื่น เช่นตะกร้าจากอ่างทองมาขายแล้วขายถูกกว่าของสามชุก แต่จะให้ปรับราคาให้เท่ากันก็คงไม่ได้ เพราะมันมาจากคนละที่ วัสดุ ฝีมือไม่เหมือนกัน

ผู้สัมภาษณ์: มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาอย่างน้อยแค่ไหน

คุณราตรี: มีเพิ่มขึ้นเยอะ ส่วนใหญ่มากับไกด์

ผู้สัมภาษณ์: มีผู้ประกอบการคนนอกเข้ามาเยอะมั๊ย

คุณราตรี: คิดว่าเยอะ โดยเฉพาะพวกขายอาหาร มันก็มีปัญหาค่ะ เวลาประชุมพวกพ่อค้าแม่ค้าก็ไม่ได้เข้าร่วมกับเรา แต่ก็มีบางส่วนที่ให้ความร่วมมือดี ที่นี้พวกแผงต่างๆนี้แหละที่เป็นปัญหา เรื่องสกปรก พูดเสียงตามสายก็ไม่ฟัง ก็ต้องแก้ที่คนสามชุกที่เป็นเจ้าของบ้าน เราก็พยายามพูดบ่อยๆว่าเจ้าของบ้านที่ให้เช่าต้องช่วยดูด้วย เรามีกรรมการชอชนะ ก็พยายามดู สอดส่องอะไรที่มันเลอะเทอะ ก็มีนักท่องเที่ยวร้องเรียนเรื่องคุณภาพสินค้า แต่เราจะบอกให้นักท่องเที่ยวเลือกซื้อแต่ร้านค้าของคน

ท้องถิ่นอย่างเดียวไม่ได้เราต้องเป็นกลาง จะห้ามคนอื่นไม่ให้ขายก็ได้ เราก็คุยกันว่าให้ร้านค้าติดป้ายว่าขนมของเขายู๋ได้กี่วัน จะเก็บรักษาอย่างไร แต่พวกร้านเร่ขายเขาไม่ทำ

ผู้สัมภาษณ์: สรุปผลดีและผลเสียของการท่องเที่ยว

คุณราตรี: เศรษฐกิจมันดีขึ้น คนหน้าซึ้นตาบานพูดอะไรก็ง่ายขึ้น คนที่ไม่เห็นด้วยก็กลับมาพร้อมกับเราเยอะ เพราะนักท่องเที่ยวมาเยอะ ก็ได้รายได้โดยตรงจากนักท่องเที่ยว เรื่องความรู้เราก็ได้ให้ความรู้กับคนทุกกลุ่มที่มาศึกษาดูงาน เมื่อก่อนเราไปดูงานที่อื่นมีอะไรดีเราก็เอามาปรับใช้ เดี่ยวนี้ก็มีคนเอาแบบอย่างจากเราไปใช้บ้าง ผลเสียคือ ร้านค้าจากข้างนอกเข้ามาจำนวนมากไม่สามารถควบคุมได้ มีมิจอาชีพ ลักขโมย ขอทาน ปัญหาที่จอร์จ ความแออัดของนักท่องเที่ยว การฉวยโอกาสขึ้นราคาสินค้าในช่วงเทศกาล

3.6 สัมภาษณ์ คุณสมชาย หงษ์สุพรรณ คณะกรรมการพัฒนาตลาดสามชุก 28 ธันวาคม 2552 (L'entretien avec M. Somchai Hongsuphan, Comité du développement du marché Samchuk 28 décembre 2009)

คุณสมชาย: อยู่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ ต้อนรับ สองปีที่แล้วได้รับรางวัลจากสมเด็จพระเทพฯ สสส.มาช่วยว่าจะดูแล รักษาบ้านเรือนอย่างไร ททท.ช่วยเหลือในการเป็นสื่อประชาสัมพันธ์ แต่ที่นี้ขั้นตอนของการอนุรักษ์เราทำกันเอง บวกกับความช่วยเหลือของมูลนิธิชุมชนไท แต่ทางราชการไม่ได้เข้ามาช่วยเหลือแต่พอคุณ พงษ์วิน ซึ่งเป็นประธานคณะกรรมการพัฒนาตลาดด้วยและเป็นนายกเทศมนตรีด้วยก็ทำให้ทางเทศบาลเข้ามาดูแลตลาดสามชุกมากขึ้นบ้างเป็นครั้งคราว

ผู้สัมภาษณ์: มีการประชุมกันอยู่เรื่อยๆ

คุณสมชาย: มีตลอด เพื่อกำหนดแนวทางว่าจะทำอะไรกันต่อไปว่าจะทำอย่างไรให้ดีขึ้น ทำจุดนั้นจุดนี้ พยายามดึงของเล่นสังกะสีมาแล้วก็บูมมาก ของเอามาจากลำเพ็ง บางตัวก็มาจากเมืองจีน

ผู้สัมภาษณ์: ทางคณะกรรมการมีโครงการที่จะพัฒนาตลาดสามชุกอย่างไรบ้างในอนาคต

คุณสมชาย: มี มันอยู่ในแผนแม่บท ไม่ใช่เข้าราชการมาดูแลแล้วบอกให้ทำตรงนั้นตรงนี้ ไปดูแผนแม่บทได้ ที่ทำกับอาจารย์จัมโบ้ ที่เคยไปประชุมกันอยู่ พัฒนาแม่น้ำ

ผู้สัมภาษณ์: ทราบว่าคุณสมชายอยู่ฝ่ายประชาสัมพันธ์

คุณสมชาย: ก็เอาเบอร์นี้ไปลงเน็ต ก็เลยกลายเป็นสาธารณะไป คนก็โทรเข้ามาไม่หยุด ทั้งขายของ ทั้งโทรเข้ามาไม่หยุด

ผู้สัมภาษณ์: มีการเผยแพร่เรื่องราวของตลาดสามชุกแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติอย่างไรบ้าง

คุณสมชาย: ต่างชาติก็ข่าวออกไปทางทีวี หนังสือพิมพ์ก็ช่วยประชาสัมพันธ์ให้เรา โดยที่เราไม่เคยจ้าง รายการนั้นนี่ขอเข้ามาถ่ายทำ เข้ามาเองมันก็ได้เผยแพร่ออกไป ส่วนเว็บไซต์นี้มีเด็กๆ ในชุมชนทำ

ผู้สัมภาษณ์: แล้วในส่วนของป้ายโฆษณาภาษาอังกฤษ

คุณสมชาย: ก็คิดว่าน่าจะมี ก็คุยๆ กันอยู่ ก็น่าจะทำ มีคนจะทำอยู่ พวกผมทำงานนี้เสียเงินเสียเวลา เสียแรง เสียสละทำกัน ผมเคยอ่านหนังสือ เอนก นาคะบุตร เรื่องทุนทางสังคม ซึ่งสามชุกก็มี มีทุนทางจิตวิญญาณสูงมาก ทุนทางสังคม คือชุมชนไหนๆ ก็มี เงิน กองทุนหมู่บ้าน จิตวิญญาณ ภูมิปัญญา เอาความเก่าของเรามาขาย แต่มันไม่ได้โดดเด่น แต่ก็มีกลุ่มแม่บ้าน การสำนึกรักบ้านเกิดดีที่สุด พอมีทุนทางจิตวิญญาณแล้วสำนึกรักบ้านเกิดแล้ว อะไรก็ตามมา และพยายามปลูกฝังให้คนรุ่นต่อไปให้รู้จักการอนุรักษ์ แรกๆที่เราทำกันก็ไปสัมมนา ส่วนใหญ่คนจะเข้ามาเสนอความช่วยเหลือ เราอยากได้อะไรก็เอามาให้ ก็ดูที่เราอยากได้จริงๆ ก็มีคนมาช่วยเราเยอะ และเราก็เปิดกว้างให้กับคนที่มีความสามารถ ใครที่มาหวังผลประโยชน์ก็อยู่ไม่ได้ ตรงนี้มันไม่มีผลประโยชน์ ถามว่าตั้งเป็นสมาคมเป็นมูลนิธิดีมั๊ย ไม่ดี มันจะทำให้เกิดการแตกแยก มีการเลือกตั้งแบ่งพวกแบ่งฝ่าย พอเป็นสมาคมมันจะมีการตรวจสอบ มีการเลือกตั้งผู้นำแล้วการแตกแยกก็จะเกิดขึ้น

ผู้สัมภาษณ์: ปัจจุบันทางราชการมาช่วยเราอย่างไรบ้าง

คุณสมชาย: ก็พอได้รางวัลแล้วกระทรวงวัฒนธรรมก็เข้ามาดู การที่เราได้ก็ถือเป็นหน้าเป็นตาของกระทรวง พวกง่ายว่าสามชุกจะว่าฟูลีกก็ฟูลีก ได้จากการประกวดของยูเนสโก แต่คนที่สนับสนุนมาตลอดคือมูลนิธิชุมชนไท เวลาที่มีประชุมอะไรก็ไปประชุมกัน ทางมูลนิธิก็มีให้งบช่วยเหลือบ้าง 12 เมืองนำร่องได้ทุกเมือง ได้งบมาเราก็ไม่ได้เอามาพัฒนาสามชุกเพียงอย่างเดียวแต่ก็ให้กับพื้นที่ใกล้เคียงด้วย

ผู้สัมภาษณ์: การเข้ามาของนักท่องเที่ยวสร้างปัญหาให้แก่ตลาดสามชุกหรือไม่

คุณสมชาย: มีขยะแน่นอน การแต่งตัว การเดินจับมือกอดคอกันกลัวจะกระทบกับเด็กๆ ในชุมชน เราก็ต้องสอนลูกสอนหลานในชุมชนเรา ส่วนขยะก็มีเทศบาลมาเก็บ เราก็เสียค่าเก็บขยะให้เขา ขยะเยอะ คนกินแล้วทิ้ง เราก็พยายามณรงค์ให้หลีกเลี่ยงโฟม ให้ใช้ใบตอง ขยะส่วนใหญ่ก็เป็นของที่กินแล้วทิ้ง ส่วนอาชญากรรมก็มี พ่อค้าแม่ค้าก็โดน มันแฝงตัวมากับนักท่องเที่ยว แต่ก็มีตำรวจท่องเที่ยวและอปพร. การโบกรถตอนแรกติดต่อจรรยาสงคนมาดูแล ต่อมาก็จ้างคนโบกรถโดยเอาเงินจากการเรียกรถตามร้านค้าต่างๆตามกำลังศรัทธา ไม่มีการบังคับ ให้ก็ได้ไม่ให้ก็ได้ ให้พ่อค้าแม่ค้าได้ช่วยเหลือเงินตรงนี้ในการจ้างคน ซึ่งเขาก็โอเคยินดี ถือเป็นเงินส่วนกลาง ตัวกลุ่มกรรมการพ่อค้าแม่ค้าในตลาดให้ดูแลเรื่องเงินทองกันเอง เก็บกันเอง จ่ายกันเองกรรมการหลักไม่ยุ่ง

พอเราได้รางวัลจากยูเนสโกกระทรวงวัฒนธรรมก็โคดเข้ามาเต็มตัว รับเป็นเจ้าภาพให้ เราบอกเขาว่า เรามีเครือข่ายจากทั่วประเทศ เหนือ ได้ อีสานจะมาแสดงความยินดี เขาจะเป็นเจ้าภาพให้ แต่ให้เราสำรองจ่ายไปก่อน

ผู้สัมภาษณ์: มีการทำข้อตกลงกับพ่อค้าแม่ค้าอย่างไรบ้างเกี่ยวกับการค้าขายภายในตลาดสามชุก
 คุณสมชาย: ส่วนใหญ่จะคุยกันมากกว่า ไม่ได้มีการตั้งกฎอะไร พูดกันก็ได้ก็ได้ ไม่ได้ก็ไม่อะไร ซอยสี่นี้มีปัญหาเพราะถนนมันแคบ แล้วเขาก็วางกันมาก ซอยอื่นตีเมตรห้าสิบ แต่ซอยสี่ไม่ใช่เมตรห้าสิบ พวกเขาถึงบอกว่ามันลักลั่นกัน ผมก็ไม่วางถ้าไม่อยากเป็นตัวอย่าง ส่วนเรื่องราคาสินค้าก็ต้องปล่อยให้ไปไปตามกลไกตลาด สมัยก่อนขายเรือของเล่น 380 เดียวนี้เหลือ 100 มันเป็นการแข่งขัน พอมีคนขายเยอะราคามันก็ถูกลง เรื่องของกินก็โดนต่อว่า ขนมน้ำขึ้นน้ำลง ก็เลยต้องประชาสัมพันธ์ให้ดูวันหมดอายุว่ามีมัย ดูของว่าซื้อไปจะเสียมัย ข้าวเหนียวมูล ของที่เป็นกะทิ บางทีเอาไว้ในรถมันก็เสียแน่ อยู่ที่มีการพิจารณาของนักท่องเที่ยว แต่ขนมน้ำมันผิเด็ม วันเดียวมันไม่น่าเสีย ก็เลยขอเบอร์แม่ค้าให้ไปโทรคุยกันเอง เราไม่มีสิทธิ์ไปว่าเขา ตอนหลังเราเลยบอกว่าร้านไหนไม่มีเบอร์ติดอยู่ก็อย่าไปซื้อ มีการตัดราคากัน บอกร้านโน้นแพงอย่าไปซื้อ

ผู้สัมภาษณ์: เรื่องที่พ่อค้าแม่ค้าคนนอกนำของสมัยใหม่มาขาย
 คุณสมชาย: คำว่าตลาดมันคือการซื้อขายแลกเปลี่ยน แต่เดิมตั้งแต่รัชกาลที่สาม ศูนย์ภูมัยยังชุมชนนี้ ก็มีการค้าขายแลกเปลี่ยนกันแล้ว พวกชาวเรือเอาของมาขาย พวกตลาดซื้อ พวกชาวเรือเอาของไปลง ของที่เอามาจากกรุงเทพพวกตลาดเอามาขายให้ชาวบ้านอีกที เพราะฉะนั้นคำว่าตลาดทุกที่ มันไม่มีสินค้าที่ผลิตขึ้นเองหรือรดด้วยมือตัวเอง มันเป็นเรื่องที่หมุนเวียนกันมาทั้งนั้น เน้นหนักที่ของกินอย่างเดียวที่เป็นของคนในท้องที่ ของใช้ไม้สอยอย่างอื่นก็ไม่ใช่ของสามชุก เราไม่ได้เป็นแหล่งผลิตแต่เป็นตัวกลางในการค้าขาย มันไม่ใช่ผลิตเองแล้วเอามาขาย ผลไม้ก็ตามฤดูเราก็ไม่ได้ปลูก มันไม่ใช่ ตลาดทุกที่ที่ซื้อมาขายไปเหมือนกันมันต้องเปลี่ยนไปตามยุคสมัย มันไม่ใช่จะสถาปนาชีวิตแบบนี้ ยกตัวอย่าง สมัยนี้มันไม่มีคนนุ่งผ้าถุง ร้านขายผ้าถุงก็ต้องเปลี่ยนมาขายกางเกง ตลาดมันไม่ใช่ของหมู่บ้านจะได้ผลผลิตออกมา โอเคเครื่องจักรสานเดี๋ยวนี้มีเยอะส่งมาเต็ม ถ้ามว่าลำปางร้านศิริทรัพย์ร้านเดียวเขาทำไม่ไหวหรือออก อายุมากแล้ว ทำด้วยใจรักเท่านั้นกลุ่มก็ไม่มี เครื่องจักรสานส่วนใหญ่ส่งมาจากอ่างทอง พวกพลาสติกน้องผมก็เอามาจากเก้าห้อง ถ้าเอาแต่ของท้องถิ่นมันจะไม่หลากหลาย เราไม่กีดกันเขา แต่คุณขายอย่าไปเอาเปรียบลูกค้ามากไม่ได้นะ อยู่ที่จิตสำนึกของแต่ละคน

ผู้สัมภาษณ์: พ่อค้าแม่ค้าคนนอกให้ความร่วมมือกับกรรมการฯดีหรือไม่

คุณสมชาย: ก็ดี งานกินฟรี เขาก็ให้ความร่วมมือเราดี คนข้างนอกมาเช่าเยอะ บางคนซื้อเลย สมัยก่อนเช่าไม่แพงแต่เดี๋ยวนี้ยังกับทองคำ สมัยก่อนซอสองนี้เสียบมาก ตอนนี้นักลับกันแล้วซอ

หนึ่งซอซสองแน่นที่สุด ถามว่าตลาดจะให้เป็นที่ผลิตเองพื้นบ้านจะเอากำลั้งที่ไหน ไปผลิตอาหารเองก็ไม่ใช่ว่าจะทำได้เยอะ เรื่องความแออัดของนักท่องเที่ยวก็พยายามแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ เช่น วัดป่าเลไลย์ พิพิธภัณฑน์มังกร บึงฉลวก บ้านควาย ตลาดเก้าห้อง ก็เป็นการกระจายไปตามสถานที่ต่างๆ แต่ถ้ามารดสู้จะลำบากเพราะมันไม่มีรถประจำทางวิ่งระยะสั้น ต้องคนมีรถส่วนตัว

ผู้สัมภาษณ์: เมื่อมีการท่องเที่ยว ความสัมพันธ์ของคนในตลาดเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่

คุณสมชาย: การเปลี่ยนแปลงก็มีไม่มาก อย่างผมแต่ก่อนทำงานส่วนกลาง เดี่ยวนี้ต้องทำมาหากินแต่งงานหลักก็ยังช่วย สมัยก่อนไม่มีมีคฤหาสน์น้อยก็ได้พวกผมนี้แหละคอยบรรยาย แต่เดี๋ยวนี้ต้องค้าขายแต่ก็ยังช่วย ปีใหม่ก็ทำโกยซีหมีเลี้ยง ขนมรังผึ้ง บัวลอย ผมออกเอง ก็ยังประชุมอยู่นะ ไปประชุมถ้าไม่ตรงกับเสาร์ อาทิตย์ผมก็ไปได้ แต่ถ้าตรงก็ต้องดูแลร้าน

ผู้สัมภาษณ์: ในส่วนของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

คุณสมชาย: ก็เจอกันอยู่แล้วเพราะอยู่ด้วยกัน

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวทำให้วิถีชีวิตชาวสามชุกเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

คุณสมชาย: คนเห็นแก่ตัวมากขึ้น เศรษฐกิจดีขึ้นก็เห็นแก่ตัวมากขึ้น เกิดการเลียนแบบไม่เป็นตัวของตัวเอง ลอกเลียนแบบสินค้าขายเหมือนกันโจมตีกัน ร้านนู้นไม่ดี ตัดราคากัน เรื่องราคาก็ทะเลาะกัน ลูกค้านำพูดก็ว่ากัน เห็นอะไรก็อยากจะได้ขนเอามาขาย ความละโมภของคนจะเพิ่มมากขึ้น ถ้าตกลงกันจะขายเท่านี้ยังงี้ก็ไม่เสีย แต่คุณมาตัดราคากันทำงี้ใครก็ทำได้

ผู้สัมภาษณ์: สรุปผลดีและผลเสียของการท่องเที่ยว

คุณสมชาย: ผลดี เศรษฐกิจดีขึ้น ผลเสียก็ถ้าเราไม่อ่านแผนรับอะไรจากภายนอกมากเกินไป อย่างเช่น การเดินจับมือถือแวน เดินกอดคอกันนี้มันบ้านนอกไม่ใช่กรุงเทพ ก็ได้แต่ตักเตือนลูกหลานของเรา เรื่องสิ่งแวดล้อมมันมีปัญหาแน่นอนเรื่องขยะ เรื่องคนเยอะ

3.7 สัมภาษณ์ คุณสายบัว พัวพลเทพ เจ้าของร้านนาฬิกาบุญช่วยหัตถกิจ 10 ธันวาคม 2552 (L'entretien avec Mme Saibua Phuaphonthep, le propriétaire de l'horlogerie Bun Chuai Hatthakit 10 décembre 2009)

ผู้สัมภาษณ์: ในตลาดนี้มีการจัดการขยะอย่างไรบ้าง

คุณสายบัว: ก็ตั้งกันเอง ตามร้านค้าถึงขยะจะอยู่ข้างใน เราก็พยายามรักษาความสะอาด ตกเย็นก็ต้องกวาดต้องล้างบ้านใครบ้านมันให้สะอาดให้ดูดี

ผู้สัมภาษณ์: มีคนข้างนอกมาขายมากมี่ย

คุณสายบัว: ก็มีคนข้างนอกบ้าง แล้วก็คนในพื้นที่ เป็นคนในอำเภอเดียวกัน แม่ค้าประจำของเขาจะทำใหม่ๆ ทำวันต่อวัน ก็ต้องเช่าหน้าร้าน

ผู้สัมภาษณ์: มีส่วนร่วมในการรื้อฟื้นตลาดอย่างไรบ้าง

คุณสายบัว: ก็ช่วยจัดงาน เวลามีการเลี้ยงคนก็ช่วยออกเงิน แล้วก็ประชุมบ่อย เศรษฐกิจที่นี้ดีขึ้นเยอะ จากที่ว่าเมื่อก่อนเจียบ อยู่บ้านใครบ้านมัน บางบ้านก็ออกไปอยู่ที่อื่น บางคนก็ปิดแต่เก็บรักษาของเก่าเอาไว้

ผู้สัมภาษณ์: นักท่องเที่ยวเข้ามามีปัญหาเกิดขึ้นหรือไม่

คุณสายบัว: ไม่มี รู้สึกอย่างนี้ดี อาหารไม่ซื้อก็ชิมได้ เราก็ดีใจเหมือนเขามาเยี่ยม ขายดีกันทุกซอย ขายกันยันหกโมงทุ่มหนึ่งก็มี ร้านป่าขายได้เรื่อยๆ ก็อยากให้มีคนมาเที่ยวที่นี้ ได้เห็นคนนั้นคนนี้ คนมาไกลๆ ต้องลดให้เขา เขาอุดรสำหมาเที่ยวที่บ้านเราเจริญ คือมันต่างคนต่างคิดไม่เหมือนกัน บางเจ้าก็เห็นแก่ตัว ทำอย่างนี้ทีหลังคนก็ไม่เชื่อถือ ถ้าทำดีๆ คนก็จะมคนจากที่ไหนเขาก็อยากเห็นอยากมาดูเราขายของเก่าๆ

3.8 สัมภาษณ์ คุณทรัพย์ มุสิกกุล เจ้าของร้านศิริทรัพย์ 10 ธันวาคม 2552 (L'entretien avec M. Sap Musikul, le propriétaire du magasin de vannerie Siri Sap 10 décembre 2009)

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อเศรษฐกิจของตลาดสามชุก

คุณทรัพย์: มีคนมาเที่ยวมากขึ้น ของก็ขายได้มากขึ้น เศรษฐกิจดีขึ้น มีรายได้เยอะขึ้น ก็มีตะกร้าหวายมาขายเยอะขึ้น มาทีหลังเมื่อสองสามปีนี่เอง ของลุงเป็นเจ้าแรก แต่ลุงเพิ่งจะมาทำหวายเมื่อสองสามปีนี่เองเพราะทำไม่ไหว เมื่อก่อนทำเฟอร์นิเจอร์ ลุงขายทุกคนราคาเท่ากันเหมือนกันหมด

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อสังคม วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวตลาดสามชุก

คุณทรัพย์: ชีวิตทุกวันนี้ก็เหมือนเดิม แต่ของสั่งเยอะขึ้น เอามาขายมากขึ้น เหนื่อยขึ้น การท่องเที่ยวเข้ามาก็มีผลดี แต่ก่อนไม่มีใครเลย ตั้งแต่มีการอนุรักษ์ ก็มีฝรั่ง ญี่ปุ่นเข้ามาทุกวัน ฝรั่งมาถ่ายรูปลุงได้ไปออกต่างประเทศนะ นักท่องเที่ยวเข้ามาไม่ได้มีปัญหาอะไรกับเรา แต่ก็มีคนจากข้างนอกเข้ามาขายของเยอะ แล้วก็มีการล้วงกระเป๋าบ้างช่วงหลังๆ เวลาคนแน่น ช่วงวันเสาร์-อาทิตย์

3.9 สัมภาษณ์ คุณหญิงหงษ์ แซ่เอี้ยบ เจ้าของร้านถ่ายรูปศิลปวัฒนธรรมชาติ 25 ธันวาคม 2552 (L'entretien avec Mme. Ngueng-hong Sae-eap, le propriétaire du studio de photos Sin Thammachat 25 décembre 2009)

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อเศรษฐกิจของตลาดสามชุก

คุณหญิงหงษ์: เศรษฐกิจดีมาก ๆ ดีทุกอย่าง เป็นที่ท่องเที่ยวแล้วขายดี เวลานี้ค้าขายมากจนรับไม่ไหว เพราะออกทีวีและได้ยูเนสโก

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อสังคม วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวตลาดสามชุก

คุณหญิงหงษ์: คนเยอะทำงานไม่ทัน ไม่ค่อยได้พูดคุยกันในครอบครัว ไม่ค่อยได้ร่วมกับกรรมการเท่าไรเพราะต้องทำงาน ทำงานไม่ทันเหนื่อยเพราะคนเยอะมาก ๆ แต่ก็สนุกดี มาดังตอนแก่ ออกโทรทัศน์เรื่อย ๆ การท่องเที่ยวทำให้คนในชุมชนได้ช่วยเหลือกัน รวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียวในการทำงานด้านอนุรักษ์ ลูกหลานก็กลับมาช่วยสืบทอดอาชีพเดิม ได้อุรักษ์ของเก่า ก่อตั้งแก่อาชีพดั้งเดิม การถ่ายภาพแบบดั้งเดิม ส่วนวิถีชีวิตก็เหมือนเดิมช่วยเหลือกันทำกับข้าวอะไรก็แบ่งกัน ผากบ้านกันได้ แม้จะขายของเหมือนกันก็อาจมีทะเลาะกันบ้างแต่ไม่รุนแรง

3.10 สัมภาษณ์ คุณสุนิภา เหลืองศรีดี เจ้าของร้านขายยาฮกอันโอสถ 25 ธันวาคม 2552 (L'entretien avec Mme. Sunipha Lueangsridee, Le propriétaire de la pharmacie chinoise Hok An Osot 25 décembre 2009)

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อเศรษฐกิจของตลาดสามชุก

คุณสุนิภา: เศรษฐกิจดีขึ้น คนเป็นหนี้เป็นสินก็หลุดหนี้ ขายดีขึ้นเรื่อย ๆ แต่เยอะก็ไม่ไหวเพราะทำคนเดียว

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อสังคม วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวตลาดสามชุก

คุณสุนิภา: ตอนดังใหม่ๆเหนื่อย ขายเยอะ มีการทำสินค้าใหม่ๆเพิ่ม ก็ได้ลูกหลานกลับมาช่วย ได้ถ่ายทอดความรู้ในการทำยา ทำสบู่ให้ลูกเพื่อจะได้สืบทอดกิจการ ได้อุรักษ์อาชีพดั้งเดิม บ้านแก่อุปกรณ์เก่าๆความสัมพันธ์ในชุมชนก็ไม่เปลี่ยน เอื้อเฟื้อกันเหมือนเดิม ถ้าเจ้าของไม่อยู่ที่ขายแทนกันได้ ผากฝังได้ ที่อื่นไม่มีนะ เป็นอย่างนี้มาตลอด นักท่องเที่ยวเข้ามาที่สนุก มันก็ดี แต่มีคน แต่ก็สนุก ฝรั่งจากอยุธยาที่มีมาเยอะ มาเดินเที่ยวเดินดู คนเยอะก็มีการลักขโมย เงินหาย เราก็โดน แต่ก็มีตำรวจมากขึ้น

3.11 สัมภาษณ์ คุณพรทิพย์ สอนสงวนวงษ์ เจ้าของร้านขายยาฮกจวันตั้ง 14 มกราคม 2553 (L'entretien avec Mme. Phorntip Sonsanguanwong, le propriétaire de la pharmacie chinoise Hok Nguan Tueng 14 janvier 2010)

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดสามชุก

คุณพรทิพย์: ขยะเยอะมาก ต้องมาเก็บค่าขยะพวกที่ขายของ สิบบาทเป็นค่าขยะ

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อเศรษฐกิจของตลาดสามชุก

คุณพรทิพย์: เราก็อขายดีขึ้น มีนักท่องเที่ยวมาซื้อบ้าง มีการติดต่อจากนักท่องเที่ยวมาซื้อยา พวกของกิน ของที่ระลึกจะขายดี รวย ขายได้ทุกวัน ตลาดบูมคนเยอะ ค่าที่ก็แพงขึ้น ค่าเช่าหน้าร้านก็ได้ราคาดี

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อสังคม วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวตลาดสามชุก

คุณพรทิพย์: ได้พบปะพูดคุยกับนักท่องเที่ยวก็ไม่เหงา สนุกดี นักท่องเที่ยวเยอะ คนเยอะก็ดีเป็นแหล่งเรียนรู้มีคนมาสัมภาษณ์ มาถ่ายทำมีนักศึกษามาคุยเยอะ ส่วนวิถีชีวิตเราก็ไม่เปลี่ยน เหมือนเดิมนี้ไม่ได้โซ่วนี่คือชีวิตประจำวัน มีคนจากที่อื่นเข้ามาขายของเยอะ มีการขายที่ด้วย คนในชุมชนก็ต่างคนต่างทำมากิน ไม่มีเวลาคุยกัน และได้อนุรักษ์บ้านเรือนเก่าแก่โบราณและวิชาชีพหมอบที่บ้านเราอนุรักษ์ของเราเอง

3.12 สัมภาษณ์ คุณอัญชูลี หอมทอง เจ้าของร้านทองมีชัย 14 มกราคม 2553 (L'entretien avec Mme. Anchulee Homthong, Le propriétaire de l'orfèvrerie chinoise Michai 14 janvier 2010)

คุณอัญชูลี: เป็นคณะกรรมการชอย เราจะประชุมกับกรรมการตลาดแล้วพอมีอะไรก็มาคุยกับคนในชอย เพราะบางคนก็ไม่ได้ไปประชุม เวลาเมื่อไรคณะกรรมการใหญ่เขาก็เรียกประชุมบ่อย เขาอยากให้เป็นแนวไหน เราก็ไปฟังเขา

ผู้สัมภาษณ์: ทางคณะกรรมการมีโครงการจะพัฒนาอะไรบ้างในตลาดสามชุกในอนาคต

คุณอัญชูลี: เดี่ยวจะประชุมกันเรื่องบ่อน้ำบาดน้ำเสีย

ผู้สัมภาษณ์: มีแนวคิดอย่างไรบ้างต่อการต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ

คุณอัญชูลี: เขาก็อยากจะให้พ่อค้าแม่ค้า ไปเรียนพูดภาษาอังกฤษ แต่ป้าว่ามันจะแก่เกินไปมัย มันพูดยากนะ ฝรั่งส่วนมากไม่ค่อยชื้อนะ มาถ่ายรูปรูป

ผู้สัมภาษณ์: ช่วงที่มีการอนุรักษ์ทางคณะกรรมการให้ชาวบ้านทำอะไรบ้าง

คุณัญชุลี: ก็คือการอนุรักษ์ เราทำกันมาหลายปีมากแต่ก็เพิ่งจะเป็นรูปเป็นร่างเมื่อสี่ห้าปีมานี้ ตอนแรกเลยชอย หนึ่ง สองจะถูกรื้อ ก็พอดีมูลนิธิชุมชนไท เข้ามาคุยก็บอกว่าน่าจะอนุรักษ์ได้แล้วก็เลยเรียกคนในตลาดไปประชุมกัน ตกลงกันว่าจะไม่ให้รื้อ แต่ให้บูรณะเพราะบ้านทรุดโทรมมาก ก็ซ่อมกันไปเรื่อยๆ ก็ดีขึ้นเรื่อยๆหลังๆก็มีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชมบ้าง ทีนี้เราก็คุยกันว่าแต่ละบ้านใครจะมีอะไรมาดึงดูดนักท่องเที่ยว ใครมีอะไรบ้างของเก่าๆเอาออกมาโชว์พวกเรื่องเงินเรื่องทองเรื่องลายคราม ภาพเก่าๆเราเอาออกมาให้ดูกัน แล้วหลังพวกสื่อก็เข้ามาขอถ่ายรายการตลาดก็ยินดี มันก็เหมือนโปรโมทไปด้วย พอตอนหลังมูลนิธิชุมชนไทก็บอกว่าน่าจะเข้าประกวดของยูเนสโก ก็ทำเรื่องส่งเข้าประกวด ก็ได้รางวัลจากยูเนสโก เขาก็มาดูแล เพราะตลาดเราเป็นวิถีชีวิตที่ยังทำมาหากินได้อยู่กันแบบปกติทุกวัน จะมาวันไหนก็คืออย่างนี้

ที่ตลาดเราชบเวาก็เพราะเศรษฐกิจไม่ดี ชาวนาไม่มีรายได้ก็ไม่มาซื้อของ ตลาดก็ชบเซา มันก็มีหลายปัจจัย อย่างค่าน้ำขัง หนองหญ้าไซ เมื่อก่อนขึ้นกับอำเภอสามชุก คนจะมาติดต่อราชการอะไรก็ต้องมาที่นี้ แต่พอเขาแยกไปมีศูนย์ราชการของตัวเอง เหมือนแบ่งแยกประชากรไป สามชุกเราก็เลยจับผู้สัมภาษณ์: ช่วงนั้นมีคนในชอยย้ายออกไปม๊ยะ

คุณัญชุลี: ไม่มีหรือส่วนมากก็จะอยู่กันอย่างนี้ ชอยนี้คนอื่นอื่นไม่ค่อยมี

ผู้สัมภาษณ์: ทางคณะกรรมการมีข้อตกลงกับพ่อค้าแม่ค้าจากข้างนอกอย่างไร

คุณัญชุลี: เขาก็พูดเรื่อยๆ แต่ก็จะไปจำกัดอะไรไม่ได้ มันเป็นสิทธิ์ของเจ้าของบ้าน ส่วนมากที่เข้ามา บางทีสินค้าไม่มีคุณภาพ โดยเฉพาะของกินก็มีนักท่องเที่ยวมา คนนอกนี้แหละที่จะทำให้ตลาดเราแย่ ทีนี้เราจะพูดก็ไม่ได้ อยากให้มีจิตสำนึก คณะกรรมการก็พูดนะแต่ไม่เจาะจง ก็จะพูดให้นักท่องเที่ยวชมก่อนซื้อ แล้วก็วางกิโลไว้ให้นักท่องเที่ยวได้ตรวจสอบน้ำหนัก ป้องกันการโกงตราซัง คนนอกนี้เวลาเรียกประชุมก็ไม่มาเขามาเข้าไม่ได้อยู่ที่นี้ดกเย็นก็กลับ เราก็พยายามแก้ไขไปที่ละจุด มันบูมขึ้นมาแล้วมันแก๊ยก แต่ว่าตลาดมีดีอยู่อย่างที่พอพูดว่าช่วยเหลือทุกคนช่วยกันหมด ช่วยแรงช่วยเงิน ที่เรากันทุกวันนี้ราชการไม่มีส่วนมาอยู่เลย

ใจคิดอยากให้คุณมาเที่ยวเยอะๆ แต่มันก็เยอะจนน่ากลัว นักท่องเที่ยวเข้ามาพอมีปัญหาในตลาดเราก็ชกแล้ว กลัวเขาเบื้อ กลัวเขาเข็ด ไม่ประทับใจ นักท่องเที่ยวเข้ามาเยอะบางครั้งมันก็เกินกำลังที่เราจะต้อนรับ วันธรรมดาของกินก็น้อย นักท่องเที่ยวมาก็อยากมาเจอของเยอะๆ แต่จะให้ทุกคนมาขายของวันธรรมดา มันไม่ได้ เขาทำงาน อย่างพ่อค้าแม่ค้าที่เข้าหน้าร้านก็เป็นพ่อค้าตลาดนัดวันธรรมดา ก็ไปขายที่อื่น

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลอย่างไรบ้างต่อตลาดสามชุก

คุณัญชุลี: มีมิจฉาชีพแฝงมา ส่วนเศรษฐกิจดีขึ้นผิดหูผิดตา ของกินขายดีมาก ของใช้ก็เรื่อยๆ พอตลาดบูมขึ้นมาของร้านป่าก็มีลูกค้ามาติดต่อเยอะนะ คนได้มาเที่ยวเยอะ กำลังซื้อดีมาก ลูกหลานก็

กลับมาช่วยเยอะ ป้าว่าตอนนี้สามชุกมันบูมเต็มที่แล้วแหละแต่คนในชุมชนก็ต้องรักษาตรงนี้ให้ยั่งยืนที่สุดว่าจะทำยังไงเท่านั้นเองนี่แหละที่สำคัญ

3.13 สัมภาษณ์ คุณรัชนีพรรณ สันกวาน ชาวบ้าน 14 ธันวาคม 2552 (L'entretien avec Mme. Ratchaneephan Sankwan, l'habitante 14décembre 2009)

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อเศรษฐกิจของตลาดสามชุก

คุณรัชนีพรรณ: ตลาดบูมมากตื่นมาต้องรีบเปิดร้าน ขายดีมากขายน้ำอัดลมจรวดเจ้าแรก จะขายอะไรเราไม่ต้องแจ้งแต่มีกติกาย่อยเลย์เส้น แต่ก็มีร้านที่ขายของเหมือนกัน แต่เราก็ไม่สนใจเรก็ขายของเรา ยิ่งหน้าร้อนคนจะเยอะมาก มีความตั้งใจจะขยับขยายร้านทำให้ดีกว่านี้ พอมีคนมามากมายก็มีการพัฒนาร้านค้าต่อไปเรื่อยๆ แล้วก็อยากจะทำนาสินค้าเรา ช่วงนี้ก็ขายได้เรื่อยๆ เราขายราคาเดียวกัน ไม่เพิ่มไม่ว่าจะเป็นชาวบ้านหรือนักท่องเที่ยวก็ราคาเดียวกัน มีฝรั่ง ญี่ปุ่นเข้ามาเยอะ มาดูเดินเที่ยว ฝรั่งมีไกด์มา

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อสังคม วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวตลาดสามชุก

คุณรัชนีพรรณ: ก็ทำให้ได้มาอยู่ใกล้แม่สามีมาช่วยกันทำงาน

3.14 สัมภาษณ์ คุณนฤมล ปฐมศิริรักษ์ ชาวบ้าน 14 ธันวาคม 2552 (L'entretien avec Mme. Narumon Pathomsirirak, l'habitante 14décembre 2009)

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อเศรษฐกิจของตลาดสามชุก

คุณนฤมล: เศรษฐกิจดีก็เลยให้เช่าบ้าน แต่ให้เช่าปีต่อปีเพื่อที่วันหนึ่งเราอาจจะกลับมาทำเอง

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อสังคม วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวตลาดสามชุก

คุณนฤมล: นักท่องเที่ยวเยอะก็มีมีจาชชีพ ลักขโมย ครอบครัวยกก็คนในครอบครัวมาช่วยกันทำงาน เราเองออกไปอยู่ข้างนอกแล้ว พอมีการท่องเที่ยวมาก็ภูมิใจในบ้านเกิดและอยากที่จะกลับมาอยู่มาเปิดบ้านโชว์ของเก่าๆ มาอนุรักษ์บ้านเดิมที่เราเคยอยู่ เคยเกิด กะว่าจะกลับมาทำกิจการของเราเอง เอาวิชาเก่าๆของเรามาสอนคนแถวนี้เพื่อเป็นอาชีพได้ เช่นการทำอาหาร ซาลาเปา ให้คนทำกินได้ คิดตลอดเวลาว่อยากกลับมาอยู่ แล้วก็ภูมิใจที่จะนำเรื่องราวของบ้านเกิดเราให้คนภายนอกได้รู้ ก็

ช่วยประชาสัมพันธ์ แล้วหลานพาคนมาเที่ยวเรียนสถาปัตย์เราก็ให้ความรู้แก่การอนุรักษ์บ้านริมน้ำ
แก่คนภายนอกด้วย

3.15 สัมภาษณ์ คุณฐากร พรหมรักษ์ พ่อค้าคนนอก 22 มกราคม 2553 (L'entretien avec M.
Thakorn Phromrak, le marchand extérieur 22 janvier 2010)

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อเศรษฐกิจของตลาดสามชุก

คุณฐากร: รายได้เยอะขึ้น เศรษฐกิจแพงขึ้น ค่าที่แพงขึ้นมาก คนมาซื้อทุกอย่างส่วนใหญ่จะเป็นผู้ใหญ่
มากกว่า ของในตลาดร้อยปีทุกอย่างขายได้แน่นอนถ้าเป็นของเก่า ของเก่าจะแพงนิดหนึ่งมันหาซื้อ
ไม่ได้ ราคามันมาตรฐานอยู่แล้ว ขายฝรั่งหรือคนไทยก็ราคาเท่ากัน

ผู้สัมภาษณ์: การท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อสังคม วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวตลาด
สามชุก

คุณฐากร: ก็มีคนลอกเลียนแบบสินค้า ตัดราคากันแต่เราไม่สนใจเราจะขายเท่านี้ ก็พยายามเอาสินค้า
เก่ามาขายเช่น กิกคาบู้ เพื่อสร้างความแตกต่างจากร้านอื่น คนเห็นแก่ตัวมากขึ้น ก้อบปี้ไอเดียกัน
โจมตีกัน แต่ไม่ทะเลาะกัน มีการลักขโมย คนเยอะมากไม่สามารถรองรับได้ แต่ก็ได้อนุรักษ์ของเก่า
ของเล่นเก่าๆ ได้เก็บแล้วก็นำเอามาขาย

3.16 สัมภาษณ์ คุณชยธร วิริยะกุล มัคคุเทศก์น้อย 30 มกราคม 2553 (L'entretien avec M.
Chayatorn Wiriyakul, le petit guide local 30 janvier 2010)

ผู้สัมภาษณ์: เริ่มอบรมมัคคุเทศก์น้อย ตอนไหน

คุณชยธร: ก็เมื่อสามปีที่แล้ว ตอน ม.2 โรงเรียนรับสมัครก็สนใจอยากใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
คนที่อบรมให้ก็คือกรรมการฯ ช่วงเลิกเรียน สอนให้เรารู้ประวัติร้านต่างๆ ประวัติตลาด แล้วก็การ
พูด ผมบ้านอยู่ข้างนอก เวลาฝึกก็ตื่นตื่น เวล่านักท่องเที่ยวมาก็แนะนำตัวเองว่าเป็นมัคคุเทศก์น้อย
นักท่องเที่ยวเยอะส่วนใหญ่จะมากับครอบครัว ก็จะพานักท่องเที่ยวดูบ้านขุนจันทน์หรือจะให้พาไป
ร้านต่างๆก็ได้ ภูมิใจที่บ้านเรามีคนมาเที่ยว การอบรมทำให้รู้สึกรักบ้านเกิด ถ้ามีโอกาสเปิดร้านใน
ตลาดก็อยากขายอาหาร

3.17 สัมภาษณ์ คุณ ทับทิม แก้วกิ่ง เจ้าหน้าที่มูลนิธิชุมชนไท 21 มีนาคม 2554 (L'entretien avec
Mme. Thapthim Kaewking, La représentante de la fondation Chumchon Thai 21 Mars
2011)

ผู้สัมภาษณ์: คุณทับทิมไม่ได้ทำงานกับตลาดสามชุกมานานเท่าไรแล้ว

คุณทับทิม: ประมาณปี 2553 ที่ออกมา หลังจากที่ได้รับทุน จาก สสส.ปลายๆปี 2545 ก็ประมาณ ปี 2550 นี้หมดโครงการแต่ที่เราได้งบจากเดนมาร์กอีกประมาณสองปี ก็ประมาณปี 2552 หลังจากนั้น ก็ออกมา แต่ก็ยังไปๆมาๆอยู่ ช่วยทำในเรื่องของการทำวิจัยของสวช. ช่วยเขียน ช่วยดูแลยังไม่เสร็จ เพราะเนื้อหาค่อนข้างเยอะแล้วก็ใช้หลายคนตรวจ

ผู้สัมภาษณ์: การวิจัยของเราศึกษากระบวนการที่ทำให้ตลาดสามชุกเป็นสถานที่ท่องเที่ยว จากที่เป็น ตลาดชนบท

คุณทับทิม: ในส่วนของ สวช.จะเน้นเรื่องของกระบวนการ องค์ความรู้ทั้งหมดว่าทำไมเขาถึงลุกขึ้นมา ดูแลพื้นที่และช่วยกันดูแลรักษา

ผู้สัมภาษณ์: ทางมูลนิธิชุมชนไทเริ่มเข้าไปในตลาดสามชุกเมื่อไหร่

คุณทับทิม: ก็ประมาณปลายปี 2545 หลังจากที่คุณเรื่องแนวทางกับสสส. ก็เข้าไปสำรวจแล้วก็เข้าไป อย่างเต็มตัวหลังจากที่อนุมัติโครงการเมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี 2545

ผู้สัมภาษณ์: ทำไมทางสสส.ถึงสนใจตลาดสามชุก

คุณทับทิม: จริงๆแล้ว สสส. ไม่ได้มีมตินี้ แต่ว่าเราอยากให้เห็นเป็นแบบในเรื่องของสุขภาพ จริงๆ แล้วถ้ามองถึงเรื่องความยั่งยืนมันน่าจะเป็นเรื่องของชุมชนที่ช่วยกันลุกขึ้นมา แต่บางอย่างมันก็ตอบ โจทย์เรื่องสุขภาพเลยไม่ได้ มันต้องใช้คนแล้วก็ค่อยๆดึง เพราะถ้าเรื่องสุขภาพเลยมันไม่ได้เพราะ คนเขาไม่รู้ว่าเขาจะได้อะไร ก็เลยใช้ตัวนี้เพื่อที่จะเป็นโมเดลทดลองด้วย ในการที่จะบอกว่าถ้าจะ รักษาอะไรซักอย่างหนึ่ง หรือชุมชนจะทำอะไรซักอย่างหนึ่งมันน่าจะมาจากคนข้างใน เราก็เลยเข้าไป ภายใต้อำนาจโครงการปฏิรูปชุมชนและเมืองน่าอยู่ พอเราเข้าไปคำว่าเมืองน่าอยู่มันแล้วแต่เขาว่าเขาจะ มองมุมไหน พอคิดตอนที่เข้าไปเราก็ใช้ประเด็นเรื่องของ คือเห็นทุนของเขา ในเรื่องของตัวอาคาร และตัวชุมชนเองเขาก็มีโครงการเมืองน่าอยู่แต่เป็นเมืองน่าอยู่แบบมหาดไทย คือคิดป้ายแล้วก็จบ แล้วตัวเทศบาลเองเขาก็อยากจะทำปัญหาที่ตลาดมันชนบท และแก้ปัญหาเรื่องที่ดินกับกรรมช นารักษ์ แต่ปัญหามันอยู่ที่การรวมคน การดึงคน เราก็เลยเข้าไปช่วยในเรื่องของการสร้างกระบวนการ ในการที่จะให้เขามาคุยกันให้มันชัดเจนขึ้นจากที่เขาคุยกันแล้วก็จบ เขาก็มีที่ปรึกษาในขณะนั้น คือ ดร. สมเกียรติ อ่อนวิมล แต่ท่านเองก็ไม่มีเวลา พอเราเข้าไปก็ไปคุยกันตกลงกันว่าเรามาในแนวทางนี้ ก็ คุยกันว่าคุณอยากให้เป็นอย่างไร เราอยากให้เป็นอย่างไร เพื่อเอาเป้าหมายมารวมกันก็เลยจัดการ ประชุมเพื่อเปิดตัวว่าเรากับชุมชนและเทศบาลจะทำงานร่วมกัน แรกเริ่มที่เราเข้าไปไม่ได้เน้นเรื่อง การท่องเที่ยวเป็นหลักแต่ต้องการที่จะตอบโจทย์ จากปัญหาที่เขาเจอ การท่องเที่ยวนี้มันเป็นปลายๆ ของผลที่เกิดจากการอนุรักษ์ เพราะถ้าเราจะบอกเพียงแต่การอนุรักษ์เขาก็ไม่เอา แต่เราบอกเขาว่าถ้า คุณอนุรักษ์แล้วคุณจะได้แก้ปัญหาอะไร เช่นปัญหากับกรรมช นารักษ์ที่จะรื้อซอยหนึ่งซอยสอง แล้ว

ถ้าคุณจะบอกว่าไม่รู้ว่าคุณตอบโจทย์เขาได้หรือไม่ว่าจะไม่รู้เพราะอะไร มันมีคุณค่าอะไรกับคุณ แล้วมันจะสร้างอะไรให้กับคุณเพราะตอนที่เข้าไปมันร้างมาก พอมันร้างมากแล้วคุณจะทำยังไง เพราะจริงเจ้าของที่เขาที่ต้องคิดมูลค่าอยู่แล้ว ก็สร้างกลุ่มตรงนี้ กว่าจะให้เขาคิดออกนอกกรอบ กว่าจะให้เขาคิดว่าคุณจะเจออะไรมันค่อนข้างนานแต่ก็คืออย่างหนึ่งที่ว่าเขาค่อนข้างเร็ว อาจจะเป็นด้วยนิสัยของเขาที่เขาเป็นพ่อค้าด้วยส่วนหนึ่ง ตอนที่เราก็ก็น่าไปเชื่อมกับสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน หรือ พอช.ที่ทำเรื่องบ้านมั่นคง ซึ่งเป็นนโยบายของรัฐใหญ่ เราก็ดูว่ามันเป็นเรื่องของเมืองเก่ากับการพัฒนาให้เป็นในเชิงของการอนุรักษ์มันก็น่าจะได้ แล้วพอช.เขาเซ็น MOU ร่วมกับธนาคารในส่วนกลางในนโยบายว่าถ้าพื้นที่ไหนเป็นพื้นที่อนุรักษ์เข้าโครงการบ้านมั่นคงจะได้เซ็นสัญญา 30 ปี เราก็ดูเลยใช้ประเด็นตรงนั้นในการดึงเขาเข้ามาร่วม แต่จริงๆแล้วสามชุกองก็ไม่ได้สนใจตรงนี้แต่มันไม่มีช่อง เราบอกเขาว่าคุณไม่เข้าโครงการนี้ไม่ได้เพราะในเรื่องของกระบวนการเราต้องใช้กลไกในการเอามาแบ่กับธนาคาร ก็คุยกับทางข้างบน พอช.ด้วยแล้วก็คุยกับรัฐมนตรีนายอนุรักษ์ จุริมาศกระทรวงวัฒนธรรมสมัยก่อน มีการจัดเวทีสภากาชาดธรรมบ้าง มีผู้ใหญ่เช่น อาจารย์ศรีศักร ลงไปบ้าง เอาหลายๆคนลงไป เอาสมาคมสถาปนิกสยามลงไปดูเรื่องกายภาพก็จนถึงปัจจุบันก็ถือว่ามันเต็มที่มีขี้ มันก็ไม่เต็มที่ โดยส่วนตัวเชื่อว่าถึงแม้สามชุกจะมาได้ถึงระดับนี้แต่ว่าการปล่อย ก็คือว่ามาระยะหนึ่งแล้วเขาไม่มีพี่เลี้ยง เมื่อก่อนมีหลายคนบอกว่า NGOทำงานแล้วครอบงำแนวคิดชาวบ้าน แต่ส่วนตัวเชื่อว่าพอไปสัมผัสจริงๆแล้วบางอย่างชาวบ้านเขาไม่เคยมาเรียนรู้แบบนี้ ถึงเขาจะเก่งโดยธุรกิจ แต่ว่าในอีกมิติหนึ่งเขาไม่เคยเขาก็ไปไม่ได้ พอไม่มีพี่เลี้ยงทิศทางเขาก็เป๋ไปเหมือนกันเพราะสามชุกจริงๆเขาต่างคนต่างอยู่ มันต้องมีคนกลางในการดึงในเวลาที่เกิดแนวคิดไม่ตรงกัน

ผู้สัมภาษณ์: หมายความว่าก่อนหน้านี้ทางมูลนิธิชุมชนไทยจะเข้าไปเขาก็ทำกันมาบ้างแล้วแต่ยังไม่เป็น

คุณทับทิม: เขาก็ทำกันมาก่อนแล้วตั้งแต่ก่อนที่จะเป็นเทศบาล เพราะโครงการที่ธนาคารจะรื้อมีมาตั้งแต่ปี 2529 ก็ขี้มา เพราะชาวบ้านเขาไม่มีเงินมากพอ ถ้าขายก็ไม่ได้ว่าดี เพราะมีถนนหนทางออกไป ตลาดนัด โลตัสอะไรก็ขึ้นเยอะรอบสามชุกแล้วก็ไปเมืองผ่านไม่ได้เป็นเมืองที่คนเข้าไปเหมือนสมัยนี้ ส่วนตัวเองก็ไม่เชื่อว่าจะไปได้ขนาดนี้ แต่ชาวบ้านเขาก็ไม่ได้เชื่อจากเรา เขาไปเห็นที่อื่น เขาเชื่อจากที่อื่นจากการที่เราพาเขาไปดูที่อื่นๆ เช่น ตลาดดอนหวาย อัมพวา คลองสวน บ้านใหม่ ซึ่งเป็นแนวเดียวกัน ไปดูบ้านอาจารย์เอนก เขาใช้บ้านอาจารย์เอนกเป็นการจุดประกาย ยี่สารนี่เพื่อให้เขาเห็นว่าสิ่งที่เขามีไม่ใช่สิ่งที่สร้างใหม่แต่ใช้ทุนที่มีอยู่แล้วมาปิดฝุ่น ก็มาว่าคุณจะขายแบบไหน ขายแบบสามชุก แบบอัมพวา แต่ถ้าคุณไปลอกเขามันก็ไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่ตัวตนของคุณ ตอนนั้นเรามี 12 เมืองนำร่องในโครงการปฏิบัติการชุมชนและเมืองนำอยู่ใช้เป็นโมเดล ภาคเหนือ

ภาคใต้ก็ ใช้นักศึกษานี้มาเป็นตัวตั้ง เวลาจัดสัมมนาที่มาจากที่สามชุกก็ให้คนในเครือข่ายมาช่วยกัน เรียนรู้ มาดู

ผู้สัมภาษณ์: แสดงว่าวิธีการที่ใช้นี้คือ

คุณทับทิม: นอกจากจะรวมคนของเขาให้เป็นหนึ่งเดียวแล้วก็ดึงเครือข่ายคนจากภายนอกเข้าไป ดึง ททท. ดึงนักศึกษา อย่างผู้จัดการของมูลนิธิ คุณปรีดา คงแป้น เวลาไปบรรยายที่ไหนก็ยกเคสของ สามชุกขึ้นมาพูดคุยในเรื่องของกระบวนการแล้วก็เชิญชวนนักศึกษาลงไป ที่นั่นเข้าคืออย่างหนึ่งที่เขาเปิดที่ จะรับแล้วก็ไม่ปิดตัวเอง แล้วตัวนายเองก็เป็นคนที่เห็นอะไรมาหลากหลาย ตอนนั้นยังทำงานสนุก เพราะทุกคนมีเวลากับพื้นที่ส่วนกลางไม่เหมือนตอนนี้ที่มันบูมแล้วต่างคนก็ทำมาหากิน คนก็มา เยอะแล้วก็การจัดการ ความหลากหลายและการดูแล บางคนก็ไม่ได้รู้สึกว่าการสร้างมาตั้งแต่ครั้ง แรกมันต้องใช้อะไรมากมาย เข้าไปตอนที่บูมแล้ว เขาก็ไม่ได้เห็นกระบวนการมาตั้งแต่ต้น การที่เรา กรรมการเข้าไปคุยว่าคุณต้องแบบนี้ บางทีเขาก็จะไม่ยอมรับ มันก็เป็นปัญหา เพราะจริงอยู่ที่บ้าน ของคุณคุณจะทำอะไรก็ได้แต่มันต้องดูทิศทางที่มันจะไปด้วยกัน เช่นเรื่องการทาสีการปรับปรุง บ้านเรือน แต่บางอย่างจะมองเชิงอนุรักษ์อย่างเดียวก็ไม่ได้แต่มันต้องอยู่บนความหลากหลายแล้ว ก็ใช้สังคมดูแลร่วมกัน เราก็พยายามคล้ายเราก็บอกว่าการอนุรักษ์ไม่ใช่อนุรักษ์จำ มันก็ต้องดูที่อื่น ด้วย เอมมาประยุกต์อันที่ไม่มีก็สร้างขึ้นมามีแต่ต้องไม่ให้มัน โดด เชื่อว่ากระบวนการพัฒนาของรัฐ มันไม่หยุด อาจจะหยุดเพราะกระแส ในส่วนของการท่องเที่ยวมันมาที่หลังมันคือผลของการที่เขา ต่อสู้กันมาแล้วคนข้างนอกเข้าไปเสพ

ผู้สัมภาษณ์: สามชุกไม่ได้ตั้งใจตั้งแต่แรกว่าจะทำให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว

คุณทับทิม: ก็ตั้งใจแต่ไม่ได้ใช้ประเด็นนี้ เราบอกเขาว่าถ้าใช้ท่องเที่ยวเข้าไปไม่รอดเพราะคุณยังไม่มี ระบบ ตลาดไม่พร้อมที่จะรับคน แต่การรวมคน เพราะถ้าใช้ท่องเที่ยวตั้งแรกก็ไม่ว่าคนจะมาดู อะไรจะขายอะไร จะบริหารจัดการอย่างไร ท่องเที่ยวมันชอนมากับการอนุรักษ์ ก็พยายามให้ชัดว่า คุณจะทำอะไร จริงๆเราพยายามให้ใช้วิถีเขา เช่นคนที่เคยขายทอง ขายเสื้อผ้า ส่วนใหญ่ที่เก่าๆ ดั้งเดิมเราก็จะดูออก ส่วนที่ใหม่ก็จะเห็นอะไรที่แปลกๆ บางทีก็เป็นคนในสามชุกแต่เป็นเด็กรุ่นใหม่ แต่ส่วนมากก็จะเป็นคนที่ขายดั้งเดิมแต่ปรับไปตามยุคตามสมัย จากการไปดูที่อื่นเขารู้จักเก็บเกี่ยว รู้จักสังเกต เราก็บอกว่าคุณต้องดูว่าอะไรที่เหมาะสมไม่เหมาะสมกับคุณ ให้มันเข้าคอนเซ็ปกับบรรยากาศ พื้นบ้านของคุณ ไม่อย่างนั้นจะไม่มีตัวตนของคุณ มันก็เป็นเรื่องยากของการบริหารจัดการยิ่งพอมัน โตขึ้นจะไปกระทบใครก็ไม่ได้จะมีปัญหา แรกเริ่มแทบจะขอร้องไห้มาขาย จัดวันพุงก็แล้วคนก็ไม่ มาต้องซื้อตัวเอง ก็จัดงานเรื่อยๆ เอาเครือข่ายลงไปเรื่อยๆ ให้ไปเรียนรู้อย่างอื่นอะไรไม่มีก็ให้เขา สร้างให้หามา จนเขาเห็นว่าคนเริ่มมา มีนักศึกษามา เราก็บอกเขาคนจะมาคุณจะทำอะไร เขาก็จะ

มารอ กรรมการก็มาบรรยาย แต่เดี๋ยวนี้มันไม่ได้คนมาเยอะ คนไม่ค่อยเข้าหากัน ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะผลประโยชน์ กรรมการเขาก็ไม่ได้ยอมรับทั้งหมด

ผู้สัมภาษณ์: มีอุปสรรคอย่างไรบ้างที่พบ

คุณทับทิม: มีเยอะ เช่นเรื่องของแนวคิดที่อาจจะไม่ตรงกัน มองคนละมุม เราก็บอกให้เขาเอาเข้าเวที มันก็เหมือนกับเราเป็นคนกลาง กรรมการก็โดนกระทบเยอะ เกิดความท้อแท้ บางทีกรรมการก็ต้องขอร้องคนที่ไม่ให้ความร่วมมือเพราะมันไม่มีกฎอะไร แล้วก็มีการเมืองภายในท้องถิ่น ถ้ามองเรื่องการท่องเที่ยวพอมาในระดับหนึ่งก็กลัวว่ามันจะดาวน์ เคยวิเคราะห์ว่าอะไรคือจุดอ่อนจุดแข็ง แต่เนื่องจากมันไม่มีคนอุดหนุนโหว่ตรงนี้ พอเราจบโครงการก็เหมือนกับเรตัด แล้วรัฐใหญ่ก็ไม่ได้มาดูแลเต็มที่ มีเพียงกลไกท้องถิ่นที่เป็นไปตามนโยบาย ตามคำสั่งของนายกพงษ์วิน ชาวบ้านก็จะอยู่ไปเรื่อยๆมันอาจจะกลับไปแบบเดิม อาจจะเป็นยุคสองของการที่มีคนเข้าไปช่วย คือมันก็ต้องมีขึ้นมีลงแต่อยู่ที่ว่าคุณจะลงแบบไหน มันมีปัจจัยที่ว่าตลาดมันขึ้นเยอะ จุดขายของคุณคืออะไร มันไม่ได้มานั่งคิดแบบนี้เหมือนสมัยก่อน เมื่อก่อนพอทำอะไรก็จะมานั่งสรุปคุยกัน

ผู้สัมภาษณ์: นอกจากในส่วนของกรรมการเองแล้ว อุปสรรคในส่วนของชาวบ้านที่ไม่เข้าร่วมด้วยเป็นอย่างไร

คุณทับทิม: ก็เอากลุ่มที่ไม่สนใจทิ้งไว้ เอาแต่กลุ่มใหญ่ ที่มาร่วมก็ไม่ใช่ว่าทั้งหมดนะ บางกลุ่มก็ไม่ชัดเจนว่าจะอย่างไร ก็มีทั้งกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยแต่ไม่ต่อต้าน รวมทั้งหมดมันก็ไม่ได้ แต่ก่อนที่จะปรับปรุงอะไรก็มีการทำประชาพิจารณ์ แต่ก็ยังมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกันอยู่ เงินที่ทำก็เอามาจากการบริจาค การขายเสื้อผ้า การขายโปสการ์ด ตอนนี้นั้นเงินบริจาคก็ลดลง เพราะต้องจ้างคนมาดูแลห้องน้ำ ทำความสะอาด ความยากก็มีเรื่องของแนวคิด ผลประโยชน์ เพราะการอนุรักษ์มีทั้งคนที่ได้และเสียผลประโยชน์ เช่นเรื่องของเนื้อที่ที่เมื่อก่อนมีการรुकล้าก็ต้องขยับเพื่อจัดระเบียบ ทำให้เกิดความไม่พอใจ มีการเมืองภายใน ตอนนี้กรรมการก็เหนื่อยล้า คนมาเยอะมีเวลาให้ส่วนรวมน้อยลง

ผู้สัมภาษณ์: สามชุกมีโครงการอะไรบ้างในอนาคต

คุณทับทิม: ทำถนนใหม่ หลังคาตรงสะพาน ทางเดินริมแม่น้ำเพื่อให้คนมานั่ง ปรับปรุงทัศนียภาพพยายามที่จะขยาย ทำที่นั่งเพื่อรองรับคน

ผู้สัมภาษณ์: อาจารย์ศรีศักรมีบทบาทอย่างไรบ้าง

คุณทับทิม: ก็เป็นท่านที่สนใจประวัติศาสตร์เรื่องเมืองเก่าๆแถวสุพรรณบุรีแล้วก็สนใจเรื่องสามชุกก็เชิญท่านลงไป ก็ได้มุมมองของนักวิชาการว่าถ้าจะฟื้นฟูพื้นที่ตรงนี้ต้องทำแบบไหนอย่างไร อาจารย์ก็ช่วยเยอะ ก็มีการจัดกิจกรรมเสวนาเรื่องประวัติศาสตร์ เพื่อกระตุ้นให้คนสนใจว่าที่ไปที่มาที่ไปของตนเป็นอย่างไร ตัวเองมีไร มีกิจกรรมภาพเก่าเล่าขานตำนานสามชุก ที่นี้ใช้กิจกรรมเป็นตัวดึง แล้วก็ดึงข้างนอกตลาด ฟันงานไหว้พระจันทร์

ผู้สัมภาษณ์: ปัจจุบันทางมูลนิธิชุมชนไทยยังเข้าไปดูแลที่ตลาดสามชุกอยู่หรือไม่

คุณทับทิม: ก็ไปๆมาๆ อย่างเวลามีปัญหาที่เข้าไปประชุม จัดอบรม สัมนา มีการทำหนังสือก็จะมาถาม หรือไม่ก็ไปเยี่ยมไปหาเหมือนพี่น้อง ช่วยเขียนโครงการ เป็นเหมือนเพื่อนในการคิด

ผู้สัมภาษณ์: ผลกระทบจากการท่องเที่ยวเป็นอย่างไรบ้าง

คุณทับทิม: ก็คือสมัยก่อนคนได้พูดได้คุย ได้อธิบาย เอกสิทธิ์ อัครสิทธิ์ ได้เล่าความภาคภูมิใจของตัวเอง ทำอะไรมา แต่เดี๋ยวนี้คนมันไปซื้อ ไม่ได้มอง ไม่ได้สนใจสิ่งที่สามชุกมี พอคนมาเยอะก็ไม่ได้เล่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านกับแขกไม่มี คนข้างนอกไปไม่ได้รู้ประวัติศาสตร์ ตอนนั้นเรามีมักคุเทศก์น้อย กรรมการก็ช่วยพากันเดิน ตอนนี้อยู่เหมือนกับมีแต่ขาย เวทีในการแลกเปลี่ยนกันหายไป กรรมการเหนื่อย โคนกระทบเยอะก็ไม่อยากจะคุย พอมีการคอมเมนต์จากนักท่องเที่ยวก็มีการไม่ยอมรับกัน ก็มีปัญหาเรื่องจิตใจ ถ้าการท่องเที่ยวไร้ทิศทาง เขาอาจจะเสียความเป็นตัวตน คิดว่ามันเร็วขึ้น และมีปัญหาในเรื่องการจัดการ เช่นการเช่าหน้าร้าน บางทีกรรมการไปบอกเขาก็ไม่สนใจ เขาถือว่าคนที่มาบอกคือเจ้าของบ้าน พ่อค้าแม่ค้าคนนอกจากที่เข็ก็ก็เป็นคนในอำเภอสามชุกนั่นแหละแล้วก็คนในจังหวัด ผลจากการท่องเที่ยวก็มีเรื่องของการบริหารจัดการเรื่องของขยะ เรื่องของการรองรับ คือสามชุกจะโตเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวอย่างเดียวไม่ได้ เพราะพื้นที่ไม่สามารถขยายได้ มีการทะเลาะเรื่องผลประโยชน์เยอะ เช่นการเก็บเงินในการจอดรถ ก็มีนักท่องเที่ยวมาคอมเมนต์ ก็บางเรื่องก็ควบคุมไม่ได้ ได้แต่ขอความร่วมมือ มันเป็นเรื่องเล็กๆที่มีผลประโยชน์เยอะในเวลาไม่นาน การมีคนมาเยอะแรงกระแทกมันก็เยอะ การตั้งรับไม่มี ตั้งรับไม่ทัน การจัดการมันยาก ไม่มีที่นั่ง ห้องน้ำไม่พอ มีมิชชันพื้นที่มันเต็มอ้อมแล้ว พยายามบอกอย่าไปต้อนรับเพื่อนักท่องเที่ยว ยิ่งเราไปโปรโมท เอาให้แบบธรรมชาติๆของเรารองรับได้เท่าไรก็บอกเขา จำกัดคน แต่คนก็อยากได้ไง เพราะขายของได้ บางคนก็ตัดดวงผลประโยชน์โดยไม่ให้ความร่วมมือกับส่วนกลาง พอการท่องเที่ยวมาเยอะ จิตใจคนก็แคบ ไม่ให้คืนกับสังคม ส่วนตัวคิดว่าน่าจะมีงบของรัฐ ที่สนับสนุน เพราะสามชุกเป็นต้นแบบที่ใช้ได้เรื่องการมีส่วนร่วมและการทำมาจากฐานชาวบ้านจริงๆที่ไม่ใช่รัฐเข้าไปกระตุ้น และตอบได้ทุกโจทย์ของเมืองเก่าว่าเขาได้อะไร ข้อดีข้อเสียอะไร รัฐน่าจะใช่สามชุกเป็นโมเดลในระบบการจัดการเมืองแบบนี้ เคยคิดว่าทิศทางของเมืองแบบนี้จะเป็นอย่างไร รัฐน่าจะดูแล ถ้าจะพัฒนาเรื่องการท่องเที่ยวคิดว่าพัฒนาให้เป็นการท่องเที่ยววิถีของเขา ไม่ต้องไปบูมมันมาก น่าจะเป็นในเรื่องของความยั่งยืน สามชุกคิดว่าน่าไปได้เรื่อยๆเพราะคนมีสายเลือดที่จะดูแล ถ้ามันกลับมาชบเซาอีกรอบ คนก็จะอาจจะลุกขึ้นมาดูแล แต่ปัญหามันอยู่ที่คนจะมาทำต่อรุ่นต่อไป ไม่ได้ถูกสร้าง การบริหารเรื่องคนเป็นเรื่องยาก ทิศทางว่าจะไปต่อเป็นอย่างไรมันยาก คนมันเหมือนอยู่ไปวันๆ ตื่นเช้ามาก็ขายเสร็จก็เก็บ มันไม่มีว่าจะทำอะไรต่อ การเมืองทั้งใหญ่และเล็กกระทบกับที่นี่เยอะ

3.18 เสียงสัมภาษณ์ นักท่องเที่ยวชายชาวนิวซีแลนด์ 19 มกราคม 2553 (L'entretien avec le néo-zélandais, le touriste étranger 19 janvier 2010)

Q: What's your occupation?

A: Graphic Artist

Q: What do you think about this market?

A: It's good, nice, and not busy.

Q: Do you have a comment or suggestion at this market to better serve the needs of foreign tourists?

A: No, leave it like that.

Q: Do you think you will visit this market again in the future?

A: It's the long way.

Q: Will you recommend your family or your friends to visit this market in the future?

A: Yes. Very nice no one push me.

3.19 เสียงสัมภาษณ์ นักท่องเที่ยวหญิงชาวเยอรมัน 30 มกราคม 2553 (L'entretien avec la femme allemande, le touriste étranger 30 janvier 2010)

Q: How did you learn about this market?

A: Because some friend told us here is a 100 years market and we are interested.

Q: Which activities do you like most at this market?

A: We have never seen everything here and I cannot say what we prefer.

Q: What do you think about this market?

A: I think it's very interesting because the history is very interesting. Something I cannot understand and my friend will explain.

Q: Do you think you will visit this market again in the future?

A: May be. I think the people from Germany will visit again in this market.

Q: Do you have a comment or suggestion at this market to better serve the needs of foreign tourists?

A: I think the ka-nom is very different from another part of Thailand and we like it very much.

3.20 เสียงสัมภาษณ์ นักท่องเที่ยวหญิงชาวอังกฤษ 30 มกราคม 2553 (L'entretien avec la femme anglaise, le touriste étranger 30 janvier 2010)

Q: Is this your first visit to this market?

A: Yes

Q: How did you learn about this market?

A: Because we have a friend who knows this area

Q: Can you tell me about the reason?

A: To see something Thai market very different very interesting

Q: Which activities do you like most at this market?

A: Just to look around to see the different things

Q: What do you think about this market?

A: It's fantastic seem very traditional lots of people working nice experience

Q: Will you recommend your family or your friends to visit this market in the future?

A: Yes

Q: Do you have a comment or suggestion at this market to better serve the needs of foreign tourists?

A: We have suggest for some sign in English, you don't want too much in English because it take away the Thai atmosphere just to direct people a little bit. Maybe arranges one or two people in a different places who can speak English. The people could see when they have a problem they can talk English with them.

3.21 เสียงสัมภาษณ์ นักท่องเที่ยวชายชาวไทย 30 มกราคม 2553 (L'entretien avec le thaïlandais, le touriste thaï 30 janvier 2010)

ผู้สัมภาษณ์: มีข้อเสนอแนะอะไรที่อยากเสนอต่อตลาดสามชุก

นักท่องเที่ยวชายชาวไทย: ยูเนสโกให้เขาทำ เราไม่ต้องไปทำเอง ยูเนสโกมีแผนอะไรก็ฝากยูเนสโกไปให้เขาช่วยทำให้หน่อย แล้วเราก็ให้ข้อมูลเขาไป ว่าเรามีบริการพื้นฐานอะไรที่มันควรมีในสถานที่ท่องเที่ยว ที่จอดรถ ห้องน้ำที่ถูกต้องลักษณะ แต่คุณไม่ต้องไปเปลี่ยนแปลง เขาไม่ต้องการการเปลี่ยนแปลง ชอบไปทำอะไรใหม่ๆก็เฮ้อแล้วทำไหมันเสีย มันไม่เข้าเรื่อง คุณต้องรักษาของ คุณมีอยู่แล้วเพียงแต่เอาออกมาให้เขาเห็นทำให้มันสะดวกสบายขึ้น แต่จะจัดใหม่ยังไง จะจัดให้เป็น

วันเวย์ก็แล้วแต่ แต่ก็ปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติของไทยก็ดีเพราะว่าชอบจัดชอบอะไรอย่างนี้ ประดิษฐ์มากไปก็ไม่ดี การจราจรก็ทำให้มันคล่อง ถ้าจะให้ดีถ้าพัฒนาระบายอากาศก็ควรมีเพราะว่า มันร้อน ที่นั่งไม่จำเป็นคนมาก็เดินดู ของฝรั่งจะซื้อเสื้อ โปสการ์ด ของที่ระลึก ที่นี้อาจจะไม่อยู่ใน แผนของกรุ๊ปทัวร์ แต่ก็อีกหกเดือนแปดเดือนก็อาจจะมี ที่นี้ก็ต้องดูเรื่องห้อง ระบายอากาศ สาธารณูปโภค

3.22 เสียงสัมภาษณ์ นักท่องเที่ยวหญิงชาวไทย 30 มกราคม 2553 (L'entretien avec les thaïlandaises, les touristes thaïs 30 janvier 2010)

ผู้สัมภาษณ์: รู้จักตลาดสามชุกได้อย่างไร

นักท่องเที่ยวหญิงชาวไทย: รู้จักจากทีวี

ผู้สัมภาษณ์: เดินทางมาตลาดสามชุกเป็นครั้งที่เท่าไร

นักท่องเที่ยวหญิงชาวไทย: ครั้งแรก

ผู้สัมภาษณ์: เพราะเหตุใดจึงเลือกมาเที่ยวที่ตลาดสามชุก

นักท่องเที่ยวหญิงชาวไทย: ก็อยากมาดูว่าเป็นยังไง

ผู้สัมภาษณ์: ทำกิจกรรมใดบ้างขณะที่อยู่ในตลาดสามชุก

นักท่องเที่ยวหญิงชาวไทย: เดินเที่ยวตามซอย ซื้อของ ล่องเรือไปคูเรือไทย

ผู้สัมภาษณ์: ชอบกิจกรรมใดมากที่สุด เพราะอะไร

นักท่องเที่ยวหญิงชาวไทย: ก็เดินเที่ยว

ผู้สัมภาษณ์: เคยไปตลาดเก่าอื่นๆในประเทศไทยหรือไม่

นักท่องเที่ยวหญิงชาวไทย: เคยไปอัมพวา

ผู้สัมภาษณ์: ถ้าเคยไปตลาดเก่าอื่นๆ ท่านจะเปรียบเทียบกับตลาดสามชุกอย่างไร

นักท่องเที่ยวหญิงชาวไทย: ก็คนเยอะเหมือนกันแต่สามชุกจะเดินสบายกว่าซื้อของกินอะไรง่ายกว่า

ผู้สัมภาษณ์: คิดว่าจะกลับมาเที่ยวที่ตลาดสามชุกอีกหรือไม่ในอนาคต

นักท่องเที่ยวหญิงชาวไทย: ก็อาจจะ มาถ้ามีเวลา

ผู้สัมภาษณ์: คิดว่าจะแนะนำเพื่อนหรือครอบครัวให้มาเที่ยวที่ตลาดสามชุกหรือไม่ในอนาคต

นักท่องเที่ยวหญิงชาวไทย: แนะนำค่ะ

ผู้สัมภาษณ์: เมื่อได้มาท่องเที่ยวยังตลาดสามชุกแล้วท่านมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง

นักท่องเที่ยวหญิงชาวไทย: ก็ร้อน แล้วก็ดูคนเยอะ ไม่ค่อยมีที่นั่งด้วย แล้วก็รู้สึกว่ามันค่อนข้างเป็น

เอกลักษณ์เฉพาะตัว ของขายเหมือนตลาดอื่นๆ หมายถึงของใช้ ของจุกจิกนะ ไม่ใช่ของกิน

ผู้สัมภาษณ์: ประทับใจอะไรบ้างในการมาท่องเที่ยวยังตลาดสามชุก

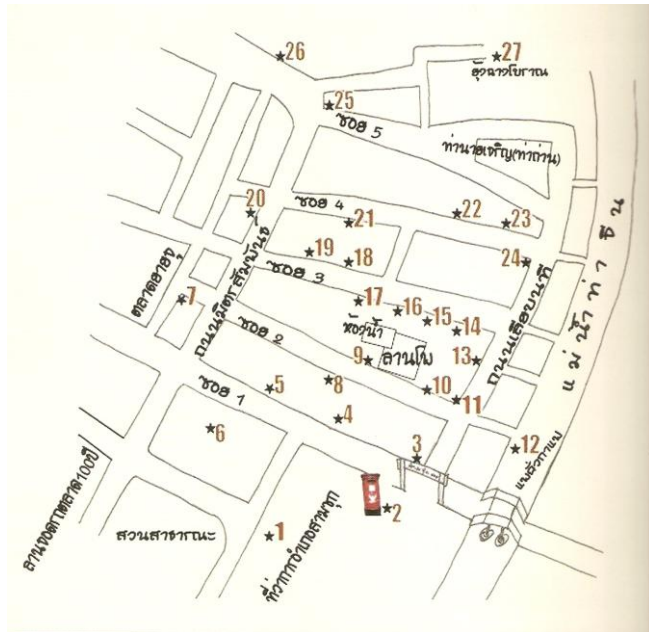
นักท่องเที่ยวนักช้อปปิ้งชาวไทย: ผู้คนเริ่มเข้าชมไฮไลต์อันรับดี

ผู้สัมภาษณ์: มีข้อเสนอแนะใดบ้างแก่ตลาดสามชุก

นักท่องเที่ยวนักช้อปปิ้งชาวไทย: ก็อยากให้เพิ่มที่นั่งพักแล้วก็ส่งเสริมกิจกรรมอื่น มีกิจกรรมให้

นักท่องเที่ยวนักช้อปปิ้งชาวไทย: มากกว่ามาเดินอย่างเดียว

Annexe 4. Plan du marché Samchuk

1. Le département du district Samchuk
2. La boîte aux lettres du début des Postes siamoises
3. Le cafetier Ran Kafae Tharuea Song (ร้านกาแฟท่าเรือสง)
4. L'horlogerie Bun Chuai Hatthakit (ร้านบุญช่วยหัตถกิจ)
5. L'horlogerie ancienne Ratcha Phon (ร้านรัชพร)
6. Une allée de compartiments chinois
7. Le magasin de vannerie Siri Sap (ร้านศิริทรัพย์)

8. L'ancien hôtel Udom Chok (โรงแรมอุดมโชค)
9. La maison Ban Thaokae Cheng - Che Ki (บ้านเก่าแก่เชิง-เจ๊กี)
10. Le musée Ban Khun Chamnong Chi Na Rak
11. Le vieil arbre de Kradangngachin (ต้นกระดังงาจีน)
12. L'embarcadere
13. Le sanctuaire chinois San Chaopho Lak Mueang Samchuk (ศาลเจ้าพ่อหลักเมืองสามชุก)
14. L'épicerie Chok Chai (ร้านโชคชัย)
15. L'épicerie Che San Thana (ร้านขายของชำเจ๊สันทนา)
16. La pharmacie chinoise Hok An Osot (ร้านฮกอันโอสถ)
17. Le studio de photos Sin Thammachat (ร้านถ่ายรูปศิลป์ธรรมชาติ)
18. La maison Lim Tek Seng (บ้านลิ้มเต็กเซ็ง)
19. Le magasin Khu Seng Huat (ร้านคูเซ่งฮวด)
20. La pharmacie ancienne Sawatdi Osot (ร้านยาโบราณสวัสดิ์โอสถ)
21. La pharmacie chinoise Hok Nguan Tueng (ร้านฮกจ้วนตึง)
22. L'orfèvrerie chinoise Michai (ร้านทองมีชัย)
23. Le musée local de Ran Phi Manun (พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านร้านฟิมบุญ)
24. La maison Phaisan Sombat (ไพศาลสมบัติ)
25. La forge So Charoen Pha Nit (ซ.เจริญพานิช)
26. La clinique dentaire Tang Sim Song (ร้านทันตกรรมตั้งซิมซัง)
27. La grange ancienne

Curriculum Vitae

Prénom - Nom	Kewalee JITPLANG
Adresse	15 M. 2 Paknam, La-ngu, Satun 91110 Thaïlande.
Formation	
2002-2004	Ecole de Hatyaiwittayalai (Songkhla)
2004-2008	Licences ès lettres, majeure : français, mineure : histoire, Université Silpakorn

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวเกวลิ จิตแปลง

ที่อยู่ 15 หมู่ 2 ตำบล ปากน้ำ อำเภอลำทะลุ จังหวัด สตูล 91110

ประวัติการศึกษา

2545-2547 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย (อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา)

2547-2551 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาฝรั่งเศส วิชาโทประวัติศาสตร์

คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร